

KARDELEN

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Établissement des Frères à Kadi Keuī, Constantinople - Côté des Jardins

KARDELEN

Müdür
Paul GEORGES

Türk Müdür Başyardımcısı
Ender ÜSTÜNGEL '83

Genel Yayın Yönetmenleri
Yıldırım BEYAZIT
Zuhal KILIÇASLAN

Editör
Ezgi Nur ŞAHİN

Seçici Kurul
Elif İnci DÖNMEZ
Beren AHU
Asya ÇAVDAR
Bade BAYRAKTAR
Banu ÜNAL
Tuana ŞENBABAOĞLU
Defne ŞANDA
Hasan ÖKUYAN
Göktuğu Orkan METE
Buse Sevil HURMA
Zeynep Gülşen GÖNÇ
İrem Janset ERŞAN
Nur ARSLAN
Ayşe Kayra ÖZLEN
Ece DOĞAN
Zeynep TUNBIŞ
Can TARHAN

Grafik Tasarım & İllüstrasyon
İnci Aslı ÖZEL '03

İletişim Adres
Caferağa Mah. Dr. Esat Işık Cd. No: 62, 34710 Kadıköy/İstanbul

Baskı
Şentürk Matbaacılık
senturkmatbaa@gmail.com

Sayı: 47

Saint-Joseph'te Yeni Bir Bahar

Un nouveau printemps pour Saint-Joseph

Paul GEORGES

İstanbul Saint-Joseph Lisesi Müdürü | Directeur du lycée Saint-Joseph d'Istanbul

Saint-Joseph Lisesi'nin oluşturduğu camia, belli değerleri ve iddialı bir projeyi savunuyor. Okullarımızın kurucusu Jean-Baptiste de La Salle, temel addettiğimiz bir seziyi yakalamıştı: Bilgiler ve yöntemler aşılılamaya kalkmadan evvel, bize emanet edilen çocukları, gençleri tanımalıyız. Gayemiz, ruhlara erişmek ve öğrencilerimizi büyütmek için gönüllerine hitap etmek. Bunu başardığımız takdirde insani, cömert, dayanışma ve sorumluluktan yana değerler aşılabiliriz.

150 yılı aşkın eğitim tecrübesiyle Saint-Joseph Lisesi her şeyden önce bir camiadır: Özveriyle çalışan öğretmenlerin, gençlerin ve okulumuzun hafızasını kollayan, onu besleyen nesillerce mezunun oluşturduğu bir camia. Jean-Baptiste de La Salle'in diğer temel sezisi, çağa özgü ihtiyaçlara uyum sağlama gerekliliğini kavramasıydı. Buna göre, yenilikçi olmak bizim için şart.

Daha öngörülü nasıl olunabilirdi ki? Bugün, öğretmeye devam edebilmemiz için bizi pedagojinin tüm şeklini yeniden gözden geçirmeye iten COVID-19 pandemisi, dünya çapında tüm toplumları derinden sarstı. Biz bu zorluklara göğüs geldik ve yalnızca yüz yüze eğitime uygun yöntemleri değiştirmedik, tüm uygulamalarımızı yeniledik ve çevrim içi gerçekleştirilen MFINUE konferansı, BT

La communauté du lycée Saint-Joseph est animée par des valeurs, par un projet ambitieux. Le fondateur de nos écoles, Jean-Baptiste de La Salle, a eu une intuition fondamentale à nos yeux : avant de dispenser des savoirs, des méthodes, apprendis à connaître les enfants, les jeunes qui te sont confié·e·s. Notre ambition est avant tout de toucher les cœurs pour gagner les esprits et faire grandir nos élèves et ainsi de promouvoir des valeurs humaines, généreuses, solidaires et responsables.

Nourri de 152 ans d'expérience éducative, le lycée Saint-Joseph est avant toute chose une communauté : une communauté d'éducateur·rice·s engagé·e·s, de jeunes et de générations de diplômé·e·s et d'ancien·ne·s qui nourrissent la mémoire de notre école. L'autre intuition de Jean-Baptiste de La Salle fut d'insister sur l'impératif de s'adapter aux besoins de l'époque, d'innover par conséquent.

Quoi de plus visionnaire à l'heure où nos sociétés ont été ébranlées par la pandémie de la COVID-19 qui nous a forcé à repenser la forme même de la pédagogie pour pouvoir poursuivre notre enseignement. Nous avons relevé ce défi en ne nous contentant pas de substituer des méthodes adaptées à un enseignement en face-à-face mais en innovant dans notre pratique, en proposant aussi des activités variées, créatives et surtout engageant les élèves à

Kafe'leri, BTG sunumları, Biyo Kafe'leri, Bilimler Haftası, her sınıf seviyesi için çevrim içi eğlence vakitleri, Edebiyat Günleri, Bilim Yarışması ve daha niceleri gibi çok çeşitli, yaratıcı ve daha da önemlisi öğrencilerimizi projeler yürütmeye sevk eden etkinlikler sunduk. Hepimiz, varlığımızla okulu yeniden şenlendirerek liseye, 2021 yılının eylül ayında döndüğümüzde, aynı zamanda sağlıklı alışkanlıklara yeniden sarılma ihtiyacını duyduk: Sabah kalkmak, lisenin üniformasını giymek, okula yolunu arşınlamak, okulun girişinde hoş karşılanmak, günün ilk zilinın çalması, sınıfta yapılan dersler, teneffüsler, öğle yemeği ve daha niceleri. Tüm bu alışkanlıklar, son derece doğal olarak gençlere yorucu gibi gelse de, çalışma disiplinimizi, azmimizi, hatta muhayyilemizi bile güçlendiriyor. Ayrıca birbirimize kavuşma ihtiyacını da duyduk; zira okul, buluşmayı ve - kendini keşfetmenin en iyi yolu olan - ötekini keşfetmeyi barındıran bir yerdir. Gerçekten de pandemi, bizleri, birbirimizden uzaklaştırarak sıladı; tecritle beraber hepimizde yüksek bir kaygıya yol açtı. Bu nedenle öğretim kadromuz, herkese kulak asmayı ve öyle ya da böyle dillendirilen kırılmalara özen göstermeyi öncelikle ele alıyor. Bunun içindir ki bir buçuk senedir, ergenlik çağı konusunda uzman psikologlar öncülüğünde herkese açık seminerler düzenliyoruz. Ayrıca gençlere - örneğin, eğitim anlayışımızda öncelikli gördüğümüz çevre duyarlılığını artırma fırsatı sunan Dünya gününde yaptıkları gibi - kardeşçe zamanlar geçirme imkânı vermek amacıyla, kutlamaları ve gençlerin bizzat yürüttükleri projeleri çoğaltma kararı aldık.

Saint-Joseph, bugünlerde adeta yeni bir bahar yaşıyor. Okul, tıpkı bir çiçek gibi, yeniden açıyor. Geçtiğimiz eylül ayından bu yana Saint-Joseph eğitim camiasına kapılarını açık tutmanın yanı sıra; nisan ayından beri, DBM ziyaretleri gibi ortak etkinlikler vesilesiyle tekrar başka okullardan öğrencilere de ev sahipliği yapıyor. Bu, bizim için bir mutluluk kaynağından öte, bir umut işareti.

Barışı tesis etmek isteyen herkese sunduğumuz en güzel imkân yine okuldur. "Beraber ve ortaklaşa" düsturumuzla layık dayanışma ve yenilikçilik ruhu, hayatla yüzleşmemizi, daha da önemlisi onu daha insani, daha adil kılarak değiştirmemizi sağlayacak.

porter des projets tels que la conférence du MFINUE qui fut réalisée en ligne, les cafés TICE, les conférences TICE, les cafés bio, la semaine des Sciences, la semaine de la Littérature, le concours scientifique et j'en oublie. A l'heure où nous avons tous repris le chemin de l'école - c'était en septembre 2021 - pour à nouveau habiter l'école de notre présence, nous avons senti le besoin de retrouver aussi de saines habitudes : le réveil matinal, mettre l'uniforme du lycée, le trajet pour aller à l'école, l'accueil au lycée, la première sonnerie, les cours en classe, les récréations, le repas du midi et j'en passe. Toutes ces habitudes forgent la discipline de travail, la rigueur et l'imagination aussi même si elles peuvent paraître lassantes parfois aux yeux des jeunes - quoi de plus normal. Nous avons aussi ressenti le besoin de nous retrouver car l'école est avant tout le lieu d'une rencontre et d'un apprentissage de l'autre qui est le meilleur chemin pour se découvrir soi-même. En effet, la pandémie nous a tous mis·es à l'épreuve car elle nous a éloigné·e·s physiquement et elle a généré beaucoup de stress à cause de l'isolement. Voilà pourquoi, notre équipe éducative considère comme une priorité l'écoute de chacun.e et l'attention aux fragilités qui s'expriment. Nous proposons par exemple depuis un an et demi des séminaires à destination de tous animés par des psychologues spécialisés dans la période adolescente. Nous avons aussi décidé de multiplier les temps festifs et les projets organisés et animés par les jeunes pour leur donner l'occasion de vivre des temps fraternels comme ce fut le cas lors de la journée mondiale de la Terre qui fut l'occasion d'une action de sensibilisation au développement durable que nous considérons comme une autre priorité dans notre éducation.

Il s'agit bel et bien d'un nouveau printemps pour Saint-Joseph. L'école, telle une fleur, s'ouvre à nouveau. Elle a rouvert ses portes à la communauté Saint-Joseph en septembre dernier, depuis le mois d'avril, elle a ouvert à nouveau ses portes aux jeunes d'autres écoles pour des activités communes comme les visites scolaires de la collection du DBM. C'est une joie et un signe d'Espérance.

L'école demeure la meilleure réponse que nous proposons à tou·te·s celles et ceux qui souhaitent construire la paix. C'est dans un esprit de collaboration et d'innovation « ensemble et par association » que nous serons capables d'affronter la vie et, plus important, de la changer en la rendant plus humaine, plus juste.

Gurur Kaynaklarım...

Ender ÜSTÜNGEL '83

İstanbul Saint-Joseph Lisesi Türk Müdür Başyardımcısı

Güray EROL '1996

Gurur Kaynaklarım yazı dizime 1996 mezunu Güray EROL ile devam ediyorum.

Güray, Saint-Joseph Fransız Lisesi'nden 1996 yılında mezun oldu. Her zaman efendiliği, disiplini ve çalışkanlığı ile arkadaşlarına örnek oldu. 2001 yılında Galatasaray Üniversitesi Kamu Yönetimi ve Siyaset Bilimi bölümünü bitirdi.

2002 yılında Fas'ta altyapı taahhüt projelerini gerçekleştirmek üzere Doğu İnşaat'ta çalışmaya başladı. 2006 yılına dek otoyol, viyadük ve çevre yollarından oluşan projeler grubunun Mali ve İdari İşler Bölümü'nde Müdür olarak görev aldı. Türkiye'ye dönüşünde, Doğu Holding'in turizm yatırımları bölümünde işletme denetimi sistemini kurdu ve yönetim stratejilerini uyguladı.

T.C. Başbakanlık Türkiye Yatırım Destek ve Tanıtım Ajansı'nın İngiltere ve Fransa masalarına; otomotiv, enerji, IT ve Ar-Ge sektörlerinden sorumlu Proje Direktörü olarak katıldı. 2008 yılında Baş Proje Direktörü ve Başkan Yardımcısı Baş Danışmanı olarak atandı. Ajansın, İspanya Yatırım Ajansı ile birlikte organize ettiği "Küresel Yönetim" master programına burs hakkı kazandı ve 2010 yılında "Universitat Oberta de Catalunya"da yüksek lisans derecesini elde etti.

2010'da özel sektöre dönüş yaparak, Türkerler Holding'de enerji, inşaat, özelleştirmeler, PPP ve gayrimenkul projeleri alanında İş Geliştirme Koordinatörü olarak çalışmaya başladı. 4.000 Mw'a varan enerji portföyünün gelişimi ve birçok enerji projesinin satış ve devrinde stratejik rol üstlendi.

2012 yılında Altarys yatırım danışmanlık şirketinin kurucu ortağı oldu ve eşzamanlı olarak Aksan Hukuk Bürosu'nun CEO'su olarak görev yaptı.

2015 yılında Türkerler Holding Enerji Grubu Genel Müdür Yardımcısı olarak RES, HES ve JES projelerinin geliştirilmesi, satışı ve devreye alınması süreçlerini yürüttü.

2016 yılında dünyanın en büyük yenilenebilir enerji proje geliştirme firmalarında birisi olan RES Group'a katıldı ve halen Türkiye operasyonlarını Genel Müdür olarak yönetmekte.

Güray ayrıca 2019 yılı Mart ayında Türkiye Rüzgar Enerjisi Birliği (TÜREB) Genel Sekreterliği'ne seçildi. Ne dersiniz? Gurur duymakta haksız mıyım?

Editörden

Her Bitiş Bir Başlangıçtır

 Ezgi Nur ŞAHİN

Başlamanın yaşı yoktur derler. Bunun gibi sıkça dile getirilen genel kabullerin ardında çoğunlukla sağlam bir istatistik vardır ancak yine de boşluklar barındırırlar. Misal, başlamanın yaşı belli olmasa da büyük başlangıçların yeri bizler için bellidir. O yer elbette lise.

Bu oldukça komik bir hikâye. Şanslı azınlıkta. Eğilimlerimizin yönü belirlenirken, belirginleşirken yanımızda birtakım insanlar var. Bu insanlar deneyim dediğimiz bir yaşam birikiminden söz edip duruyorlar ve birini bir diğerinin önüne geçirdiği iddia edilen bu olgudan yoksun olmamızı pek de göz önünde tutmadan önümüze bazı tarihler koyuyorlar. Bu tarihlerde belli başlı seçimler yapmamız gerektiği bize benimsetiliyor, üstelik seçeneklerimiz hâlihazırda yüzlerce elemenden geçip sözde zararımıza olanlar bir güzel ayıklanmış halde. Nihayetinde verilmesi gereken kararlar veriliyor. Bunlar nadide bir seçkiyi oluşturan parçaların yalnızca birkaçı ancak önemleri, nispeten başlangıçta bulunmaları ve sonrayı belirlemeleri. Bahsettiğim seçkinin bütünüyle bizden doğduğu ve bize ait olduğu yanılmasının gönül rahatlığıyla ilerliyoruz. Bu esnada hala şanslı azınlığın bir parçasıyız.

Geçen zamanın bu trajik belirlenmişliğinden kaçmanın yolu belki vardır. Ancak olağan akışın içerisinde insanın duruma uyanmadığını varsayarsak, asıl şans şüphesiz bu başlangıçta biz bir şeyleri inşa etmeye çalışırken yanımızda olan insanlar. Lise bu bakımdan belirleyici bir özellik taşıyor ve seçme eylemimiz üzerindeki etkisi kesinlikle yadsınamaz.

Kardelen de seçimini edebiyattan yana yapmış bir topluluğun başlangıç yeri olarak var olagelmiş bir dergi. Özünde gayet sıradan bir okul dergisi. Hatta belki, belli açılardan, bir görevi yerine getirilmişçesine varlığını koruyan bir değer unsuru. Yine de pek çok şey gibi bugün, sanatla birlikte edebiyat ve edebiyatla birlikte edebiyat dergileri de dönüşmekte, giderek daha çok, kendisi dışında amaçlara hizmet etmekte; hal böyleyken onu bireyselliğinden koparan her oluşuma karşı olan ön yargım bile, edebiyatı sadece edebiyat yapmak gayesiyle yapmakta olan insanlara yakınlık duymamın önüne geçemiyor. Zira insanlar şiiri tanımlamayı bir kenara koyup şiir yazabiliyorlarsa eğer, seçimlerimiz hala bir değer taşıyor demektir ve Kardelen bu yüzden önemli. Bir okul dergisi olmasından ziyade seçilmişliğiyle. Edebiyatın kıymeti de burada bir yerde.

KARDELEN

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH FRANSSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Frère Pierre Caçoral

KARDELEN

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH FRANSSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Présentation

Présentation de mon livre : Mystère à Versailles

 Ece EROĞLU

Je m'appelle Ece Eroğlu, une élève de onzième, passionnée par la littérature. J'écris des nouvelles depuis que l'on m'a appris à tenir un crayon. J'ai participé à de nombreux concours d'écriture et je continue à écrire mensuellement des articles sur divers sujets dans des revues. À mon arrivée à Saint-Joseph, je venais à peine de découvrir la langue française et sa beauté que soudain une envie m'est venue de l'utiliser concrètement. Moi qui est une vraie bibliophile, c'est vraiment incroyable de voir ce projet se concrétiser. C'est avec une grande fierté que je vous présente mon premier roman policier en français.

Voici quelques lignes pour éveiller votre curiosité :

Au splendide château de Versailles, une exposition de peinture a lieu. Toutefois, cette soirée où participent beaucoup de célébrités, se conclut par des faits bouleversants ! Deux crimes consécutifs sont commis : Le vol d'un sac Louis-Vuitton d'une valeur de 10,000 euros et la disparition de pièces d'art. Mais qui a fait cela parmi ces centaines d'invités ?

Des amitiés brisées, des trahisons et des mensonges.. Tout se mêle lors de cette enquête mystérieuse. Une histoire policière qui met le lecteur dans la peau de l'inspecteur.

La présentation des personnages principaux :

Michel : Chanteur auparavant, employé aujourd'hui dans un bureau de détective.

Helena Bonbons : Vedette du cinéma.

Sophie : Cuisinière de Michel.

Laura : Employée dans un bureau de détective, amie de Michel.

Antonio : Employé dans un bureau de détective, ami de Michel.

Claire : Petite amie de Michel.

Tom : Ancien collègue et ami de Michel.

Cassandra : Avocate de Michel.

Histoire

Ce que je vois

 Aslı TIRYAKI

Je n'ai aucun souvenir d'un autre lieu, d'une autre vue. Une vie dite monotone, mais je n'en connais pas d'autres.

Ils s'installent devant moi dans la journée. Je travaille pour eux, mais mon travail n'est jamais suffisant à leurs yeux. Ils en veulent toujours plus, que je sois plus propre, plus lisse. Ils me regardent avec ennui, avec déception. Et après.. ? Ils partent. Je reste seule dans l'ombre. Il fait parfois froid, sombre et je ne vois rien. Mais je continue ma servitude sans relâche. Parfois les enfants ne reviennent jamais, et pendant des mois je reste seul. De nouveaux jeunes s'assoient sur ces chaises restées vides un moment. Les yeux qui me regardaient changent mais leurs expressions... elles, elles sont pareilles. Ils sont déçus de mon travail. Ils en veulent plus. Mais j'essaie.

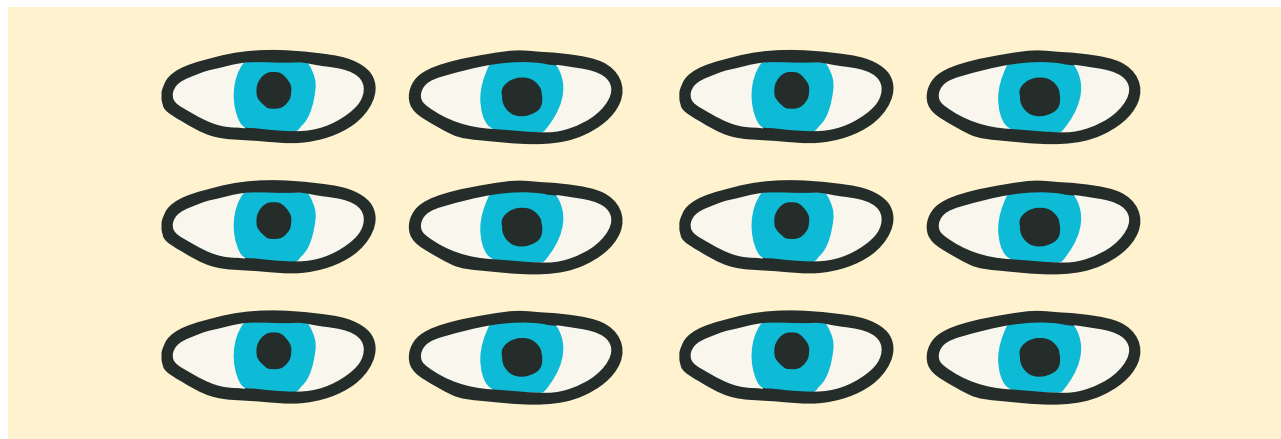
Encerclée par ce plexiglass qui m'isole des autres. Je le déteste ! Si seulement je pouvais le casser... Je me sentirais libre et les enfants apprécieraient peut-être plus mon travail. Le vent frôlerait ma surface et la chaleur me toucherait. Je pourrais enfin entendre les autres enfants. J'ai l'envie d'entendre les rires de tous. Dans ma cage, je n'entends que des bruits incompréhensibles.

Il fait beau aujourd'hui, le soleil disparaît au loin dans le ciel rouge. La salle se vide, sereine, j'attends la nuit. J'entends les arbres danser dans le jardin accompagnant le silence qui est présent autour de moi. Seule, je contemple le paysage. Et pour un moment j'oublie qui je suis et me donne le temps de ressentir ce calme. Je ne sais pas ce qui se passera demain, ce qu'ils me feront, ces enfants qui s'appuient sans cesse sur moi.

Histoire

Ce que je vois

 Asya ÇAVDAR

Je regarde de là haut, accroché à ma place comme à mon habitude. Seule, de temps en temps, je contemple le paysage par les fenêtres situées sur ma droite. Je vois aussi des jeunes qui viennent cinq jours par semaine. J'observe leurs habitudes, ce qu'ils font. Ils écoutent attentivement ou sont en train de regarder par la fenêtre, comme moi.. ou jouent à des jeux sur leurs écrans. Je ne sais jamais ce que les professeurs écrivent sur le tableau mais j'entends leurs questions. Et bien sûr les réponses des jeunes assis devant moi. Quand ils ne sont pas concentrés, ils se font remarquer. C'est marrant de voir ces élèves regarder autour d'eux comme s'ils cherchaient de l'aide, essayer de trouver une réponse logique à donner.

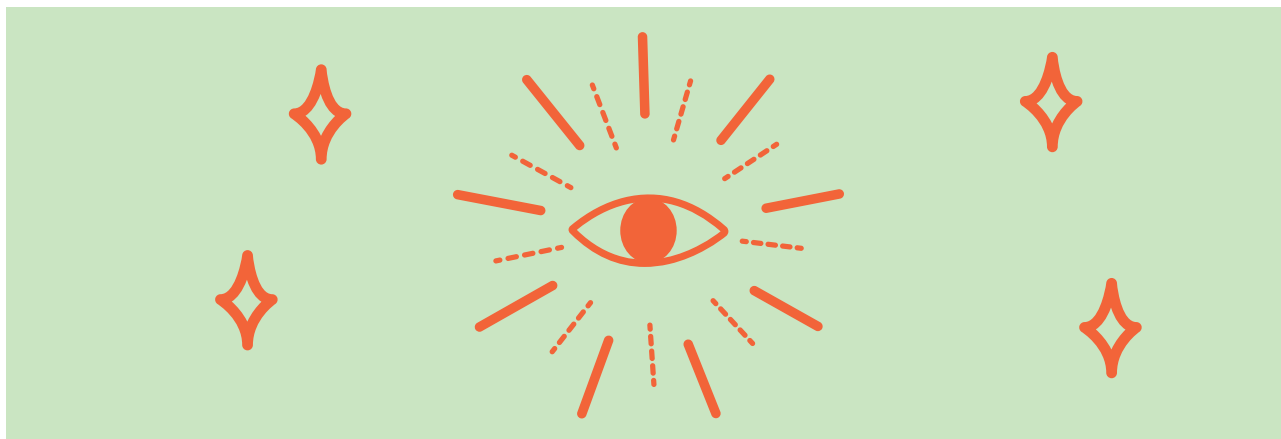
D'ici, personne ne peut me toucher et sincèrement, je suis contente de cela. Je ne veux aucune main sale sur moi, sur mon précieux visage. Cependant, je veux bien qu'ils me regardent. Je suis ici pour qu'ils me regardent ! Je me fâche même quand ils choisissent leurs écrans « magnifiques » au lieu de me regarder.

Dès que ces écrans sont arrivés, c'est comme si j'avais perdu ma raison d'être. C'est pourquoi aussi j'aime bien les semaines d'examens. Ce sont les jours où ils me regardent le plus. Parfois ils me regardent et prennent un souffle, certains paniquent et d'autres se dépêchent de terminer ce qu'ils écrivent.

Je regarde et je vois les goûters sortir de leur sac mais je ne goûte pas moi. Je ne connais pas le plaisir que cela apporte. Je ne peux pas palper non plus, même si mes mains tournent sans arrêt. Je regarde et je vois. Parfois ils me regardent mais il me semble qu'ils ne me voient plus.

Ce que je vois

 İnci Gürbüz

Jour après jour.. les jours passent et je suis toujours seule, en haut accroché sur le mur. Je vois toujours tout le monde, j'entends leurs conversations, mais personne ne se soucie de moi. Tout me semble si petit. Je vois tout d'ici. Je vois la vue de la fenêtre. La mer semble très paisible, j'aimerais pouvoir y nager. Hier, le temps était beau, très ensoleillé, il faisait même très chaud à vrai dire. Aujourd'hui, il ne fait pas aussi bon qu'hier mais ce n'est pas mal. Il y a aussi des nains devant moi. Des lutins ? De jeunes gens habillés de la même façon. Je suis toujours jalouse quand je les vois. Je veux être avec eux et m'amuser avec eux. Je les observe, certains semblent très gentils, certains semblent un peu impolis. J'écoute et j'entends tout ce qu'ils disent. Parfois, ils ne font que de tenter de répondre à leurs professeurs sans savoir même ce qui leur est demandé. J'entends tous les ragots, je sais qui fait quoi, dit quoi quand, c'est très amusant. Ils me regardent seulement quand ils s'ennuient, quand ils veulent tout simplement que ce temps se termine ou pour voir si la pause est proche. Je ne me sens pas très aimé, je me sens seule ici. Ils sont tous ensemble mais moi, je suis loin d'eux. Je veux aussi avoir des amis. Mais pourquoi ne me donnent-ils pas plus d'attention ?

Ce que je vois

 Kerem Çınar Yılmaz

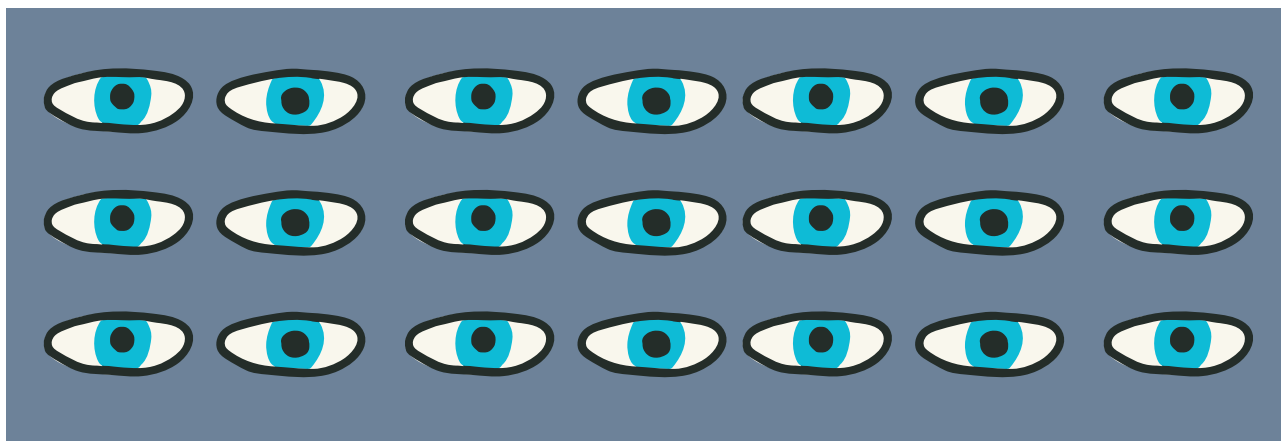

Je suis au dessus de tout et je vois qui fait quoi. J'ai la vue sur tous les centimètres de la salle. Mais il m'arrive de ne pas croire ce que je vois. Les nouveaux élèves ont beaucoup changé. Dans le passé les élèves étaient.. différents. Je vois qu'ils ont de mauvaises habitudes. Il arrive aussi que les élèves me regardent ! Pendant deux ou trois secondes.. pas plus. Parfois ils sont contents de me voir. J'adore ça parce que je me sens précieux. Le temps arrive et la sonnerie retentit. Un bruit, une mélodie.. un son à me rendre sourd. Je déteste ça. Il y a un groupe d'élèves qui mangent dans la classe. Leur repas sent très bon. Je voudrais même y goûter. Il y a un élève qui est différent et très musclé. Je ne suis pas sûr de son nom.. Pehlo ? Mais je suis sûre d'une chose : il mange toujours du riz et du poulet.

Je ne comprends pas pourquoi une personne voudrait manger la même chose tout le temps. Il y a aussi un autre élève.. un blond. D'après ce que j'ai compris, c'est bien lui le chef de ces petits. Un autre ? Un garçon encore une fois. C'est un grand.. mais de taille. Arrive alors le professeur et tout le monde se lève. Moi non, car il ne me regarde pas. Pour voir le temps s'écouler, il allume sa tablette et voilà. Je suis en colère contre lui car il ne me regarde jamais. Mon seul et fidèle ami est un des petits qui me lance des petits morceaux de gommes et ça chaque jour. Je joue avec lui. Mais ce n'est pas suffisant. Je voudrais changer de salle. Je voudrais être dans une classe où je me sentirais plus important.

Ce que je vois

 Mehmet Pehlivan

Je suis nécessaire étant donné que les élèves comptent sur moi pour s'informer. Mais je suis aussi très en colère. J'ai peur quand ils s'approchent de moi. Il arrive même qu'ils me touchent ou me chatouillent. Je suis sensible moi. Certains professeurs sont intelligents et drôles. Parfois, ils établissent un contact visuel avec moi. Je pense qu'ils me comprennent. J'ai aussi appris le français, car les professeurs parlent tout le temps en français. Je pense que je peux parler en français.. même mieux que certains élèves. Je vois tout le temps la grande tête des élèves. Et parfois, il y a des élèves qui jouent aux jeux vidéos au moment même où le professeur est en train de faire son cours. Je les vois mais je ne peux rien dire.

Histoire

Ce que je vois

 Mine Ganer

Tous les jours, je vois des personnes passer devant moi. Ils se pressent de rentrer dans la salle, d'être à l'heure. Mais pendant ce temps, personne ne me regarde. Personne ne fait attention à moi. Seulement le lundi matin et le vendredi, avant de me quitter. Pendant quelques minutes, je peux enfin les regarder dans les yeux.. mon moment préféré. Ils chantent tous pour moi, en gardant longuement ce contact visuel. Les yeux, les yeux ne mentent pas. C'est comme si je pouvais comprendre ce qu'ils pensent. Ils veulent sortir, c'est tout. Et ça, c'est douloureux. Moi, je les regarde avec amour.

Vers la fin de ce moment, leur regard se détourne vers une autre. Ils l'aiment plus que tout. Ils la regardent presque toujours. Je ne comprendrai jamais pourquoi. Elle est si laide ! Je souffre quand elle rit.. tic tac, tic tac... Je ne veux pas l'entendre. J'adore les moments passés avec eux mais chaque bonne chose à une fin. Ils repassent devant moi et me quittent sans un regard.

Histoire

La Fontaine & La Statue

 Nehir Karakoca, Nisa Fatma Kanat, Ela Sütçü

La Statue : - « Vois, les nouveaux lycéens viennent.

La Fontaine : - Chaque année des nouveaux élèves nous rejoignent avec de la joie mais il y a aussi toujours de la tristesse avec les élèves qui partent. Souviens-toi des premiers élèves dans les années 1900 ?

La Statue : - Ah, des bons jours où tout était plus simple. Tu me fais sentir à quel point nous sommes devenus très vieux !

La Fontaine : - Mais c'est la vérité ! Nous avons été témoins des moments les plus précieux des gens qui étaient dans leur jeunesse.

La Statue : - C'est quoi ton moment préféré des élèves au lycée ?

La Fontaine : - Ahh, il y en a plein. C'est difficile de choisir. Si je dois absolument en choisir un, c'est le jour quand l'année scolaire commence en septembre. J'adore voir les visages des élèves qui arrivent au lycée pour la première fois. En plus, le temps est très beau au début de l'automne. C'est lequel le tien ?

La Statue : - Pour moi, la remise des diplômes est très touchante et émouvante. Je me sens plein de fierté quand je vois les élèves qui reçoivent le mérite pour leur travail pendant des années. Auparavant c'était 8 années d'éducation et on pouvait observer les enfants devenir adultes.

Maintenant, ça a diminué à 5 ans mais mon attachement aux élèves n'a jamais changé.

La Fontaine : - J'aime surtout les photos que les élèves prennent avec nous. Nous sommes là quand ils arrivent pour la première fois et quand ils partent pour la dernière fois.

La Statue : - Je suis tellement heureuse que le symbole du lycée soit moi ! Je suis aussi ravi de voir l'amélioration que le lycée a permise. Notre famille s'élargit de plus en plus chaque année.

La Fontaine : - Ça me fait trop de mal de ne plus pouvoir voir les visages entiers des élèves. Est-ce que tu te souviens du confinement quand on ne pouvait voir personne, ni élève ni professeur ?

La Statue : - Ne me le rappelle pas ! C'était comme un cauchemar qui semblait ne pas avoir de fin. J'ai détesté me sentir seul pendant toute l'année scolaire.

La Fontaine : - Ça fait plaisir de voir que je compte pour toi !

La Statue : - Ne sois pas susceptible. Tu sais que je n'ai pas voulu te blesser. Tu es une vraie amie pour moi. On est toujours côte à côte depuis presque deux siècles.

La Fontaine : - Je rigole, ne t'inquiète pas. On partage les mêmes sentiments. »

Histoire

Ce que je vois

 Osman DRAMAN

Tous les jours, dès 8 heures du matin, je suis aveuglé par cette même lumière qui provient d'un objet placé juste en face de moi. Parfois 8 heures par jour, mes yeux souffrent pour que les élèves puissent apprendre. Pourtant ce n'est rien comparé à ce que me font les représentants du diable ! Ces monstres qui me poignent à mort de droite à gauche, qui me salissent, sans jamais s'arrêter. Ils me font mal avec leurs armes et utilisent des couleurs différentes pour écrire sur mon corps. Je ne sais pas ce qu'ils écrivent sur moi, mais le regard ennuyé sur le visage des élèves montre que cela ne vaut pas la peine de souffrir.

Cependant, la vie n'est pas pleine de douleur. Je peux enfin me détendre dans le silence une fois que la sonnerie retentit et que les élèves disparaissent vers un lieu inconnu en dehors de la classe. Mais rien n'est éternel, encore une fois, quand les élèves entrent dans la salle de classe, je crains le pire...

L'effaceur et la toile du vidéoprojecteur sont les seules protections que j'ai pour ne pas blesser ma peau fragile. L'effaceur guérit mon corps, mais malheureusement, certaines traces de la violence subie restent sur ma peau même après le meilleur des effaceurs. La toile de du projecteur d'autre part est comme un bouclier protecteur, qui m'épargne de la terreur du projecteur. Je ne pourrais pas survivre sans que ces deux m'aident.

Les Fredonnements de la Belle

 Naz Şansel ALTUNA

Si vous nous regardez comme des fées magiques,
Pourquoi cassez-vous nos ailes ?
Et pour quelle raison emmêlés-vous nos cheveux à nos pieds
Si nous sommes des princesses belles?

Nous savons que nous sommes sensibles et fragiles.
Alors pourquoi embrassons-nous des grenouilles ?
Quelqu'un devrait dire « T'es pas désespérée à ce point-là! »
À cette gentille mais un peu naïve fille.

Comme si vous ne nous aviez pas donné les épées,
Vous nous avez volé les plumes aussi.
Et quand nous avons voulu changer nos destins vous avez dit :
« Pourquoi cette hâte? Pas de soucis, pas de soucis ! »

Mais une chambre à soi,
N'a pas besoin d'être forcément un donjon froid !
Nos contes deviendront des romans sans attendre d'être sauvées.
Et donc pendant des années le roi une reine attendra.

Jean Paul Sartre Ve Simone De Beauvoir: Açık Bir Yaşam

Jean Paul Sartre et Simone de Beauvoir : Une vie ouverte

 Nur Arslan

1929'da, Sorbonne'un en prestijli felsefe programında, iki kişi kıyasıya yarışmaktaydı. Jean, notları parlak bir öğrenciydi, fakat Simone, bu programa girmiş en genç insandı. İkisi akademik olarak sürekli birbirlerini zorluyor, kılpayı farkla birbirlerini kaçıyorlardı. Bu düşmanlık, aynı senenin Ekim aylarında aşka dönüştü, ve ikisi çıkmaya başladı. İlişkileri birbirlerini entellektüel olarak geliştirmek ve açık bir şekilde sevgiden oluşuyordu. O zamanlarda Sartre 24, Simone ise 21 yaşlarındaydı. Beraberliklerinden kısa bir süre sonra Sartre, evlenme teklifi etti. Fakat Simone, hayatı boyunca sosyal yargıları reddetmiş bir insandı. Katolikliği lanetlemiş, ve geldiği burjuvazi toplumdaki tamamen soyutlanmak istemişti. Ona göre evlilik, kocaların kadınlarını açıkça aldattığı, ve kadınların da yüzlerine bir umursamazlık maskesi takıp hayatlarına mutlu olmaya çalışarak devam etmeleriydi. O, sosyal normlara uymak istemiyordu, geleneksel bir evlilik ise karakterine uygun değildi. Bunun üzerine, Sartre'in evlilik teklifini reddetti. Fakat bu, ikilinin ilişkilerinin biteceği anlamına gelmiyordu. Açık bir ilişkide olmaya karar verdiler: ikisi de duygusal ve cinsel olarak istediği kişiyle beraber olabilecekti, fakat yine birbirlerinden idiler. Asla aynı evde yaşamadılar, bunun yerine günlük olarak Paris kafelerinde buluşur ve birbirlerinin yazdıkları üzerinde konuşurlar ve düzeltmeler yaparlardı. Fakat ilişkileri her zaman ahlak olarak çok uygun değildi. Beauvoir'in kıskanç olduğu ve aslında açık ilişkiden memnun olsa da Sartre'in partnerine kötü davrandığı şeklinde iddialar vardı, Sartre ise kadınlara karşı manipülatif ve her zaman dürüst değildi.

En 1929, deux personnes se retrouvent dans le même concours de philosophie considéré comme le plus prestigieux de la Sorbonne. Jean était un étudiant brillant, mais Simone était la plus jeune à entrer dans ce concours. Chacun des deux obligeait l'autre à se dépasser constamment sur le plan académique. Cette concurrence s'est transformée en amour au mois d'octobre de la même année et les deux ont commencé à se fréquenter. Leur relation se fondait sur l'envie de développer l'autre intellectuellement et l'amour pur et simple. A cette époque, Sartre avait 24 ans et Simone en avait 21. Peu de temps après leur relation, Sartre lui a proposé de se marier. Mais Simone refuse cela étant contre les règles à suivre par peur des jugements. Elle maudit même le catholicisme et la bourgeoisie dont elle est issue et veut être complètement isolée de la société. Pour elle, le mariage, n'est que des maris qui trompent ouvertement leurs femmes, et des femmes ayant accepté de porter le masque de l'indifférence et continuant leur vie en essayant d'être heureuses. Elle ne voulait pas se conformer aux normes sociales et un mariage traditionnel n'était pas envisageable. Mais rejeter la demande en mariage de Sartre ne signifiait pas que leur relation prendrait fin. Ils ont décidé d'être dans une relation ouverte : ils pouvaient tous les deux avoir une aventure avec la personne désirée émotionnellement et physiquement, mais ils appartiendraient toujours l'un à l'autre. Ils n'ont jamais vécu dans la même maison, mais se sont rencontrés quotidiennement dans des cafés parisiens et ont pris le temps de discuter et de corriger ensemble ce qu'ils avaient écrit dernièrement. Cependant cette relation n'était pas appropriée moralement. Certains disaient même que Jean était violent envers ses partenaires, assez manipulateur et pas toujours honnête envers les femmes, tandis que Simone, malgré le fait d'apprécier la relation ouverte, était jalouse.

Fakat entellektüel olarak, birbirlerine çok iyi geliyorlardı. Beauvoir'ın yazdığı her metin Sartre tarafından yorumlanıyor ve bazen yapıcı eleştiriler veriliyordu, Sartre'in eserlerinde de Beauvoir'in emeği çok büyüktü, hatta bazı eserleri Beauvoir'in yazdığı bile söylenir.

Kendi zamanlarına göre, ilişkileri çağ açıcıydı: parçaları oldukları yüksek sosyale çevrelerinde dikkatle izleniyorlar ve model bir çift olarak görülüyorlardı. Aşkları, birbirlerini edebi olarak etkilemişti: Sartre, varoluşçuluk felsefesinin kutsal kitabı olan Bulantı'yı (La Nausée) kunduzuna, yani Beauvoir'a adanmıştı. Beauvoir, İngilizce'de beaver, yani kunduz kelimesine benzediği için ithaflarında Beauvoir'dan hep castor, yani kunduz diye bahsetmiştir. Ana karakter Antoine'ın aşık olduğu fakat asla uzun süre elinde tutamadığı kadın Anny, Beauvoir'in bir yansımasıdır sanki.

Mais intellectuellement, ils étaient fait l'un pour l'autre. Chaque texte écrit par Simone était réinterprété par Sartre et il lui faisait des critiques constructives. L'apport de Simone n'était pas moindre, certaines des œuvres de Jean seraient même écrites par Simone elle-même.

Pour leur époque, leur relation sortait de l'ordinaire : ils étaient observés de près dans les hautes sphères sociales dont ils faisaient partie et étaient même considérés comme le couple modèle. Leur amour a eu une influence sur leur talent littéraire tant l'un que sur l'autre : Jean Paul Sartre a dédié son œuvre « La Nausée » à Simone de Beauvoir, le livre sacré de la philosophie existentielle. Jean Paul Sartre parle d'elle en la nommant « castor » car son nom « Beauvoir » est proche de l'anglais « beaver ». Il fait référence à Simone avec sa protagoniste Anny, dont Antoine, le personnage principal, tombe amoureux.

Meşrutiyet ilanı sonrasında da Makedonya Genel Yüksek bir çevreden gelir, Paris'te yaşar ve Antoine'dan daha iyi, daha yakışıklı partnerleri tarafından Antoine'den sürekli uzaklaşır, fakat kendi seçimidir bu. Öte yandan, Beauvoir da eserlerinde Sartre'dan etkilenmiştir. En ünlü kitabı olan İkinci Cinsiyet (Le Deuxième Sexe), kadınların tarih boyunca rolünü ve geleceğini psikolojik, tarihsel ve biyolojik açıdan olmak üzere birçok açıdan örnek almış, bir çok tarihsel veya psikolojik örnekte Sartre'ın çalışmalarına ya da alıntılarına yer vermiştir.

Her ne kadar duygusal olarak karışık ve yıkıcı bir ilişkiye sahip olsalar bile, ikisinin birbirlerini edebi olarak etkilemeleri sayesinde 20. Yüzyılın en ünlü yazarlarından ve filozoflarından olmuşlardır. Simone'un yaptığı araştırmalar ve sunduğu argümanlar kadın hakları çerçevesinde devrimlere yol açmış, Sartre'ın oluşturduğu felsefe daha onlarca yıl bulunan görüşleri etkilemiştir.

Elle ne se lie qu'en partie avec lui. Elle qui vient d'un milieu élevé, vit à Paris et est constamment séparée d'Antoine du fait que ses autres partenaires semblent meilleurs et plus beaux qu'Antoine, mais c'est son choix. D'autre part, Simone de Beauvoir a également été influencée par Sartre et a repris ses idées dans ses œuvres. Son livre le plus célèbre, « Le Deuxième Sexe », parle du rôle des femmes à travers l'histoire, de leurs avenir sous divers aspects, y compris les aspects psychologiques, historiques et biologiques défendus par Sartre. Certains travaux ou encore citations lui appartenant sont repris dans de nombreux textes historiques ou exemples psychologiques.

Bien qu'ils aient eu une relation hors du commun sur le plan émotionnel et finalement destructrice, les deux ont eu une influence littéraire tant l'un que sur l'autre, faisant d'eux l'un et l'une des écrivains/écrivaines et philosophes les plus célèbres du XXe siècle. Les recherches et les arguments de Simone ont conduit à des révolutions dans le cadre des droits des femmes, et la philosophie créée par Sartre a influencé les opinions qui existent depuis des décennies.

Bir Başarı Öyküsü Une histoire de réussite

 Ceyla Leyla Mete

1945 yılının o karlı yılbaşı akşamında yeşil gözlü bir çocuk dünyaya geldi. Herkesin yeni umutlar, hayaller ve dileklerle beklediği yeni yıl, en güzel hediyeyi Sezercan ailesine verecekti ancak Nuriye'nin çektiği sancılar mutluluğunu bastırıyordu, ölümle burun buruna olduğunun farkındaydı. Kasabadaki onca ebeden birinin bile gerçekleştiremediği doğum artık tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Yaşlı teyzelerden birinin "Bu kadın ölecek, bu iş bizi aşılıyor." diye bağırmasıyla beraber kasaba merkezinden doktor çağırılmıştı.

Birkaç dakika sonra oda bir ağlama sesiyle inledi, İzmit'in Kandıra kazası da onunla böyle tanıştı. Babası herkes tarafından sevilen esnaf Kunduracı Ekrem Bey, annesi Hasan Çavuş'un kızı Nuriye Hanım... Adını Aziz koymak istediler ancak doktorun "Yılbaşı akşamı doğan çocuklar yiğit olur bu yüzden adı Yiğit olsun." demesiyle bu isteklerini biraz ertelemek zorunda kaldılar. Yiğit Sezercan...

İki katlı, sobalı evleri babasının dükkanına çok yakındı. Okuldan arta kalan zamanında babasına çıraklık yapan Yiğit; çevresindekilere göre daha ufak tefek, çelimsiz bir çocuktü. Kardeşi Aziz top oynarken o uzun yıllar sürecek iş hayatının ilk ve belki de en önemli adımlarını atmaya başlamıştı, bundan zevk de alıyordu. Kız kardeşleri Nuran ve Nükhet de onu bir rol model olarak görmeye başlamıştı bile.

Varlıklı bir aile olmamalarına rağmen, babası onlara hep çok iyi bakmaya çalıştı. Her şeyden önce, birbirlerini çok seviyorlardı ve Yiğit için en büyük zenginlik buydu. Yumurtanın kümeesten, sütün inekten, sebzenin bahçeden taptaze geldiği kasaba hayatlarında bir şekilde geçiniyorlardı.

En cette veille du Nouvel An enneigée de 1945, un garçon aux yeux verts est né. La nouvelle année, que tout le monde attendait avec de nouveaux espoirs, rêves et souhaits, allait offrir le meilleur cadeau à la famille Sezercan, mais les douleurs de Nuriye lui ont enlevé ce bonheur, elle était consciente qu'elle était face à la mort. L'accouchement, qu'aucune des sages-femmes de la ville ne pouvait faire, commençait à prendre une tournure dangereuse. Une des vieilles tantes dit alors : « Cette femme va mourir, cela nous dépasse. » Un médecin a été appelé du centre-ville.

Quelques minutes plus tard, la salle gémit avec un cri, et c'est ainsi que la ville de Kandıra d'Izmit l'a rencontré. Ekrem, un commerçant dont le père est aimé de tous, et Nuriye Hanım, la fille de Hasan Çavuş, sa mère... Ils voulaient l'appeler Aziz, mais le médecin a dit : « Les enfants nés le soir du Nouvel An sont courageux, alors qu'ils soient nommés Yiğit." Leur envie d'appeler leur fils Aziz sera pour plus tard. Et voilà qu'est arrivé Yigit Sezercan...

Leur maison à deux étages était très proche de la boutique de son père. Yiğit travaillait comme apprenti au côté de son père pendant son temps libre après l'école; C'était un petit enfant frêle par rapport à ceux qui l'entouraient. Pendant que son frère Aziz jouait au ballon, il a commencé à franchir ses premières et peut-être les étapes les plus importantes de sa vie professionnelle à long terme, et il en profitait. Ses sœurs Nuran et Nükhet avaient déjà commencé à le voir comme un modèle.

Bien que sa famille ne soit pas riche, son père a toujours essayé de bien prendre soin d'eux. Tout d'abord, ils s'aimaient beaucoup et c'était la plus grande richesse pour Yiğit. Tous vivaient leur de leur vie citadine, où les œufs provenaient du poulailler, le lait de la vache et les légumes frais du jardin.

İlk ve ortaokulu Kandıra'da okuyan Yiğit, lise için doğup büyüdüğü yerden ayrılmak zorunda kaldı. O dönemde Adapazarı'nın en zengin ailesine gelin giden teyzesi Yıldız ona evinin kapılarını açtı. Yıldız'ın üç çocuğu vardı ama Yiğit'i hiç bir zaman onlardan ayırmadı, hep evinde gibi hissettirdi. Nerden baksak altmış yıl geçmesine rağmen, ona büyük minnet duyan Yiğit genç yaşta üç çocukla dul kalan ve zaman içerisinde tüm zenginliğini kaybeden teyzesinin geçinmesine yardım etmeyi bir borç biliyor. Çok çalışkan bir çocuk değildi, eğitim hayatı boyunca zorlanmamak için sosyal bölümünde okumayı tercih etmişti ancak zehir gibi bir zekası vardı. Keskin bakışlarıyla duyduğu ve gördüğü her şeyi belleğine kaydedirdi. Derse karşı ilgili olmamasına rağmen girdiği sınavlarda en yüksek notları aldığı için öğretmeninin ilgisini çekti. Onun matematik sınavında kopya çektiğini düşünen öğretmen, tahtaya kalkıp sorularına bu sefer de sözlü biçimde cevap vermesini istedi. Her soruya doğru cevap veren Yiğit, öğretmenin sabrını zorlamaya başlamıştı. Öğretmeni ve bu sefer de derste işlemedikleri konulara geçiş yaptı ama Yiğit bana mısın demiyordu. Sonunda öğretmen pes etti ve "Oğlum senin sosyal bölümde ne işin var? Hemen matematik bölümüne geçmelisin." dedi.

Bu sene arkadaşlıklarının elli dokuzuncu yılını dolduracakları Ali Rıza Temuroğlu'yla da bu zamanlarda tanıştılar. Dostluklarını bir zeytin ağacına benzetmek isterim, çok zor büyür ama birkaç asır yaşayabilecek dirençtedir.

Üniversite çağına gelen Yiğit, hayalindeki birkaç okulun sınavına girmek üzere çalışmaya başladı. Bunlardan biri İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi bir diğeri ise Ankara Mülkiye Mektebi'ydi. İlk büyük şehire gidişi de bu şekilde gerçekleşti. Ankara'ya gitmek üzere bineceği otobüsü beklerken durakta bir yakınına gördü, ona nereye gittiğini soran akrabasına "Başkente sınava gidiyorum, Mülkiye sınavı." cevabını verince ortamı alaycı bir tavır kapladı. Bakışları adeta konuşuyordu, ona "Sen mi?" diyordu. Böyle düşünmesinin sebebi o üniversitenin dönemin en prestijli okulu olmasıydı.

Yiğit, qui a étudié à l'école primaire et secondaire à Kandıra, a dû quitter l'endroit où il est né et pour aller au lycée. À cette époque, sa tante Yıldız, qui était l'épouse de la famille la plus riche d'Adapazarı, lui a ouvert les portes de sa maison. Yıldız avait trois enfants, mais elle n'a jamais séparé d'eux Yiğit, elle a toujours fait en sorte pour qu'il se sente chez lui. Après même soixante années passées, Yiğit, qui lui est très reconnaissant, se sent encore aujourd'hui redevable envers elle et continue d'aider sa tante, qui s'est trouvée veuve très jeune avec trois enfants et perdant même toute sa richesse au fil du temps.

Ce n'était pas un enfant très travailleur, il préférait étudier dans le département des sciences sociales pour éviter les difficultés tout au long de sa vie scolaire, mais il avait une intelligence vénéneuse. Avec ses yeux perçants, il enregistrait tout ce qu'il entendait et voyait dans sa mémoire. Bien qu'il n'ait jamais été intéressé par les leçons, il a attiré l'attention de son professeur car il avait obtenu les meilleures notes aux examens qu'il avait passés. Pensant qu'il avait triché à l'examen de mathématiques, le professeur lui avait même demandé de se lever et de répondre oralement à ses questions. Yiğit, qui lui répond correctement, commence à tester à son tour la patience du professeur. Son professeur continue alors avec des sujets qu'ils n'avaient pas encore abordés dans la leçon, et Yiğit lui répond encore. Finalement, le professeur abandonne et lui dit : « Mon garçon, que fais-tu dans le département des sciences sociales ? Tu devrais passer au département de mathématiques tout de suite ».

C'est à cette époque qu'ils rencontrent Ali Rıza Temuroğlu, avec qui ils achèveront aujourd'hui la cinquante-neuvième année de leur amitié. J'aimerais comparer leur amitié à un olivier qui pousse patiemment, mais sûrement pouvant résister aux siècles.

Arrivé à l'âge universitaire, Yiğit commence à étudier pour passer les examens des établissements dont il rêvait jusque-là. L'un d'eux était la faculté de droit de l'Université d'Istanbul et l'autre était l'école de la fonction publique d'Ankara. C'est ainsi qu'il se rend dans la première grande ville de Turquie. En attendant le bus qu'il allait prendre pour Ankara, il croise un proche à l'arrêt qui lui demande où il va : « Je vais dans la capitale pour l'examen, l'examen de la fonction publique. » dit-il. Lorsqu'il lui répondit, son proche réagit d'une attitude moqueuse et lui demande alors : « Toi ? » d'un air étonné. La raison pour laquelle son proche pensait ainsi était que cette université était l'établissement le plus prestigieux de l'époque.

Yiğit, hukuk eğitimine ve okula alışmaya başlamışken bir telgraf aldı. Gönderen Ali Rıza'ydı, ona kabul listelerde adını gördüğünü ve hemen Ankara'ya gelmesi gerektiğini söylüyordu. Yiğit taşı tarağı topladı, bir otobüse atlayıp Ankara'ya geldi. Akşam geç saatte otobüsten inince etrafına baktı. Mülkiye gözle görülebilecek kadar yakın ama yürünmeyecek kadar uzaktı. Önce elindeki bavullara baktı ve taksiye binebileceğini düşündü ancak elini cebine atınca bunun pek mantıklı bir karar olmadığını anladı. Basit bir matematik işlemi, o paranın kaç günlük yemeğini karşılayabileceğini gösterdi ve kendi kendine "Haydi Yiğit, tabana kuvvet." dedi.

İçeri girer girmez yorgunluğunu unuttu. Daha önce böyle bir tabloyla karşılaşmamıştı. Tüm ülkenin en iyi çocukları oradaydı. Çift yabancı dil bilen mi arasın, enstrüman çalan mı; Robert Kolejli mi ararsın, Alman Liseli mi? O ve Ali Rıza bir kasabadan çıkıp gelmişti ve azınlıktaydılar. Çevresindekiler en şık kıyafetleri, ayakkabıları giyerken onlar annelerinin ördüğü kazakların içinde kendi zenginliklerini sağlamışlardı. Kısa zamanda uyum sağlamayı başardılar. Hala devam eden, ömürlük, arkadaşlıklar kurdular.

Yiğit zekasını ve kapasitesini burada da göstermeye başlamıştı, sınav listeleri her açıklandığında adını hep en başta görüyordu. Ancak Almancayla başı dertteydi, okuldan mezun olması için her dersten geçer not alması gerekiyordu ama olacak gibi değildi. Onun bu durumunu gören öğretmenler kanaat kullanmaya kadar verdiler ve mezun olmak için Almanca dersinden geçmesinin zorunlu olmadığını öğrendi.

Bir gün okuldan bir haber aldı. O mektepte olan herkesin hayali başarılı bir diplomat olmaktı ve okul da bir grup öğrenciyi bunun için Fransa'ya göndermeye karar verdiğini belirten mektuplar yollamıştı. Yiğit de bu mektuplardan birini aldı, çok mutluordu. Ağzı kulaklarında kasabaya, ailesinin yanına, döndü; onlara güzel haberi verdi.

Peu de temps après, Yiğit apprend qu'il est accepté à la faculté de droit à l'université d'Istanbul et Ali Rıza à Ankara à la faculté de la fonction publique. Ainsi, leur année académique commence. Alors que Yiğit s'habitue à sa formation juridique et à son école, il reçoit un télégramme tant attendu. L'expéditeur était Ali Rıza, il lui disait qu'il avait vu son nom sur les listes d'étudiants acceptés et qu'il devait venir à Ankara immédiatement.

Yiğit récupère alors toutes ses affaires et prend le bus en direction d'Ankara. Il est tard dans la soirée, Yiğit arrive à destination, descend du bus et regarde autour de lui. Il était assez proche de la faculté de la fonction publique et pouvait la voir à l'œil nu, mais trop loin pour marcher jusque là. Au début, les valises en main et il pense qu'il pourrait appeler un taxi, mais après avoir fouillé dans sa poche, il se rend compte que ce n'était pas la meilleure des décisions. Une simple opération mathématique lui a fait vite comprendre combien de jours il pouvait tenir avec ce qu'il avait en poche, et il se dit alors : "Allez, Yiğit, tu restes fort jusqu'au bout."

Il oublie sa fatigue dès son entrée dans la faculté. Il n'avait jamais rencontré un tel lieu auparavant. Les meilleurs étudiants de tout le pays étaient là. Des bilingues ou un joueur d'instruments de musique, des diplômés du Collège Robert ou du Lycée Allemand. Lui et Ali Rıza venaient d'un village et se retrouvaient minoritaires dans ce lieu. Alors que les gens qui les entouraient portaient des vêtements et des chaussures élégants, eux, leur richesse n'était qu'un pull tricoté par leurs mères. Ils ont réussi à s'adapter en peu de temps. Ils ont noué une amitié à vie et qui dure encore.

Yiğit commençait à montrer son intelligence et ses capacités ici aussi, et il voyait toujours son nom en tête à chaque fois que les listes d'exams étaient annoncées. Cependant, il avait des problèmes avec son allemand, il devait obtenir une note de passage dans chaque matière pour obtenir son diplôme, mais cela n'allait pas arriver. Les enseignants qui ont vu cette situation ont décidé d'utiliser la conviction et ont appris qu'il n'est pas nécessaire de réussir un cours d'allemand pour obtenir un diplôme.

Un jour, il reçoit un message de l'école. Le rêve de tout le monde dans cette école était de devenir un diplomate prospère, et l'école a envoyé des lettres indiquant qu'elle avait décidé d'envoyer un groupe d'étudiants en France pour cette raison. Yiğit avait également reçu une de ces lettres, il était très heureux. Heureux, il retourne auprès de sa famille pour leur annoncer la bonne nouvelle.

Mektubu okuyan babası mutlu, gururlu ama bir o kadar da hüzünlü bir sesle "Bizi bırakıp nereye gidiyorsun oğlum, bizim sana ihtiyacımız var." dedi ve yurt dışı defteri bu şekilde kapanmış oldu. "Her şerde bir hayır vardır." derler. O sene diplomatlık eğitimi için Paris'e giden arkadaşları dönemin en tehlikeli terör örgütlerinden biri olan Asala'ya kurban gitti.

Tüm eğitim hayatını Gümrük Tekel Bakanlığı bursuyla okuyan Yiğit'in iş hayatının bir döneminde burada çalışması gerekmektedir. Bir süre burada çalıştıktan sonra Maliye Bakanlığına geçiş yapmak için hesap uzmanlığı sınavına girdi ve sınavı birincilikle kazandı. Yedi sekiz yıl burada çalıştı.

Yazları kasabaya gider ve arkadaşlarıyla çadıra kalır, tatil yaparlardı. O yıl da İstanbullu Savcı Ertuğrul Göyenç'in Kandıra'ya tayini çıkmıştı. İki kızı ve eşiyse buraya taşınmışlardı. Yiğit de Ertuğrul Bey'in kızı Nilgün'ü görmüş ve ona hayran kalmıştı. Güzel, zarif, modern, kültürlü... Çok farklıydılar ama bu birlikteliklerine karşı bir engel değildi. Yirmili yaşlarında olan Yiğit, müstakbel kayınpederiyle tanışmaya gitti, ona kendini tanıttı ve kızlarına talip olduğunu söyledi. Onun bu cesaretli tavrına hayran kalan Ertuğrul Bey, ailesiyle tanışmayı teklif etti ve kısa sürede evlendiler (1970).

Askerlik yaşı gelen Yiğit'in tayini Mardin'e çıktı. Yeni evlenmiş olmalarına rağmen beraber Mardin'e taşındılar. Bunu duyan kayınpardesi çok sinirlendi, üzüntüden yataklara düştü. El bebek, gül bebek büyüttükleri kızının Mardin'de ne işi vardı?

Yiğit'in askerliği bitince İstanbul'a döndüler ve Nilgün kısa süre sonra hamile olduğunu öğrendi. Çok heyecanlandılar, dünyanın hazırlığını yaptılar ancak çocukları doktor hatasından dolayı yalnızca bir ay yaşayıp vefat etti. Uzun bir süre çocuk istemediler.

Son père, qui lit la lettre, dit alors qu'il en était fier mais aussi triste : "Où vas-tu sans nous mon fils, nous avons besoin de toi."dit-il. Après cette réaction, il décide de fermer cette porte pour être proche de ses parents. « Il y a du bon dans tout. » se dit-il. Cette année-là, ses amis partent à Paris pour suivre une formation diplomatique et sont assassinés par l'Asala, l'une des organisations terroristes les plus dangereuses de l'époque.

Yiğit, qui poursuit ses études grâce à la bourse donnée par le ministère des Douanes et a donc dû travailler pour eux un moment au début de sa carrière professionnelle. Après avoir travaillé ici pendant un certain temps, il passe l'examen de spécialiste des comptes pour être transféré au ministère des Finances et remporte l'examen avec la première place. Il travaille ici pendant sept ou huit ans.

Ils avaient l'habitude d'aller en ville l'été et de rester dans une tente avec leurs amis. Cette année-là, le procureur Ertuğrul Göyenç d'Istanbul avait été nommé à Kandıra. Ils avaient déménagé ici avec leurs deux filles et leur mari. Yiğit a également vu la fille d'Ertuğrul Bey, Nilgün, et a été émerveillé par elle. Belles, élégantes, modernes, cultivées... Elles étaient très différentes, mais cela n'a pas été un obstacle à leur union. Yiğit, qui a la vingtaine à ce moment précis, va rencontrer son futur beau-père, se présente à lui et lui dit qu'il veut la main de sa fille. Admirant son attitude courageuse, Ertuğrul Bey propose de rencontrer sa famille et ils se marient peu de temps après (1970).

Yiğit, qui est à l'âge d'être militaire, est nommé à Mardin. Bien qu'ils soient nouvellement mariés, ils déménagent ensemble à Mardin. En entendant cela, sa belle-mère se met très en colère et tombe malade de tristesse. Que ferait sa fille, celle qu'elle avait élevée tel une poupée .

Une fois le service militaire de Yiğit terminé, ils sont retournés à Istanbul et Nilgün a rapidement appris qu'elle était enceinte. Ils étaient très excités, ils avaient tout préparé, mais leur enfant ne vécut qu'un mois et décède à cause d'une erreur du médecin. Pendant longtemps, ils n'ont pas voulu d'enfants.

Devletten kazandığı paranın şehir şartları için yetersiz olduğunu fark etmeye başlayınca özel sektöre geçmeye karar verdi. Anadolu Endüstri Holding'de kırk yıl boyunca çalıştı ve bir profesyonelin görebileceği her basamağı gördü. Onu bu kadar başarılı yapan hayatı boyunca her kesimden insanla muhatap olmuş olmasıydı. Zengininden fakirine, şehirlisinden köylüsüne çok farklı katmandan insanla tanışmıştı.

1974 yılında Burak adlı bir oğlu, 1979 yılında ise Burcu adlı bir kızı oldu. Şimdi de dört tane torunu var.

Bence onu Yiğit Sezercan yapan içindeki vefa duygusu. Ona yapılan hiçbir iyiliği unutmadı ve imkanı elverdikçe herkese yardım etti. Bu sayede çok sevilen, sayılan biri olmayı başardı. Dedem aslında çekinilen ama bir o kadar hayran duyulan biridir, sinirli ama muziptir. Çok beceriklidir. Yemek yapmayı, bahçeyle ilgilenmeyi, seyahat etmeyi çok sever. En büyük isteklerinden biri de bizimle bir gemi seyahatine çıkmak. Geldiği yeri asla unutmaz, köklerine çok bağlıdır ve bu yüzden geleceğini çok güzel şekillendirmiştir. Tabiata zıt düşen hiçbir şeyi kabul etmez, edemez. Ona olan hayranlığımı bu satırları yazarken bir kere daha anladım. Umarım onunla çok uzun yıllar vakit geçirebilir ve ondan bir şeyler öğrenebilirim.

Lorsqu'il commence à se rendre compte que l'argent qu'il gagnait de l'État était insuffisant pour les conditions de la ville, il décide de passer au secteur privé. Il travaille chez Anadolu Endüstri Holding pendant quarante ans et vit chaque étape qu'un professionnel doit absolument connaître. Ce qui fait son succès, c'est le fait qu'il commence à avoir des affaires de tous horizons tout au long de sa vie. Il a rencontré des gens de différentes couches sociales, des riches aux pauvres, des citoyens aux villageois.

Ils ont un fils nommé Burak en 1974 et une fille nommée Burcu en 1979. Il a maintenant quatre petits-enfants.

Je pense que c'est son sens de la loyauté qui fait de lui Yiğit Sezercan. Il n'a oublié aucune des faveurs qui lui ont été rendues et a aidé tout le monde autant que possible. De cette façon, il a réussi à devenir une personne très populaire et respectée. Mon grand-père est en fait une personne timide mais admirée, colérique mais espiègle. Il est très doué. Il aime cuisiner, s'occuper du jardin, voyager. Un de ses plus grands souhaits est de partir en croisière avec nous. Il n'oublie jamais d'où il vient, il est très attaché à ses racines. Il s'oppose à toutes choses contre nature. Au moment même où j'écris ces lignes, je réalise à nouveau mon admiration pour lui. J'espère pouvoir passer de nombreuses années avec lui et apprendre de lui.

Tiyatroda Kadınlar: Yonca İnal ile Röportaj Femmes au Théâtre : Entretien avec Yonca İnal

 İdil KEZER

Size Türk kadınının tiyatrodaki rolü nedir?

Biraz ters köşe bir cevap olacak ama oyuncu oyuncudur. Evet kadın ve erkek rolleri vardır, olması gereken, şu an bir hayalden bahsediyorum ama, cinsiyet ile ilgili kimliklerimizi bir köşeye koyarak tiyatronun içinde var olmaya çalışmamız. Aslında belki de temel sorun bu. Birçok kadın oyuncu yıllar boyu "sanatçı" değil "kadın" kimlikleriyle anıldıklarından engellendiler, kaçmak zorunda kaldılar, alkışa çıkamadılar, ceza aldılar ve bunun gibi bir sürü olaylar oldu. Bunlar geride kaldı aslında bunlardan ders çıkarmalıyız. Yani aslında şu an kadının tiyatrodaki rolünün erkeklerle aynı olması gerekir, erkekle yan yana çatır çatır oynayabiliyor, yönetebiliyor, yazabiliyor olması gerekir.

Size tiyatrodaki "kadın" olduğunuz için karşılaştığınız sorunlar var mı?

Tabii ki var. Örneğin; şu an buradaki ışıkçımız Esra Hanım pazar günü olmasına rağmen oğlunu bırakacak hiçbir yeri yok bu yüzden provaya oğluyla katılmak zorunda. Ya da benim yeni doğum yaptığım sıralarda izinli olmama rağmen eskiden oynadığım bir oyunda oyuncuların birinin sakatlık geçirmesi üzerine bana ihtiyaç duyulması sebebiyle oyuna katılmak zorunda kaldım. Fakat o sıralarda bebeğimi de sürekli emzirmek durumundaydım. Sahne aralarında, perde aralarında ya da bebeğim ağladığı zamanlarda bir şekilde bir bahane buluyor ve sahneden kulise gidip bebeğimi emzirmek durumunda kalıyordum. Biz hem çocuk doğurmak, hem çocuk bakmak, hem çocuğun düzenini sağlamak, hem evimizi temizlemek, çocuğumuzu ve eşinizi yedirmek, içirmek bir yandan da tiyatro yapmak zorundayız fakat erkek oyuncuların bu tarz derterleri çok yok.

Selon vous, quel est le rôle des femmes turques dans le théâtre ?

Ce sera une réponse un peu tordue, mais un acteur reste un acteur. Oui, il y a des rôles masculins et féminins, ce qui devrait être, mais là je parle d'un rêve, essayer d'exister au théâtre en mettant de côté nos identités liées au genre. En fait, c'est peut-être le problème principal. De nombreuses actrices ont été bloquées pendant des années parce qu'elles étaient qualifiées de "femmes" plutôt que d'"artistes", elles ont dû fuir, elles ne pouvaient pas répondre présentes aux applaudissements, elles ont été condamnées et de nombreux autres incidents similaires ont eu lieu. C'est le passé, nous devrions en tirer des leçons. En d'autres termes, le rôle des femmes dans le théâtre en ce moment devrait être le même que celui des hommes, elles devraient pouvoir jouer, diriger et écrire aux côtés des hommes.

Pensez-vous que vous rencontrez des problèmes au théâtre parce que vous êtes une « femme » ?

Bien sûr qu'il y en a. Par exemple Esra, notre éclairagiste ici maintenant, n'a nulle part où laisser son fils même si c'est un dimanche, alors elle doit assister à la répétition avec son fils. Dans le passé, malgré que je sois en congé maternité, j'ai dû monter sur scène parce qu'on avait besoin de moi. L'une des actrices s'était blessée lors d'un jeu. Je venais d'accoucher et je devais allaiter mon bébé tout le temps. Pendant les pauses, entre les scènes ou quand mon bébé pleurait, j'ai en quelque sorte trouvé une excuse à chaque fois pour aller dans les coulisses et allaiter mon bébé. Nous devons donner naissance à des enfants, prendre soin des enfants, assurer le quotidien de l'enfant, nettoyer notre maison, nourrir et boire nos enfants et votre conjoint, et aussi faire du théâtre, mais les acteurs masculins n'ont pas de tels problèmes.

Sizce kadın erkek rol dağılımı nasıl yapılıyor?

Bütün tiyatro metinlerine bakacak olursak genellikle çok erkek rolü ve az kadın rolü vardır. Oysa kadınlar hayatın merkezindedir yani kadın hayata kökleriyle tutunmuş ve aslında her şeyi var eden, yaratıcı bir varlıktır. Fakat hayatın içinde böyle olmadığı gibi sahnede de böyle değildir. Seyirciler daha çok erkek oyuncularla bahseder. Parlayan kadın oyuncular vardır sinemada, televizyonda ve tiyatrodada ama onların genellikle güzel olanı, parlatılmış olanı ismen bilinir.

Sizce Türk tiyatrosunda kadınlar yer almaya başladıktan sonra bir şeyler değişti mi?

Tabii ki de değişen çok şey oldu. Öncelikle erkekler kadın karakterleri canlandırırken kadınlar için yarattıkları bir algı vardı. Kadınları sesini inceltip belini kıvrırmaktan ibaret olan bir canlı olduğunu düşündürüyorlardı. Yani aslında erkek oyuncular kadın karakterleri canlandırırken kadınların yalnızca "dişiliklerini kullanan varlıklar" olarak nitelendirmişlerdi.

Selon vous, comment se fait la répartition des rôles entre hommes et femmes ?

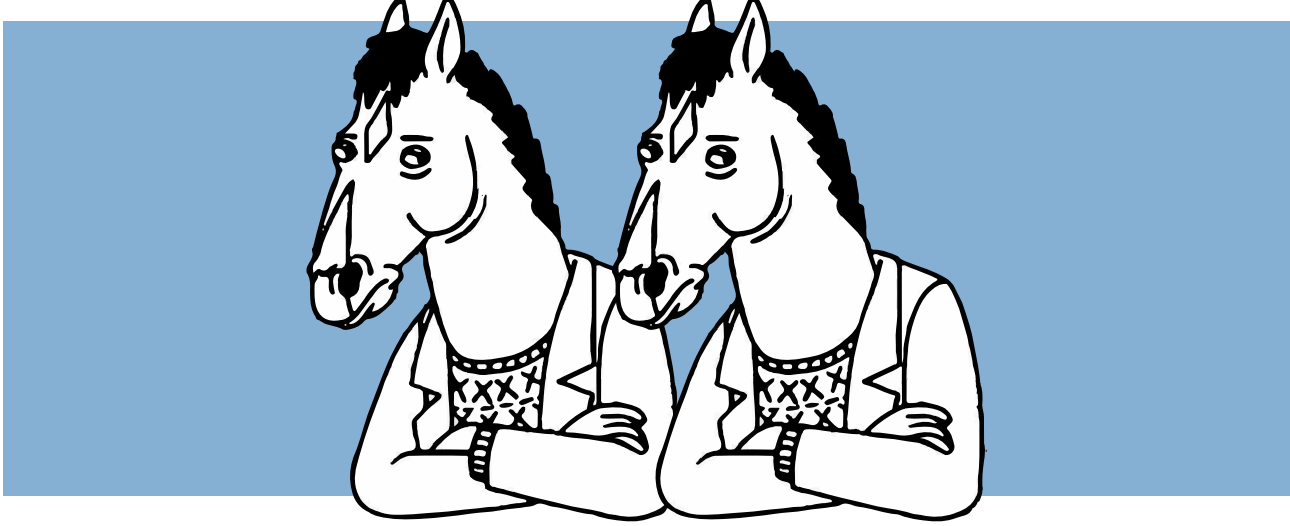
Si l'on regarde tous les textes théâtraux, il y a généralement beaucoup de rôles masculins et peu de rôles féminins. Cependant, les femmes sont au centre de la vie, c'est-à-dire qu'une femme est un être créatif qui s'accroche à la vie avec ses racines et crée réellement tout. Mais il n'en est pas ainsi sur scène. Le public parle surtout des acteurs masculins. Il y a des actrices qui brillent au cinéma, à la télévision et au théâtre, mais généralement seule la plus belle se fait connaître.

Pensez-vous que les choses ont changé depuis que les femmes ont commencé à participer au théâtre turc ?

Bien sûr, beaucoup de choses ont changé. Tout d'abord, les hommes jouaient des personnages féminins et ils avaient créé une certaine perception de la femmes. Pour eux, être femme n'était qu'avoir une voix aiguë et une taille fine. En d'autres termes, les acteurs masculins représentaient les personnages féminins, comme des "êtres n'utilisant que leur féminité".

Bojack ile İnsan Olmaya Dair

 Asya ÇAVDAR

Bojack Horseman adlı çizgi dizinin karakterleri, ana karakteri de dahil, çoğunlukla iki ayakları üstünde yürüyen hayvanlar. Doksanlarda ünlenmiş fakat şimdi şöhretini kaybetmiş Hollywood yıldızı dengesiz, huysuz bir at; bu atın tam tersi gibi görünen, normal kabul edilemeyecek kadar pozitif ve eğlencenin vücut bulmuş hali başka bir yıldız olan sarı bir köpek; huysuz atın menajerliğini yapan, her işe yetişen, güçlü ama bir o kadar da savunmasız bir kedi ve daha niceleri... Peki bu hayvanlar ne kadar "insan" olabilir ki? Oldukça, hatta bazı insanlardan bile daha insan.

Karamsar ve sevimsiz at Bojack, alışlagelmiş başkahramanlardan oldukça farklı. Hatalar yapıyor ama hatalarının getirileriyle yüzleşmek istemiyor. Kendini beğenmiyor, sevmiyor fakat diğerlerinden ilgi, alaka ve en önemlisi sevgi bekliyor. Bir hedefi yok, kimse veya hiçbir şey uğruna yaşamıyor. Mutlu olmak istiyor ama mutsuzluğuna o kadar uzun süre katlanmış ki bu halden, bu düzenden çıkmak istemiyor. Sorumluluklarından, hareketlerinin ve laflarının getirdiği sonuçlardan, sürekli yüzüstü bıraktığı arkadaşlarından, annesinden, en çok da kendinden kaçıyor. Bojack Horseman, iyi diyebileceğimiz bir karakter değil. İyi olmamanın her zaman kötü olmak anlamına gelmediğini temsil eden bir karakter. Bazen affedilemeyecek hataların da yapıldığını ve bunun kabul edilemez olduğunu gösteren bir karakter.

Yaşadığın kötü anıların, hareketlerinin ya da davranışlarının birer açıklaması olabileceğini fakat mazereti olamayacağını anlatan bir karakter.

Tabii ki Bojack yalnızca kaba bir kişilikten, yaptığı hatalardan, işlediği suçlardan ya da kırdığı insanlardan ve hayvanlardan ibaret değil. O, kendisinden nefret etmek istesenez bile edemediğiniz bir figür çünkü kendisinde ,ufacık da olsa, kendinizden bir parça bulabileceğinizi düşünüyorum. Belki de babanız siz büyürken yanınızdaydı, anneniz sizi hayatının en büyük hatası olarak görmüyordu, baş etmek zorunda olmadığınız sorunlar içinde boğulmaktan kaçış yolu ararken çocuk yaşta alkole bağımlı olmadınız. Doksanlarda bir sitcomda ün kazanıp çılgınlar gibi partiden partiye koşturmamış, veya sevdiğiniz kadın için helikopterle Hollywood tabelasının "D" harfini çalmamış da olabilirsiniz. Ben yine de Bojack ile paylaştığınız bir şey olduğunu düşünüyorum: Bir hayata sahip olmak.

Bojack'in hikayesi uzun ve karmaşık, çalkantılı bir yolculuk. Araya çok fazla yan karakter girip çıkıyor, bazılarıysa çıkmıyor ve onların öyküleri de bir yandan dallanıp budaklanıyor. Dizi boyunca onlarca farklı olay örgüleri için içine girse de bu hikaye Bojack'e ait. Onun yolculuğu. Bu yolculuk onu nereye götürecektir kimse bilmiyor.

Otoyolda sürerken ellerinizi direksiyondan çekip gaza bastıkça basmak gibi kontrolsüzce, sizi rahatsız ettiği kadar heyecanlandırıyor ve merakınızı körüklüyor.

Biraz daha hızlanırsam ne olacak? Ama bu yolculuk kendini aramakla ilgili. Kendini bulmak. Bu diziyi bu kadar içselleştirebilmemi, tamamen bu odaklanılan "kendini arama" temasına bağlıyorum. Dizi, hayatın koşuşturmacasının ortasında, kendini kaybetmenin ne kadar kolaysa onu bulmanın o kadar zor olduğunu gözler önüne seriyor. Bojack Horseman işte tam olarak bununla ilgili. Kendini bulmaya duyulan açlığın, bu amaçla kat edilen yolun ve bu yolun uzun sürmesinin bir sorun olmadığını açıkça gösterilmesi, oralarda bir yerlerde beni anlayan yani benim gibi kaybolmuş hissedene başkalarının da olduğunu fark etmemi sağladı.

Bojack Horseman, her açıdan çarpıcı ve sansürsüz bir dizi. Sansürsüz derken yalnızca küfürlerden, cinsellikten veya madde kullanımının bariz bir şekilde dizide geçmesinden bahsetmiyorum. Anlatılanların filtresiz olmasından, olanların bir tokat gibi yüzünüze çarpmasından bahsediyorum. Gerek çizgi dizi olması gerek içinde insanlar ile ilişkiler kuran hayvanları barındıran kadrosu ile gerçek dünyadan olabildiğince uzak görünen dizi, şu ana kadar izlediklerim arasında en gerçekçisi. Bu kadar çarpıcı olmasının en temel sebebinin hiçbir şeyi romantize etmemesi olduğunu düşünüyorum. Olay ne ise o ve bu dizide de öyle yansıtılmış. Siyaset ve habercilik, ünlü olmak, internet furyası... Ölümün de bahsi geçiyor, evliliklere de şahit oluyoruz. Ama bunlar, olduklarından başka bir şeylermiş gibi anlatılmıyor. Ölüm, Tanrı'ya kavuşmak, huzura ermek değil. Ölüm, ölmek işte. Artık hayatta olmama durumu. Çocuk olmak, çocuk sahibi olmak ile olamamaktan da bahsediliyor. Kadınlık, çocukluk travmaları, hastalık, ilaçlar, para, ilişkiler, hisler ve anne... Bojack Horseman, hayatın ve günümüz dünyasının her kısmına değiniyor ve bunu yaparken gereksiz süslemelerden kaçınıyor. Bazen en etkileyici eserler en yalın ve sade şekilde önümüze sunulanlardır. Bojack Horseman'ın bize sunduklarının da öyle olduğu görüşümdedir.

Bir dizide beni çeken şey karakterlerin nasıl oluşturulduğudur. Karakterler ne kadar fazla katmana ve derinliğe sahip olursa izlediğim şeye o kadar bağlanabilirim, kendimden bir şeyler bulabilir ve yine kendime bir şeyler katabilirim. Yukarıda bahsettiğim Bojack karakteri dışındaki karakterlerin de en az onun kadar insani bir şekilde yaratıldığını düşünüyorum. Her biri kendi küçük dünyalarının ana karakterleri ve gerçek hayatta olduğu gibi zaman onlar için de durmaksızın akıyor.

Onlar da bir yandan günlük görevlerini tamamlamaya çalışırken diğer bir yandan kendilerinde keşiflere çıkıyorlar. Hiçbir karakter mükemmel değil ve onları bu kadar sevilesi yapan, beni bu yürüyüp işe giden her biri birbirinden ilginç hayvanlara bağlayabilen de bu.

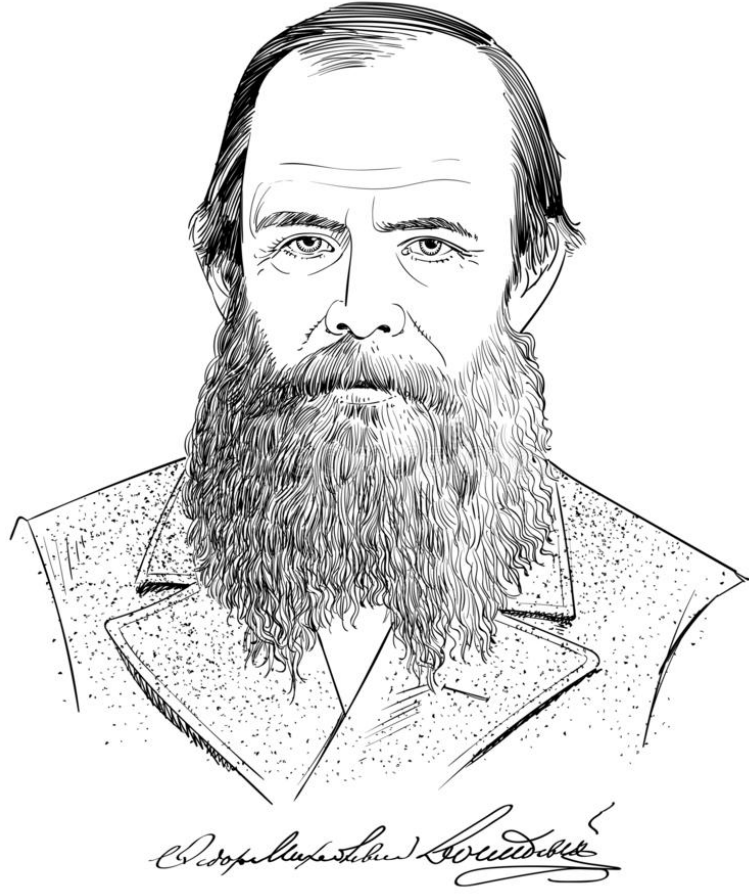
Her bir karakterin oturup kafa patlatılarak özenle hazırlandığını düşündüğüm Bojack Horseman beni oldukça etkiledi. Kafamı dağıtıyorum diyerek başına oturduğum bu dizi, beni gerçeklikten koparmak yerine tam tersine beni hayatı sorgulamaya, üzerine düşünmeye itti. İyi ki de itti. Bojack ve dostlarının hikayesi bana yaşamda illaki iyi ve kötü ayırımının olmadığını; iyi olmamanın, hissetmemenin, sorunlara yol açmanın kabul edilebilir olduğunu ama sorumluluk almaya hazır olmam gerektiğini ve benim için en kıymetli olarak bazen yalnızca var olmanın bile yeterli olduğunu hatırlattı. Bana olduğum kişiyi henüz tanımamanın, kim olduğumu bilmesem bile kendimden hoşlanmamamın sadece bana özel bir şey olmadığını gösterdi ve bunun için minnettarım. Kendimi ve ergenlik gibi zorlu bir dönemden geçerken hissettiğim duygularımı bağdaştırabildiğim bir medya ürünü bulduğum için çok mutluyum. Eğer benim gibi bir şeyleri izleyip onları analiz etmekten keyif alıyor, kurguda ve kurgusal karakterlerde kendinizi aramaktan hoşlanıyorsanız kesinlikle bu diziyi bir şans vermelisiniz. Umarım bu yazı, anlata anlata bitiremediğim Bojack Horseman isimli bu atın hikayesinin ne kadar "insan" olabileceğini diziyi açıp izletecek kadar merak etmenizi sağlamıştır.

Aynadaki Adam Yeraltından Notlar Kitap İncelemesi

 Bade BAYRAKTAR

"Ben hasta bir insanım." Biz, Dostoyevski'nin "Yeraltından Notlar" kitabındaki anlatıcımızı böyle tanıyoruz. Anlatıcımızın kim olduğu hakkında okurun söyleyebileceği birçok şey olduğuna eminim. Anlatıcımız da kendini tanıtmak için birkaç sıfat kullanıyor, ama bence en çok ne olmadığı üzerine durabiliriz. Size Yeraltından Notlar'ın çoğunluk tarafından "ilk varoluşçuluk romanı" olarak kabul edildiğini hatırlatmak isterim. "Ben yalnızca aksi biri olmayı değil, hiçbir şey olmayı beceremedim; ne kötü, ne iyi, ne alçak, ne onurlu, ne kahraman, ne de bir böcek olabildim." "Kötücül, hiçbir işe yaramaz bir şeyle kendimi avutmaya çalışıyorum: Akıllı insan ciddi bir iş yapmaz, ciddi bir işi ancak aptallar yapar." Yeraltı adamının hepimizin tanıdığı, hatta bazen olduğu birinden bahsettiğinin farkındayız. Konuşmanın kolay olduğu, ne yapılması gerektiğinin bilindiği bir zamanda yaşıyoruz. Bu durum on dokuzuncu yüzyılda da farklı değildi. Değerlerin değiştiği bir gerçek, ama her zamanın kendine özgü belirli kuralları olmuştur. Bu kurallar üzerine konuşmak, fikir yürütmek, insanın oturduğu yerden diğer herkesin yaptıklarında ahlaki bozukluklar bulması kadar kolay olan başka bir şey var mıdır? Aptal insan ise çalışır, her gün düşünme gerektirmeyen işine gider. Anlatıcımız der ki: "Biz düşündüklerimiz ve dediklerimiz değildir. İnsan sadece yaptıklarıdır. Eylem ve seçimleri insanı tanımlar ve bir şeye karar verip bunu yapmak ya da yapmamak, bu işin iyiliği veya kötülüğü fark etmeksizin, bu konu hakkında düşünmek ve konuşmaktan daha iyidir." "Saygı duyardım, çünkü tembellik bile olsa sahip olduğum, kendimde var olduğundan emin olduğum bir özelliğim var ve sanki bu bile olumlu derdim."

Anlatıcının kendini sonsuz mutsuzluğa hapsedmiş ve buradan çıkmak için hiçbir efor sarf etmeyen biri olarak görmek kolay. "Ama yine de tedavi olmuyorsam bu benim huysuluğumdandır. Karaciğerim ağrıyormuş, bırak daha çok ağrısın!" Anlatıcımız insanın en çıplak halinin bir göstergesidir. İnsan hislerinin mantığının olmadığı bir kanıtı gibi gözler önünde durur. Çoğu insanın dipte sakladığı, yenmeye çalıştığı hislerin su üstüne çıkmış halidir. Bu yönüyle, kişiden kişiye değişse de, insanın kendiyi ilişkilendirebildiği bir parçası vardır. Öz saygısını yitirmiş bir adam vardır karşımızda, utanmaktan hoşlanan ama yine de insanlara üstünlük sağlamayı seven. İkilemler içindedir; sonuç olarak da yaptıkları tutarsız, uzaktan bakıldığında ise anlamsızdır. İdeal olanın, aynı herkes gibi, anlatıcımız da farkındadır. Ne olması, ne hissetmesi, ne yapması gerektiğini bilir. Ama bu pratikte aynı şekilde işlemez. Rasyonel varlıklar değiliz. Toplumun bize vaad ettiği mutluluğu her zaman istemiyoruz. Biz nedeni bilinmeksizin kendimizi felekete, bilinmeze sürükleyen canlılarız. "Binlerce yıl boyunca insanoğlu ne zaman sadece kendi şahsi çıkarlarına uygun hareket etti ki? İnsanların bilerek, yani gerçek çıkarının tam olarak farkındayken, tamamen çıkarını ikinci plana atarak başka yola saptıklarını, üstelik kimse ve hiçbir şey tarafından zorlanmadan riske girdiklerini, işlerini talihe bıraktıklarını, sanki sadece belirtilen yolda gitmek istemedikleri için inatla, kasten farklı ve neredeyse karanlıkta arayarak buldukları zor ve anlamsız bir yol izlediklerini gösteren milyonlarca örneğe ne demeli?"

Hepimizin bildiği gerçek şudur ki insan keşfetmeyi seven bir canlıdır, yeni bir şeyler bulur, daha da önemlisi bulmaya çalışır. "İnsanın çoğunlukla yapıcı olan, amacına bilinçli olarak yönelen ve mühendislik sanatıyla uğraşmak zorunda bırakılan, yani nereye gittiğine bakmaksızın ebediyen ve mütemadiyen kendine yol açan bir canlı olduğuna hemfikirim." Peki aradığımız şey nedir? Merak ettiğimizden mi yoksa elimizde yapacak bir şey olmadığından yaşam anlamsız geldiğinden mi? Amacımıza giden yolu uzatıp saptırırız."

"İnsanoğlunun kurmayı ve yol açmayı sevdiği tartışmasız bir gerçektir. Peki ama niye yıkımı ve kargaşayı tutkuyla sever ki? "Yıkım ve kargaşayı bu kadar sevmesi (Bazen çok fazla sevdiği tartışmasızdır, böyledir bu.) acaba kurmakta olduğu binayı tamamlayıp amacına ulaşmaktan içgüdüsel olarak korktuğu için mi?" Biz yapmakta olmayı, yapmış olmaktan daha çok seviyoruz. "Ancak insan uçarı ve aykırı bir canlıdır ve satranç oyuncusu gibi amacı değil, amaca giden yolu sevmektedir."

1849'da Rus mahkemesi tarafından entelektüel ve sosyalist inançların konuşulduğu bir grubun üyesi olduğundan yargılanan Dostoyevski'nin, romanın ana karakterini o zamanlarda edebiyat konusu olmak için yeteri kadar değerli görünmeyen bir kişilik seçmesi, onun zamanının Rus değerlerine karşı çıktığının bir göstergesidir. Birinci tekil kişi ağızyla yazılmış bu romandaki anlatıcıyı, kendi dediklerine dair bir kanıt olarak da görmek mümkün. Modern edebiyatın günümüzdeki haline gelmesinde Yeraltından Notlar'ın büyük bir katkısı vardır. Yeni akımlara öncülük eden Dostoyevski'nin, kumarbazlığın pençesinde ve çoğumuzun sefil bir hayat diyebileceği bir yaşam sürerken karakterimizle kendisini ilişkilendirmiş olması çok mümkün. Ama dediğim gibi yeraltı adamı sırf Dostoyevski'nin değil, hepimizin bir yansımasıdır. Yazılmasının üzerinden, modern zamanlar için uzun sayılabilecek bunca yıl geçmiş olsa da insan psikolojisinin bu derin incelemesi değer kaybetmez. Bu yüzden bu kitap bence insanın kendisiyle, hem korkunç hem de büyüleyici bir yüzleşmesidir.

Ayrıksı Bir Karakter: C.

 Ezgi Nur ŞAHİN

Yusuf Atılgan'ın 1959'da yayımlanan ilk romanı *Aylak Adam*, C.'nin rutin yaşamının ve bir tutamak arayışının dört mevsime yedirilmiş halini anlatıyor. Bir Bakî sözü ile giriş yapar Atılgan romanına: "Mufassal kıssa başlarsın, garip efsane söylersin." Burada Atılgan, daha kitabın başında sezdirir niyetini. Okura, *Aylak Adam*'da öyle efsanevi denecek bir hadise olmayacağını duyurur. Tek bir harften ibaret adını bile sayfalar sonra öğrendiğimiz C.'nin yaptığı tek şey, 'o'nu arayıp durmaktır kitap boyunca. Bu esnada geçmişe gider gelir, şehirde dolanır, okur... Üstelik aylaktır da.

Atılgan, okura, kitapta elle tutulur bir olay bulamayacağını anlatmıştır girişiyile. Bu anlatı adeta C.'nin kendi bilincinin mitleşmesi, efsaneleşmesidir. *Aylak Adam*'ın yayımlandığı dönemde, Türk romanı bir 'köy edebiyatı' furyasına kapılmış gidiyordu. (Sazyek, 2010) Bu durum, *Aylak Adam*'ın yayımlandığı tarihten itibaren dönemin benimsenen roman anlayışının dışında kalmasına neden oldu ve roman geniş bir okur kitlesine ulaşamadı. Sonuç olarak *Aylak Adam* da, yazıldığı dönemde kıymeti bilinmeyen edebiyat eserlerimiz arasında yerini aldı.

Zaten roman, 1958'de katıldığı Yunus Nadi Roman Ödülü'nde ikincilik almış olsa da, birinci ve üçüncü olan romanların aksine *Cumhuriyet* gazetesinde tefrika edilmedi. Jüri üyelerinden biri olan Orhan Kemal'in roman hakkındaki sözleri, ödülün yarım kalmışlığının nedenlerini öne sürerken, adeta dönemin edebiyatının *Aylak Adam*'a bakışını yansıtır:

"*Aylak Adam*'ı okudum. O da güzel roman doğrusu... Oğlanın romancı dokusu var. Kumaş iyi kumaş... İşçilik güzel... Beliriyor... Ama romanın meselesi ne? Getirdiği yorum ne? Bir delikanlı var, geliri kıyak... Bir çevresi var... Baylan çevresi sanki... Ressamı var, şairi var, kızı var, oğlanı var... Fındıklı apartmanları, Akademi züppeleri... Sanat, manat; aşk hepsi var... Ve oğlan aylak. Sevimli, hoş bir avare... Ama biraz filozof... Bunalan genç adamlar ve meyhaneler... Ve bu adam yaşıyor... Sevişiyor... Güzel... Romanın kapağını kapatınca bana vermek istediği, bana duyurmak zahmetine katlandığı mesaj ne?... Kaypak bir mesajı var ama bir roman için, hem de iyi bir roman için bu yetmez..."

Dönemin Türk edebiyatının iyi bir romandan beklediklerini karşılamaz Aylak Adam. Zaten Yusuf Atılgan, romanını yine yaptığı giriş gibi çarpıcı bir anlatımla noktalarken de bunun farkında. Zira roman şu cümlelerle sonlanıyor: "Sustu. Konuşmak gereksizdi. Bundan sonra kimseye ondan söz etmeyecekti. Biliyordu; anlamazlardı." (Atılgan, 1959)

Walter Benjamin, Pasajlar'ında, sokakta akıp giden kalabalığın içinde kendini sürünün bir parçası olarak görmeyen fakat yine de aralarında gezinen ayrık karaktere, yabancılaşmış sanatçı olarak Baudelaire'in kente bakışından hareketle "Flâneur" der. Pasajlar'ı orijinal dilinden çeviren Ahmet Cemal ise Flâneur'ü dipnotta şöyle açıklar: "Fransızca'da 'avare gezinen' anlamını taşıyan sözcük, Benjamin'de bir temel kavram niteliğindedir ve yaya dolaşırken, aynı zamanda çevre izlenimleriyle düşünce üreten kişi anlamında kullanılmıştır."

Benjamin'in Flâneur'üyle Atılgan'ın C.'si arasındaki ilişkiyi ilk kuran, Nurdan Gürbilek'tir aslında. Gürbilek, Defter dergisindeki yazısında esasen aylaklık ile flâneurlük arasındaki ayrımı yapar: "Yusuf Atılgan'ın sıkıntısı Baudelaire'deki gibi bir büyük şehir sıkıntısı, bir "Paris Sıkıntısı" değildir. Atılgan'ın aylağı da Baudelaire'deki anlamıyla bir flâneur değildir zaten; büyük şehir yaşantısının gelip geçici heyecanlarına kapılmış, şehrin parlayıp sönen ışıklarından, uçuşu zevklerinden tat alan, şehri bir iç mekân gibi kullanan, orada kendini evinde hissedeni biridir."

Flâneur'ü sokakta gezinen herhangi bir aylaktan ayıran ilk nokta, onun düşünce üretmek ve gezinmek için gezinmesi ise bir diğeri de herhangi bir adamda bulunan sokak-ev karşıtlığının onda bulunmamasıdır. (Doğan, 2007)

Romanda, tek harften ibaret adını bile sayfalar sonra öğreniriz C.'nin. Yirmi sekiz yaşındaki bu adam, babasından kalan paranın getirdiği maddi rahatlıkla yaşar. Sürekli olarak çalıştığı herhangi bir işi yoktur. Tek bir ideali vardır: Roman boyunca 'o' diye bahsettiği ideal kadınla, gerçek sevgi temeline kurulu, iki kişilik bir toplum inşa etmenin fantezisi. "Sevişen iki kişinin kurduğu toplum." onun deyişiyse.

Toplumsal normlardan haz etmez C. , geleneklere ve gelenekselliğin mecburiyetlerinden adeta öğrenir. Bu tavrına binaen, bilinçli bir gelenekten kopma, ayrılma durumu gerçekleşir. C.'nin bu bilinçli kopuşuna neden olan etmenler, toplumu oluşturan diğerlerini benzer bir kopuşa, reddedişe götürmez, yalnızca C. gibi bireyler üzerinde alışlagelenden farklı sonuçlar doğururlar.

Bu durumda da birey, toplumla uyumsuzluğunun farkına varır ve yabancılaşma süreci başlar. Bu ruh hâli bireyin karşısına iki seçenek çıkarmaktadır. İlki, dış gerçekliği, toplumu ve onun değerlerini hedefleyip reddeden bir 'pasif isyan'; ikincisi de 'içeride kapanma'dır. (Sazyek, 2010)

C.'nin kendine yakıştırdığı aylak sıfatı bile, bir çeşit pasif isyandır aslında. 'Aylak', C. için olumsuz bir nitelendirme değildir. Tam tersine, aylak olmakta haklı görür kendini. Zaten bu nitelendirme de toplum tarafından geliştirilen olumsuz bir yanılsamanın ürünüdür. Bu anlamda romanın ismi, bir ironi üzerine oturtulmuştur. Benjamin, bu durumu Flâneur'lük açısından şöyle açıklar: "Avareliğini haklı kılar. Flâneur'ün tembelliği, salt görünüştedir. Bu tembelliğin ardında, suçluyu gözden kaçırmayan bir uyanıklık gizlidir."

Kısa süreli fakülte hayatını sırf canı sıkıldığı için bıraktığı okunsa da, yüksek zevklere ve uzun ve düzenli bir eğitim hayatıyla kazanılabilecek bir beğeni düzeyine sahip olan bir bohemdir C. aynı zamanda. Sanatçı bir çevresi vardır. Boş vakitlerinde yaptığı nadir belirli aktivitelerden biri, adı nispeten sık geçen Sadık isimli arkadaşının resim atölyesine gidip ara sıra tablo satın almaktır. Sanatla olan bu ilişkisi romana yer yer, kalabalığın içindeki diğerleriyle kurduğu ilişki üzerine, benzetmeler üzerine kurulu olarak yansır. Misal ilk bölümlerde "İki Öksüzler Sokağı" isimli sokağı Charlie Chaplin'in Easy Street filmindeki sokağa benzetir. Tramvaydaki adamın kulağının ardındaki ve onu "müthiş ilgilendiren" kir, Matisse'in bir desenini; balıkçı da omuzlarının duruşundan hareketle Modigliani'nin bir portresini anımsatır ona. Daha sonra yazlığa yerleşirken, yanında götürdüğü yegâne eşya arasında "Çıplak" ve "İkinci Kahvaltısı" adlı resimler vardır. Ayrıca piyano sevdiğini biliriz C.'nin. Gerek Ayşe'nin atölyesinde birlikte dinledikleri Bach 'ezgi'lerinden, gerekse romanın başlarında radyoda istediğini bulamayınca, "Şu kutunun içinde bana piyano çalacak birini bulamıyordum." serzenişinden...

Bütün bunlara rağmen C., sanata dair eleştirel bir yorum yapmaz ve şehrin caddelerinde aylak dolanırken aklından geçirip zaman zaman eyleme döktüğü meydan okumalar barındıran düşüncelerini ideolojikleştirmez. Mevcut durum hakkında herhangi bir çözüm önerisi getirmez.

Aylak Adam'ın portresinin önemli bir yönü de maddi açıdan rahat oluşudur. C., babasından kalan parayla geçinen bir 'mirasçısı'dır. Kendisine zengin demez, 'paralı' der. Parayı umarsızca harcama biçimi de babasına duyduğu nefret ile ilişkilidir.

Paranın kaynağından nefret eder, aynı zamanda toplumun yüceleştirdiği bu kavramı da hor görür, çar çur eder parayı. Buradaki önemli nokta, nihayetinde parayı, insanları aşığalamak için kendince bir araç haline getirmesidir.

Romanın başından sonuna kadar okuru saran ve C.'nin geçmişinin sonucu, romandaki olayların ve insanların ise sebebi durumundaki asıl tema, 'arayış'tır. Aylak Adam buna, tutamak arayışı der. "İş avutur," diyen babasının gölgesinin yine C.'nin üzerinde olduğunu görürüz. Babasının sahip olduğu karakterin bütün özellikleri daha baştan reddeden ve küçük yaşlardan beri onun gibi olmamayı amaç haline getirmiş C., babasının kazandığı parayı da, daha önce de belirtildiği gibi, bu doğrultuda, intikam almış gibi harcar. İş faydasız bir tutamaktır C.'nin gözünde. Bunu, romanın sonunda arkadaşısı Sadık'a şöyle açıklar:

- Ya içmediğin zamanlar?
- O zaman ararım.
- Hep arayacaksın sen. Ya resim, ya kitap...
- Tutamak sorunu. İnsanın bir tutamağı olmalı.
- Anlamadım.
-Tutamak sorunu dedim. Dünyada hepimiz sallantılı, korkuluksuz bir köprüde yürür gibiyiz. Tutunacak bir şey olmadı mı insan yuvarlanır. Tramvaylardaki tutamaklar gibi. Uzanır tutunurlar. Kimi zenginliğine tutunur; kimi müdürlüğüne; kimi işine, sanatına. Çocuklarına tutunanlar vardır. Herkes kendi tutamağının en iyi, en yüksek olduğuna inanır. Gülünçlüğü fark etmez. Kağızman köylerinden birinde bir çift öküzüne tutunan bir adam tanıdım. Öküzleri besiliydi, pırl pırlıdı. Herkesin, "-Veli ağanın öküzleri gibi öküz, yoktur," demesini istedi. Daha gülünçleri de vardır. Ben, toplumdaki değerlerin ikiye bölünmüşlüğü, sahteliğini, gülünçlüğüne göreliliği, gülünç olmayan tek tutamağı arıyorum: Gerçek sevgiyi! Bir kadın. Birbirimize yeteceğimizi, benimle birlik düşünen, duyan, seven bir kadın!

C., roman boyunca bu arayışın içindedir. Yer yer ümitsizliğe kapılır, ama hep arar. Güler'de, Ayşe'de, o kadını arıyordu. O kadın, aslında bir çeşit anne rolünü üstlenmiş Zehra teyzeyi bulmak istediği kadındır. Gerçek sevgi dediği sevgi yalnızca bu şekilde mümkündür onun gözünde.

Oysa okur, o kadının varlığından haberdardır. Anlatıcı da öyle... Tıpkı C. gibi, adı tek bir harften ibaret olan B. de kendince bir arayıştıdır.

Romanda belki onlarca kez tanışıp konuşma fırsatı ellerine geçer fakat tanışmaları bir kısa bir bakışmadan ve "Neden böyle bakıyor bana?" düşüncesinden öteye geçmez.

B.'nin, C.'nin aradığı kadın olduğu romanın başından itibaren okura sezdirilir. Nitekim Güler de B.'ye yazdığı mektupta bunun ipuçlarını vermiştir: "Bu bakımdan o da sana benziyor. Sen, "Yetmez bunlar!" demez miydin?"

B.'nin bakış açısıyla okuduğumuz tek bölümde, B. de sokaktadır ve tıpkı C. gibi, düşünür. Öfkeli ve memnuniyetsizdir. B.'nin de kendi düşüncesinde idealize ettiği bir 'o' vardır.

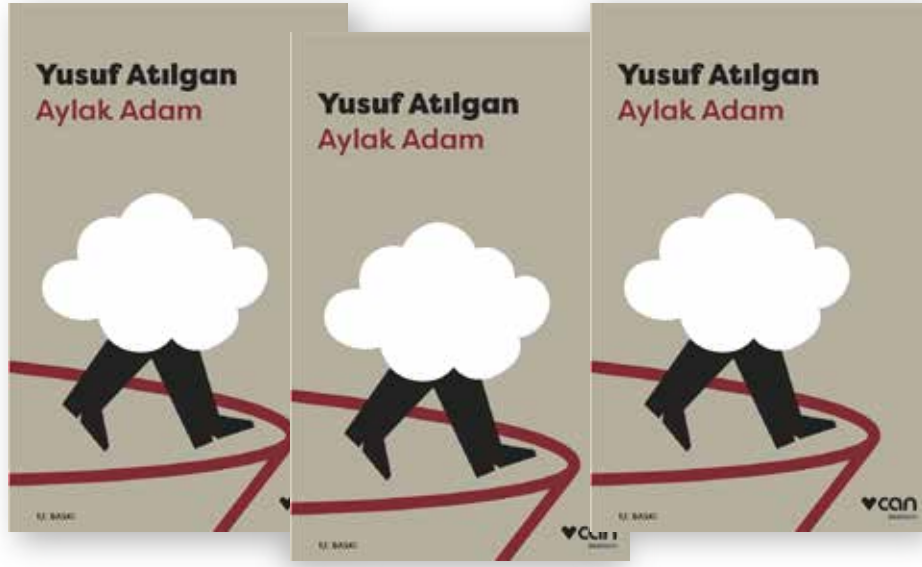
"Tanıştığı erkeğin 'o' olmadığını anlar anlamaz ayrılacağını söylerdi. B.'nin bir yanı, Erhan'ın aradığı 'o' olmadığını biliyor, ama zorluyor kendini."

Fakat arayış sonuçsuzdur. Nitekim Aylak Adam'ın ilk yayımlandığı yıllarda roman üzerine bir eleştiri yazan Fethi Naci, romanın bildirisini, "tek tutanak olarak gerçek sevgiyi arayan insanın mutsuzluktan kurtulamayacağı gerçeği, gerçek sevgi gibi tutamakların kişiyi kurtaramayacağı gerçeği" olarak ifade eder. Fethi Naci'ye göre "bunlardan okurun çıkaracağı sonuç: başka tutamaklar arama zorunluluğu"dur.

Nitekim bu doğru bir yaklaşımdır çünkü C., mutluluğu bulmuşken kendini bilinçli olarak alışkanlıktan koparır. Onlardan biri olmak istemiyordur çünkü. C., bilhassa Ayşe ile yazlıkta devam eden ilişkisinde toplumla uzlaşmanın kıyısına varmak üzeredir. Çünkü toplum, kendinden uzak duranı yahut farklı olanı kendine katmakta diretir. Ya kendine katacağı bireyi ya da dışına kusacaktır. (Sezer, 2017)

C., "birlikte yaşama zorunluluğuna inanmış" insanların oluşturduğu toplumun içerisinde rahat değildir. Yalnızlığı seçer ama onun yalnızlığı insansızlık demek değildir. Aradığını bulacağını yarı inancı içinde, yine de bir şeyler anlatmaya çalışır etrafındakilere. Romanın sonu, bu bağlamda beklendiği gibidir: "Sustu. Konuşmak gereksizdi. Bundan sonra kimseye ondan söz etmeyecekti. Biliyordu; anlamazlardı."

Ondan söz etmemek, C. için arayıştan vazgeçmek midir yoksa suskunluğa geçiş midir bilinmez, fakat yine de Atılgan, bir bulamayışı anlatır. Aylak Adam bu anlamda, Gürbilek'in tabiriyle, bir imkânsızlığın romanıdır.

Kaynakça

Atılgan, Yusuf. "Aylak Adam", Can Yayınları, 2017

Benjamin, Walter. "Pasajlar", YKY

Doğan, Tuğba. "Walter Benjamin'de Ve Yusuf Atılgan'da Flaneur İmgesi Üzerine Bir Deneme", Cogito, S. 52, Güz 2007, s. 101-111.

Gürbilek, Nurdan. "Taşra Sıkıntısı", Defter, Metis Yayınları, S. 22, bahar 1994, s.74-92

Sazyek, Hakan. "Yusuf Atılgan'ın Aylak Adam'ı: C.", Kitap-lık, S. 142, Ekim 2010, s. 64-78

Sezer, Soner. "Aylak Adam: Biliyordu, anlamazlardı" - t24.com.tr

Sezer. Soner. "Benjamin'in Pasajlar'ında Aylak Adam'ı Okuma Denemesi." sukutsuikasti.com

Murakami ve Postmodern Japonya

Murakami et le Japon postmoderne

 Nur ARSLAN

“Final analizde, bir insanın başka bir insanı mükemmel bir şekilde anlaması mümkün mü? Bir diğerini tanımak için ciddi bir zaman ve efor sarf edebiliriz, ama sonunda, o kişinin özüne ne kadar yaklaşabiliriz? Kendimizi o diğer kişiyi iyi tanıdığımızı inandırabiliriz, ama herhangi biri hakkında herhangi bir şey biliyor muyuz?”

Haruki Murakami, Zemberekkuşunun Güncesi

1960'lar counter-culture Japonya'sında, özellikle üniversiteler arasında belirli bir gerginlik hakimdi. Öğrenciler, Waseda Üniversitesinin yurtlarının camlarından aşağı sarkıyorlar, ülkeleri üzerine hakimiyet kurmuş aşırı sağı protesto ediyorlardı. Waseda Üniversitesi de o zamandaki her üniversite gibi, ülkenin en prestijli eğitim yuvalarından biri olmasına rağmen protestolara ve gösterilere sahne oluyordu. Bu Marxistlerin ve yeni solcuların arasında, odasında sakince Jack Kerouac ve Franz Kafka okuyan bir genç, çevresinde gelişmekte olan olayların geçmişi ve geleceğine olan bağlantılarını, bir de okul bittiğinde açmak istediği jazz kafesini düşünüyordu. Murakami isimli bu öğrenci, Japonya'nın en değerli post-modern yazarından biri olacağından habersizdi.

« En somme, est-il possible de comprendre parfaitement une autre personne ? Même après avoir passé beaucoup de temps avec cette autre personne, fait des efforts pour la connaître, pouvons-nous, en fin de compte, nous rapprocher réellement de cette personne ? Nous pouvons nous convaincre et dire que nous connaissons bien cette autre personne, mais savons-nous réellement quelque chose sur quelqu'un ? »

Haruki Murakami, Journal de la source principale

Au Japon dans les années 1960, il y avait une certaine tension, notamment entre les universités. Des étudiants étaient pendus aux fenêtres des dortoirs de l'université de Waseda, protestant contre l'extrême droite qui avait dominé leur pays. L'université Waseda, comme toutes les universités à l'époque, a été le théâtre de protestations et de manifestations, bien qu'elle soit l'un des centres d'enseignement les plus prestigieux du pays. Parmi ces marxistes et néo-gauchistes, un jeune homme qui lisait tranquillement Jack Kerouac et Franz Kafka dans sa chambre réfléchissait aux liens avec le passé et à l'avenir des événements qui se déroulaient autour de lui, mais aussi au « café jazz » qu'il voulait ouvrir à la fin de ses études. Cet étudiant, nommé Murakami, ignorait qu'il deviendrait l'un des écrivains postmodernes importants du Japon.

Haruki Murakami, 12 Ocak 1949'da ikisi de Japonca öğretmeni olan bir anne babadan dünyaya geldi. Kyoto'da doğsa da çocukluğunun büyük kısmı metropoliten bir şehir olan Kobe kentinde geçmişti. Kobe'de geçen çocukluğu, onun Batı dünyasına ilk adımını atmasına yardımcı oldu. Kobe, çok büyük bir ticaret şehriydi; aynı zamanda tek bir politik varlık hâkim olmadığından siyasal görüşler çokluydu. Böylelikle zamanını yabancı müzikler dinleyerek ve çok iyi olmayan İngilizcesiyle ikinci el dükkânlarından Charles Dickens ve Gustave Flaubert alıp okuyarak geçirdi. Dünya görüşü, ülkenin en saygı gören ve dokuz başbakanı da mezunları arasında bulunduran Waseda Üniversitesine gittiğinde daha da genişledi.

Üniversitede yazar olmaya karşı hiçbir isteği yoktu, hatta geleneksel yazarlardan hayli uzaktı. Drama okumak, daha sonra da kendi jazz kafesini açmak istiyordu: Müzik onun için önemli bir duraktı. II. Dünya Savaşı'ndan çıkmış Japonya hâlâ kültürel yaralarını sararken dünyanın politik konumu da bir hayli sallantıdaydı: Sovyet Rusyası, endüstri devi Amerika, ve yeni düşüncelerin etkisindeki yeni dünya... Japonya da counter-culture'den nasibini almıştı: Yeni ve eski, geleneksel ve popüler sürekli bir çatışma halindeydi, özellikle de edebiyat alanında. Geçmişten gelen öğelerin insanları bu kadar etkilediği ve gelecek vaadinin de bir o kadar parlak olduğu dönemlerde, genel bir huzursuzluk ve karışıklık herkesi esir almış gibiydi. İşte 33 yaşındaki jazz kafesi sahibi Murakami, tam da bu dönemde yazmaya başladı.

Gece vardiyalarından artan zamanlarla, yalnızca gününün küçük bir dilimini ayırdığı eseri "Rüzgârın Şarkısını Dinle (Hear The Wind Sing)", ona Yeni Yazarlar İçin Gunzo Ödülü'nü (Gunzo Prize for New Writers) kazandı. Pinball, 1973 ve A Wild Sheep Chase ona ulusal alanda belirli bir ün kazandırsa da ilk uluslararası başarısını 1987'de yazdığı "İmkansızın Şarkısı" (Norwegian Wood) ile yakaladı. Kitap, özellikle Japonya'daki gençler arasında bir kült eser olarak akıllara kazandı.

Yazım tarzı, klasik Japon yazarları tarafından "karışık, fazla Batıcı, ve milliyetçi değil" olarak adlandırılrsa da aslında edebiyat dünyasına yeni bir dalga getiren Murakami, yeni nesil Japon ve Batı yazarlarına da esin kaynağı oldu. Yazılarında, özellikle II. Dünya Savaşı'ndan sonra çevresinde ve yakınlarında kalan travma izlerini kullandı:

Haruki Murakami est né le 12 janvier 1949 de parents qui étaient tous deux professeurs de japonais. Bien que né à Kyoto, la majeure partie de son enfance a été passée dans la ville métropolitaine de Kobe. Son enfance passée à Kobe l'a aidé à faire ses premiers pas dans le monde occidental. Kobe était une immense ville commerçante ; A cette époque, les opinions politiques étaient multiples, car aucune entité politique ne dominait. Ainsi, il passe son temps à écouter de la musique étrangère et à lire, avec son anglais qui laisse à désirer, les livres d'occasion de Charles Dickens et Gustave Flaubert achetés à la brocante. Sa vision du monde s'est encore élargie lorsqu'il s'est retrouvé à l'Université Waseda, la plus respectée du pays et qui compte neuf premiers ministres parmi ses anciens diplômés.

Au collège, il n'avait aucune envie de devenir écrivain et connaissait à peine quelques écrivains traditionnels. Il voulait étudier l'art dramatique puis ouvrir son propre « café jazz » : la musique était pour lui une étape importante. Alors que le Japon sortait de la Seconde Guerre mondiale, et essayait même de guérir ses blessures culturelles, plusieurs positions politiques coexistent encore : la Russie soviétique, le géant américain et son industrie monumentale, et le nouveau monde sous l'influence des idées nouvelles. Le Japon vivait aussi ses dualités : nouvelle et ancienne, traditionnelle et populaire était en conflit constant, en particulier dans le domaine de la littérature. C'est une époque où les souvenirs du passé influencent encore les gens et où on promet aux japonais avenir brillant. C'est à cette époque que Murakami, 33 ans, propriétaire d'un café de jazz, commence à écrire.

En ne consacrant qu'une partie de son temps libre après le travail, son œuvre « Hear The Wind Sing » lui a valu le prix « Gunzo Prize for New Writers ». Bien que « Pinball » et « A Wild Sheep Chase » lui apportent une certaine renommée nationale en 1973, il trouve son premier succès international en 1987 avec « Song of the Impossible » (Norwegian Wood). Le livre est devenu une pièce culte, en particulier chez les jeunes au Japon.

Son style d'écriture est décrit comme « un mixte entre occidentale et nationaliste » par les écrivains japonais classiques. Murakami, qui a apporté une nouvelle vague au monde littéraire, a également inspiré une nouvelle génération d'écrivains japonais et occidentaux. Dans ses écrits, nous retrouvons les traces du traumatisme de la Seconde Guerre mondiale :

Çoğu hikâyesinde savaş ve travma elementleri bulunduran Murakami, özellikle toplu yaşanan travmalar konusunda yeni bir edebi bakış açısı kazandı. Hikâyelerinde realizm ve sihir elementlerini beraber dokudu, bunun sonucunda da kendi açısından yeni bir ebedi tür ortaya attı. 60'lı yılların beat yazarlarından bir hayli etkilenerek yazdığı hikâyelerinde, süslü olmayan, sokakta bulunabilecek seslerden oluşan ensemleler yaratarak kendi zamanının yazarlarından farklı olarak yalnızca üst kesime değil, herkese hitap etti.

Hikâyelerindeki savaş travmaları, özellikle babasının İkinci Sino-Japon Savaşındaki yaşadığı acılardan esinlendi. Bu savaş, 20. yüzyılın en büyük Asya savaşı olmakla beraber II. Dünya Savaşı'nın da Asya kıtasındaki başlangıcı olarak gösteriliyordu. Özellikle "Sahilde Kafka" ve "Zemberekuşunun Güncesi" kitaplarında savaş elementlerini hikâyeyi geliştirmek ve daha gerçekçi kılmak için kullandı.

2009'da çıkan "1Q84" kitabı, Japonya'nın Heisei zamanındaki, yani modern edebiyatındaki en iyi edebi eser olarak gösterildi. Bunun yanında daha onlarca ödüle aday gösterilen Murakami, çoğu ödüle olan adaylığını daha sakin ve ünden uzak bir hayat sürme isteğiyle kabul etmedi. Son 20 yılını Amerika'nın en iyi üniversitelerinde yardımcı yazar ve eğitmen olarak geçirdi. Bu zamanlarda daha çok kısa hikâyelere ve gerçek olaylara ilgi gösterdi. Japonya'da büyük bir felaket olarak adlandırılan Tokyo Metro Serin saldırısı hakkında yazdığı "Yeraltı (Underground)", bu olayın uluslararası farkındalık kazanmasına da yardımcı oldu.

Murakami apporte une nouvelle perspective littéraire en particulier sur les traumatismes collectifs. Dans ses histoires, il a tissé des éléments de réalisme et de magie, ce qui lui a permis de créer un nouveau genre littéraire. Contrairement aux écrivains de son temps, il s'adressait non seulement à la classe supérieure, mais aussi à un lectorat populaire, en créant un environnement que nous pourrions facilement retrouver dans les rues.

Les traumatismes de la guerre dans ses histoires ont été particulièrement inspirés par les souffrances de son père pendant la seconde guerre sino-japonaise. Bien que cette guerre soit la plus grande guerre asiatique du 20ème siècle, il est considéré comme le début de la Seconde Guerre mondiale sur le continent asiatique. Il a utilisé des éléments de guerre pour développer l'histoire et la rendre plus réaliste, en particulier dans ses livres « Kafka on the Shore » et « The Diary of the Zembereku ».

Son livre "1Q84", sorti en 2009, a été cité comme la meilleure œuvre littéraire de l'ère Heisei du Japon, c'est-à-dire la littérature moderne. De plus, Murakami, qui a été nommé pour des dizaines de prix, n'a pas accepté ses nominations pour la plupart des prix avec le désir de mener une vie plus calme et sereine. Il a passé ses 20 dernières années en tant que co-auteur et conférencier dans les meilleures universités américaines. À cette époque, il s'intéressait davantage aux nouvelles et aux événements réels. Son livre « Underground », qu'il a écrit à propos de l'attentat du métro Tokyo Serin, qualifié de catastrophe majeure au Japon, a également contribué à sensibiliser la communauté internationale à cet événement.

Özellikle kolektif travma üzerine yazdığından siyasi olarak birçok olaya karışmış bir yazardır. Çin hükümeti tarafından yalnızca 18 yaş üzerine satılan ya da yasaklanan kitapları, Japonya'da ise özellikle güncel Hong Kong protestolarından sonra raflardan kaldırılan birçok eseri vardır. Verdiği röportajlarda günümüzdeki siyasi liderlerin yetersizliğini açıklamakla yetinmemiş, eserlerinde çokça politik ifadeye motifler yardımıyla yer vermiştir. Zaten kendi sözleriyle eserleri, kaos ve karmaşa içinde olan toplumların ihtiyacı olan eserlerdir. Sürreal ve mistik kitapların, kargaşa zamanlarında insanlara daha net yollar açabileceğini savunur. Bu yüzden gerçek ve gerçeküstü elementler arası ilmik dokurken her şeyin ne olursa olsun belirli bir çizelgede kalmasına izin verir:

Olağanüstü olaylar bile, bir gün sizin bile başınıza gelebilecekmiş gibi gelir, çünkü hikâyeye o kadar monoton ve yavaşça eklenmiştir ki bir anda o olay sizin gerçekliğiniz olur.

(...)

Çıkacaksan en yüksek kuleyi bul ve tepesine tırman. Ineceksen, en derin kuyuyu bul ve dibine in.

Haruki Murakami, Zemberekkuşunun Güncesi

Zemberekkuşunun Güncesi, yalnızca "Murakami" etiketi alabilecek bir kitaptır, çünkü onun yazdıklarından başka hiçbir esere benzememektedir. Aslında onun kendi tarzının bir özeti gibidir: Gerçek ve sihir arasında dokunmuş, ilk bakışta fark edilmeyen fakat daha sonra aralarında uçurumlar kadar fark olan iyilerin ve kötülerin bulunduğu, savaş anılarının araya serpiştirildiği bir düğüm. Herkesin kendi sonunu yazabileceği, hiçbir şeyin tam karşılığının bulunmadığı ve bir sonraki sayfada ne olacağını asla bilemeyeceğiniz Zemberekkuşunun Güncesi, Murakami'nin Princeton Üniversitesinde yardımcı yazar olarak görev yaptığı zamanlarda yazıldı. Hem Batı'nın modern ve realist öğelerini, hem de Doğu'nun mistik karışıklığını aynı anda yansıtarak hem bir hayli siyasi hem de kültürel bir eser çıkardı ortaya. Hikâye, Toru Okada'nın kedisinin kaybolmasıyla başlıyor. Evinde, gözlerden biraz da irak, sakin ve monoton bir hayat süren Okada, Kumiko'nun abisiyle aynı ismi taşıyan Noboru Wataya adlı kedisini aramaya çıkıyor, böylelikle hayatında tamamen yeni bir olay akışına giriyor. Yaklaşık 400 sayfa olan kitabı tamamen özeti özetine anlatamayacak olsam da kitabın en önemli elementlerinden biri, iyi ve kötü arasındaki sürekli tekrarlayan ayırım.

C'est un écrivain engagé, d'autant plus qu'il a écrit sur les traumatismes collectifs. Il a des livres qui sont interdits par le gouvernement chinois au moins de 18 ans, et bon nombre de ses œuvres sont retirées des étagères au Japon, en particulier après les manifestations actuelles de Hong Kong. Dans les entretiens qu'il a donnés, il n'a pas seulement expliqué l'insuffisance des dirigeants politiques d'aujourd'hui, et a inclus de nombreuses expressions politiques dans ses œuvres à l'aide de motifs. Selon ses propres termes, ses œuvres sont les œuvres dont ont besoin les sociétés dans le chaos et la confusion. Il soutient que les livres surréalistes et mystiques peuvent proposer des voies plus claires aux gens en période de troubles. Ainsi, en tissant entre le réel et le surréaliste, cela permet à tous de rester sur un certain seuil d'équilibre et cela quoi qu'il arrive : Même des événements extraordinaires semblent banales car ils s'ajoutent à l'histoire de manière si monotone et si lente qu'elle devient soudainement votre réalité.

(...)

Si vous allez grimper, trouvez la tour la plus haute et montez au sommet. Si vous allez descendre, trouvez le puits le plus profond et descendez jusqu'au fond.

Haruki Murakami, Journal de la source principale

L'oeuvre « Chroniques de l'oiseau à ressort » ne ressemble à aucun autre ouvrage qu'il a écrit. En fait, c'est comme un résumé de son propre style : un nœud tissé entre vérité et magie, où le bien et le mal sont entrecoupés de souvenirs de guerre, imperceptibles au premier abord. On ne sait jamais ce qui va se passer sur la page suivante, « Diary of the Springbird » a été écrit alors que Murakami était co-auteur à l'Université de Princeton. Reflétant à la fois les éléments modernes et réalistes de l'Occident et la confusion mystique de l'Orient, il a produit une oeuvre hautement politique et culturelle. L'histoire commence avec la disparition du chat de Toru Okada. Okada, qui mène une vie calme et monotone dans sa maison, part à la recherche du chat de Kumiko nommé Noboru Wataya, qui porte le même nom que son frère aîné, entrant ainsi dans un tout nouveau flux d'événements dans sa vie. Bien que je ne sois pas en mesure de décrire complètement le livre de près de 400 pages, l'un des éléments les plus importants du livre est la distinction répétitive entre le bien et le mal.

Ana karakterlerimiz Toru ve Noboru, kitapta iyi ve kötüyü temsil ediyor. Toru hayattan koptukça Noboru daha çok güç kazanıyor, Japon halkı arasında itibarı hızla yükseliyor. Tıpkı kötülük gibi, tutarsız konuşmalarıyla büyük bir siyasi figür haline gelen Noboru ile bazen haftalarca bir kuyuda yalnız başına kalabilen Toru ile arada dağlar kadar fark var. Kitabın başında bu fark edilmese de kitabın sonunda biri ne kadar kaybederse diğer kişinin o kadar kazandığını görüyoruz. Toru ne kadar yalnızlaşırsa Noboru'nun etrafında o kadar insan oluyor.

Murakami, anlattığı hikâyelerde motifleri çoklukla kullandığından, bir karakter asla yalnızca bir karakter değildir: Her olay, her nesne, her kişilik belirli bir değeri, erdemi, düşüncüyü yansıtır; fakat bu değerleri kendine göre yorumlamak, okuyucunun elindedir. Çünkü Murakami iyilik ve kötülük savaşındaki savaş motiflerini, acıyı ve travmayı, beton bir zemin üzerine inşa etmemiştir. Okuyucuya kendi iyisini ve kötüsünü yorumlamasına izin vererek Doğu kültüründeki Yin ve Yang kavramını, Batı kültürünün erdemler arasındaki karışık çizgilerine bulmuştur. Karışık kadın karakterleri de buna bir örnektir: Toru'nun karısı Kumiko'nun kişiliği belirli karakterlerde paylaşılmıştır, bir kişiliğinin nerede bitip diğerinin nerede başladığıyla ilgili hiçbir ayırım yoktur. Kadınlarını özellikle acı bağlamında işleyen Murakami, kadın ve erkek arasında da bu konuda büyük farklılıklar ortaya koymuştur: Kitaplarında erkeklerin çektiği sıkıntılar daha yüzeysel ve mantığa dayalıyken kadınlarınkiler daha manevi ve içtendir. Böylelikle nasıl iyilik ve kötülük arasında bir fark var ise kadın ve erkek kavramı da o kadar farklıdır Murakami için.

Klasik müzik, Murakami'nin başka bir imzasıdır. Yıllarca çalıştığı caz kafesinde ve üniversite hayatı boyunca müzikle içli dışlı olmasından dolayı kitaplarındaki ayırıcı elementler hep müzik olmuştur. En ünlü kitabı "Norwegian Wood", adını The Beatles'ın aynı isimli şarkısından almaktadır. Bu kitapta ise tekrarlanarak çalan The Thieving Magpie uvertürü, Rossini'nin bir eseridir ve önemli olayların gelişini simgeler, aynı kitaptaki gibi. Böylece Murakami, bize çok boyutlu bir okuma deneyimi sunmuş olur, kitabı bir deneyim olarak bize verir.

Les personnages principaux, Toru et Noboru, représentent le bien et le mal dans le livre. Alors que Toru perd la vie, Noboru acquiert plus de pouvoir et sa réputation augmente rapidement parmi le peuple japonais. Tout comme le mal, il y a une grande différence entre Noboru, qui est devenu une grande figure politique avec ses discours incohérents, et Toru, qui peut parfois rester seul dans un puits pendant des semaines. Bien que cela ne se remarque pas au début du livre, à la fin du livre on voit que plus on perd, plus l'autre gagne. Plus Toru se sent seul, plus il y a de monde autour de Noboru.

Un personnage n'est jamais juste un personnage, car Murakami utilise souvent des motifs dans ses histoires : chaque événement, chaque objet, chaque personnalité reflète une certaine valeur, une vertu, une pensée ; mais c'est au lecteur d'interpréter ces valeurs selon lui-même. Parce que Murakami n'a pas construit les motifs de guerre, de douleur et de traumatisme dans la guerre du bien et du mal, sur un terrain concret. Il a trouvé la notion de Yin et de Yang dans la culture orientale dans les lignes enchevêtrées de la vertu dans la culture occidentale, permettant au lecteur d'interpréter son propre bien et mal. Murakami, qui traite des femmes en particulier dans le contexte de la souffrance, a également révélé de grandes différences entre les hommes et les femmes à cet égard : Dans ses livres, les problèmes des hommes sont plus superficiels, tandis que ceux des femmes sont plus spirituels et sincères. Ainsi, tout comme il existe une différence entre le bien et le mal, le concept d'homme et de femme est tout aussi différent pour Murakami.

La musique classique est une autre signature de Murakami. La musique a toujours été l'élément distinctif de ses livres. Il a travaillé des années pendant ses études universitaires au café de jazz. Son livre le plus célèbre, « Norwegian Wood », porte le nom de la chanson du même nom des Beatles. « The Thieving Magpie », morceau joué à plusieurs reprises, est une œuvre de Rossini et symbolise la venue d'événements importants. Murakami l'utilise pour faire débiter les siens. Ainsi, Murakami nous présente une expérience de lecture multidimensionnelle, nous donnant le livre comme une expérience.

Kısacası, Haruki Murakami'yi özetleyen bir eser olarak Zemberekkuşunun Güncesi, bize iç ve dış benlik arasındaki kavgayı, iyi ve kötü arasındaki dengeyi (veya dengesizliği) ve hayatın sadece karakterleri değişen, devridaim bir oyun olduğunu gösterir. Her ne kadar olay örgüsü üst üste binmiş ve karmakarışık bir düğüm olsa da Murakami'nin diğer eserleri gibi, Zemberekkuşu'nun Güncesi, herkesin kendi gerçekliği üzerinden algılayabileceği bir eserdir.

Bref, comme une œuvre résumant Haruki Murakami, les « Chroniques de l'oiseau à ressort » nous montre le combat entre le moi intérieur et extérieur, l'équilibre (ou le déséquilibre) entre le bien et le mal, et que la vie est un jeu circulant avec seulement des personnages changeants. Bien que l'intrigue soit un nœud imbriqué et chaotique, comme les autres œuvres de Murakami, ce livre est une œuvre que chacun peut percevoir à travers sa propre réalité.

Kürk Mantolu Madonna

Madonna en manteau de fourrure

 Tuana ŞENBABAĞLU

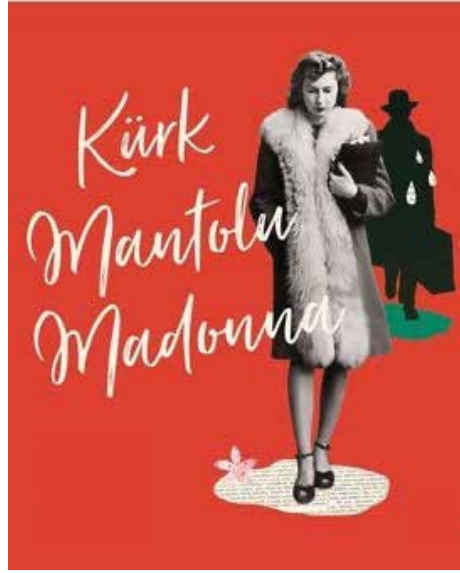
Pandemiden dolayı hepimizin uzun zamandır gidemediği tiyatro salonları yavaş yavaş tekrar dolmaya başlıyor. Benim de uzun bir aradan sonra gittiğim ilk tiyatro oyunu “Kürk Mantolu Madonna” oldu. Sabahattin Ali’nin bir eseri olarak bildiğimiz bu önemli kitabın , bir tiyatro oyununa nasıl uyarlandığını gerçekten merak etmişim.

Öncelikle sizlere biraz kitaptan bahsetmek isterim. Kitabın isminden dolayı kitabın baş karakterinin “Kürk Mantolu Madonna” olduğu yanlışına kapılabiliriz fakat kitap bir muhasebecinin yeni bir işe başlamasıyla birlikte tanıştığı Raif Efendi’nin hayatını biraz kurcalamasıyla ve onun geçmişinden ilgi çekici hikayeler öğrenmesi ile ilgili. Raif Efendi’ye uzaktan bakan biri onun içine kapanık, sıkıcı ve sıradan bir insan olduğunu düşünebilir. Anlatıcının kitaptaki betimlemesiyle: “Halbuki o hiç de fevkalade bir adam değildi. Hatta pek alelade, hiçbir hususiyeti olmayan, her gün etrafımızda yüzlercesini görüp de bakmadan geçtiğimiz insanlardan biriydi. Hayatının bildiğimiz ve bilmediğimiz taraflarında insana merak verecek bir cihet olmadığı muhakkaktı. Böyle kimseleri gördüğümüz zaman çok kere kendi kendimize sorarız: Acaba bunlar neden yaşıyorlar? Yaşamakta ne buluyorlar? Hangi mantık, hangi hikmet bunların yeryüzünde dolaşıp nefes almalarını emrediyor?” İşte böyle insanda merak duygusu uyandırmayan bir kişinin en fazla ne kadar ilgi çekici bir hayatı olabilirdi ki? Bu yaşlı çevirmen sık sık hasta olup işe gelmezdi. Zaten yaptığı en ufak hatada müdüründen bir sürü azar işiten Raif Efendi bir de işe gelmeyince patronunun gözüne iyice batıyordu. Muhasebeci de bu adama acıyordu, onu sık sık ziyarete gidiyordu. Bir gün müdür, muhasebeciden Raif Efendi’ye çevirisi yapılacak bir dosya götürmesini ister. Muhasebecinin bu yaşlı adam hakkında aklında bir sürü soru vardır. Kim bilir, belki bu ziyaretiyle aklındaki sorulara cevap bulacaktır.

Les salles de théâtre, dans lesquelles nous n'avons pas pu nous rendre depuis longtemps à cause de la pandémie, commencent doucement à se remplir. La première pièce de théâtre à laquelle j'ai assisté après un long moment était celle de « Madonna en manteau de fourrure ». Par la suite, l'idée qui m'a intriguée le plus était de savoir par quelle méthode cette œuvre de Sabahattin Ali que nous connaissons tous a été adaptée au théâtre.

Tout d'abord, je voudrais vous parler un peu du livre. En raison du titre du livre, nous pouvons croire le personnage principal est Madonna mais le livre parle bien de Raif Efendi. L'histoire est celle d'un comptable qui débute dans un nouveau poste de travail et qui entre-temps fait la connaissance de Raif Efendi, un homme dont nous découvrons le passé surprenant. Quiconque se contente de regarder Raif Efendi de loin peut penser que cette personne est plutôt introvertie, ordinaire voire même ennuyeuse. La description est ainsi faite dans le livre par le narrateur : « Cependant, ce n'était pas du tout un homme extraordinaire. En fait, il faisait partie de ces gens très ordinaires, sans aucune spécialité, et dont nous en croisons chaque jour des centaines autour de nous et parfois sans même les regarder. Quand nous voyons de telles personnes, nous nous demandons souvent : pourquoi sont-elles vivantes ? Que trouvent-ils à la vie ? Quelle logique, quelle sagesse les pousse à parcourir la terre et respirer ? À quel point la vie d'une personne qui n'éveille pas la curiosité pourrait-elle être intéressante ? Cet ancien traducteur était souvent malade et ne venait pas travailler. Raif Efendi était déjà très souvent convoqué par son directeur et cela pour la moindre erreur commises. Malgré cela, il continuait de s'absenter et a déplaire au directeur. Le comptable avait pitié de cet homme et lui rendait souvent visite. Un jour, le gérant demande au comptable de porter un dossier à faire traduire par Raif Efendi. Le comptable avait beaucoup de questions sur ce vieil homme. Qui sait, peut-être trouvera-t-il des réponses à ses questions avec cette visite.

SABAHATTİN ALİ

Muhasebeci, Raif Efendi'nin evine gittiğinde onun neden bu kadar içine kapanık olduğunu anlamıştı. Onu sevmeyen bir ailesi vardı ve üç kuruşluk maaşıyla herkesi geçindirmeye çalışmasına rağmen kimse ona saygı göstermiyordu. Muhasebeci bu ziyaretleri ile Raif Efendi'ye karısından ve çocuklarından daha yakın olmuştu. Hastalığı ilerlediğinde ve ölümünün yaklaştığını anladığında artık kendine en yakın bulunduğu insan haline gelen muhasebeciden bir istekte bulunur ve ofisteki çekmecesinden eşyalarını getirmesini ve kara kaplı defterlerini bulup yakmasını ister. Muhasebeci yakacağına söz verir fakat yine de merakına yenik düşer. Böylece Raif Efendi'nin gençliğinden kalan günlüğündeki anıları okumaya başlar.

Gerisini sizlere anlatmayacağım ve tiyatrodaki izlediğim bu oyun hakkındaki düşüncelerimi söyleyeceğim. Gittiğim tiyatro salonu neredeyse doluydu. 10-15 dakikalık bir gecikme sonunda başlayan oyun muhasebecinin seyircilere dönüp kendinden bahsetmesiyle başladı. Hem muhasebeci hem de Raif Efendi'nin gençliğini canlandıran Saygın Aşan, ikisini de birbirlerinden farklı ve bir o kadar iyi şekilde canlandırıyor. Fakat bu oyunda benim en çok dikkatimi çeken Maria Puder karakterini canlandıran Merve Kurç'un oyunculuğuydu. Maria karakterinin bütün duygularını seyircilere yaşatmayı başaran oyuncu beni gerçekten etkilemişti. Oyuncuların sahneyi kullanışı gerçekten çok başarılıydı. Bir tek hikayede mekanın sürekli değişmesinden dolayı her bir kısa sahnenin sonunda sahne dekorunun değişmesini bekleniyordu. Onun dışında bu oyunu izlemeye gitmenizi öneririm.

Lorsque le comptable s'est rendu chez Raif Efendi, il a compris pourquoi il était si renfermé. Il avait une famille qui ne l'aimait pas et personne ne le respectait, même s'il essayait de subvenir aux besoins de tout le monde avec son salaire. Avec ces visites répétées, le comptable devient même plus proche que le reste de sa famille. Lorsque la maladie de Raif Efendi progresse et qu'il se rend compte que sa mort approche, il fait une demande au comptable. Il lui demande de rapporter ses affaires du tiroir de son bureau et de retrouver son cahier noiret ordonne de le brûler. Le comptable promet de le brûler, mais il succombe quand même à sa curiosité. Ainsi, il commence à lire les souvenirs de jeunesse de Raif Efendi dans le journal.

Je ne vous en dirai pas plus sur la suite. À présent, voici ce que je pense de cette pièce que j'ai vue au théâtre. Le théâtre où je suis allé était presque plein. Le jeu, qui a commencé après un retard de 10 à 15 minutes, a commencé avec le comptable se tournant vers le public et parlant de lui-même. Nous faisant découvrir à la fois ce comptable et nous présentant la jeunesse de Raif Efendi, Saygın Aşan dépeint les deux d'une manière différente. Mais ce qui a le plus retenu mon attention dans cette pièce, c'est le jeu de Merve Kurç, qui jouait le personnage de Maria Puder. L'actrice, qui a réussi à faire vivre au public toutes les émotions du personnage de Maria. C'était vraiment impressionnant. L'utilisation de la scène par les acteurs était vraiment réussie. En raison du changement constant du décor dans une seule histoire, le décor devait changer à la fin de chaque scène même si celle-ci était très courte. Je vous conseille absolument d'aller regarder cette pièce.

Shakespeare'in Sözleri

 Zeynep Gülşen GÖNÇ

Yazıya başlamadan önce şunu belirtmek isterim ki dil, canlı bir varlıktır. Doğar, değişir, büyür ve ölür. Dilin değişmesinde, büyümesinde elbette ki çok yazarın, şairin, edebiyatçının katkısı vardır. Ben bu yazıda Shakespeare'in oyunlarında geçen çok meşhur olmuş sözlerini inceleyeceğim. İyi okumalar...

1- "Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu":

"Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu!
Düşüncemizin katlanması mı güzel
Zalim kaderin yumruklarına, oklarına
Yoksa direktip bela denizlerine karşı
Dur, yeter demesi mi?
Ölmek, uyumak sadece!
Düşünün ki uyumakla yalnız
Bitebilir bütün acıları yüreğin,
Çektiği bütün kahırlar insanoğlunun.
Uyumak, ama düş görebilirsin uykuda, o kötü.
Çünkü, o ölüm uykularında
Sıyrıldığımız zaman yaşamak kaygısından
Ne düşler görebilir insan, düşünmeli bunu.
Bu düşüncedir felaketleri yaşanır yapan.
Yoksa kim dayanabilir zamanın kırbacına?
Zorbanın kahrına, gururunun çiğnenmesine
Sevgisinin kepaze edilmesine
Kanunların bu kadar yavaş
Yüzsüzlüğün bu kadar çabuk yürümesine
Kötülere kul olmasına iyi insanın
Bir bıçak saplayıp göğsüne kurtulmak varken?
Kim ister bütün bunlara katlanmak
Ağır bir hayatın altında inleyip terlemek
Ölümden sonraki bir şeyden korkmasa
O kimsenin gidip de dönmediği bilinmez dünya
Ürkütme yüreğini?
Bilmediğimiz belalara atılmaktansa
Çektiklerine razı etmese insanları?"

Bilinç böyle korkak ediyor hepimizi:
Düşüncenin soluk ışığı bulandırıyor
Yürekten gelenin doğal rengini.
Ve nice büyük, yiğitçe atılışlar
Yollarını değiştirip bu yüzden
Bir iş, bir eylem olma gücünü yitiriyorlar."

Bu sözü çoğunuz bilirsiniz aslında. Nereden geldiğini de biliyorsunuz muhtemelen ama ben bilmeyenler için tekrar edeyim: Bu söz, Shakespeare'in çok çok ünlü oyunu "Hamlet"ten geliyor. Hamlet kim mi? Hamlet, oyunda bir Danimarka prensidir ve babası öldükten iki ay sonra annesi amcası ile evlenir. Daha fazla anlatmayacağım hiç okumayanlara spoiler vermemek için ama bana göre bir insanın ölmeden önce okuması ya da izlemesi gereken edebiyat eserlerinden biridir. "Peki Hamlet, bu cümleyi nerede söylüyor?" dediğinizi duyar gibiyim. Hamlet bu cümleyi yalnız başına kendi kendine konuşurken söylüyor ama bence bu söz Hamlet'in tüm oyun boyunca izleyeceği karakter yapısını sembolize ediyor: Kararsızlık. Hamlet, tüm oyun boyunca bir kararsızlık içerisinde. Hangi şeyin hangisinden daha önemli olduğuna karar veremiyor, ama vicdanı her zaman ön planda. Bu yüzden bana benziyor Hamlet.

2- "Sen de mi Brütüs, öyleyse yıkıl Sezar!":

Sezar, bu sözü senatoda bıçaklanırken söylüyor. Gerçekte Sezar böyle bir şey demedi, fakat Brütüs Sezar'ın gayrimeşru çocuğu(?) olduğu için ölürken-yüzünü elleri ile kapatıp- "Sen de mi çocuk?" gibisinden bir şeyler dediği rivayet ediliyor. "Bu söz hangi oyunda geçiyor?" diye soracak olursanız bu söz çok sevdiğim oyunlardan biri olan "Julius Caesar"dan geliyor. Bu arada, aramızda tarihi sevenler varsa onlara iyi bir haberim var: Oyunda birçok tarihi kişilik yer alıyor ve oyunun çoğu tarihi gerçekler ile örtüşüyor. Oyun, kral olmak isteyen Sezar ve konspiratörler* arasında geçen olayları anlatıyor. Gerçi sonradan işin içine Sezar'ın yeğeni Octavian ve Marcus Antonius da giriyor.

Konspiratörler: Sezar'ın kral olmasını istemeyen, Brütüs ve Cassius'un önde gelenlerinden olduğu cumhuriyetçi grup.

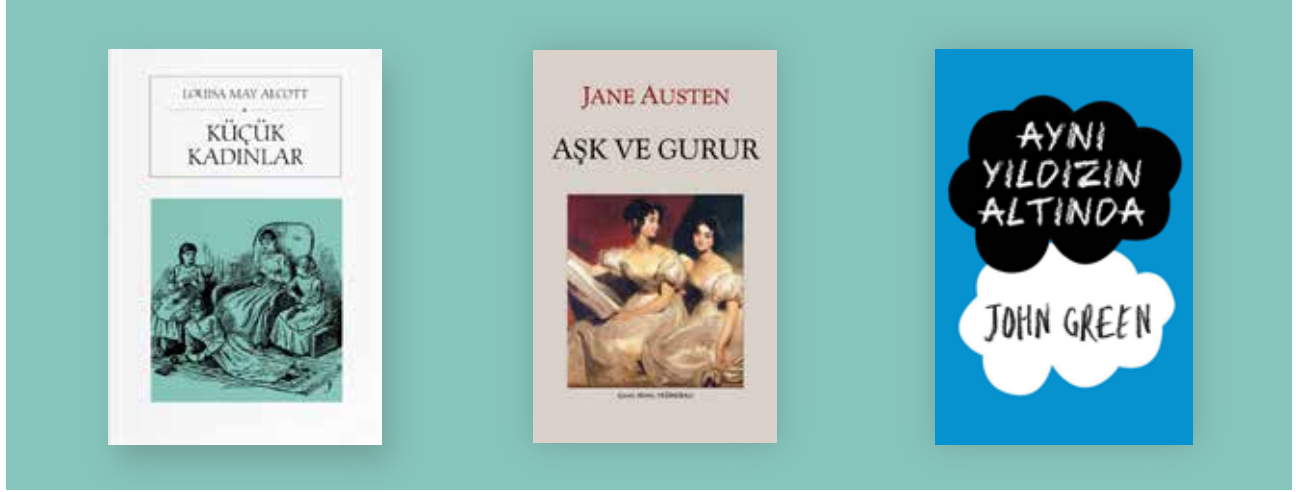
3- "Ben Sezar'ı övmeye değil, gömmeye geldim." :

"Dostlar, Romalılar, yurttaşlar, dinleyin;
Ben Sezar'ı gömmeye geldim, övmeye değil.
İnsanın ettiği kötülük yaşar ardından,
İyilikleriyse toprağa gider kemikleriyle.
Bırakın, öyle olsun Sezar için de.
Şoylu Brutus, muhteris, dedi Sezar için:
Öyle idiye, ağır bir suç bu.
Ve Sezar bütün ağırlığıyla ödedi suçunu.
Burda Brütüs ve ötekilerin izniyle
Çünkü Brütüs şerefli bir insandır,
Ötekiler de öyle, hep şerefli insanlardır)
Konuşmaya geldim Sezar'ın cenazesinde.
Dostumdu; vefalı ve dürüsttü bana karşı;
Ama Brütüs muhteristi diyor:
Brutus şerefli bir insandır.
Sezar nice esirler getirdi Roma'ya,
Fidyeleriyle devlet hazineleri doldu:
Bundan ötürü mü muhteris göründü Sezar?
Fakirler ağlayınca gözleri yaşarırdı;
Bir muhteris daha katı yürekli olsa gerek,
Ama Brutus muhteristi diyor,
Brütüs'se şerefli bir insandır.
Geçen bayram hepimiz gördünüz,
Krallık tacını üç kez sundum ona,
Üçünde de almadı. İhtiras denir mi buna?
Ama Brutus muhteristi, diyor;
Brütüs ise şerefli bir insandır, şüphesiz.
Ben Brütüs'e karşı konuşmuyorum, hayır;
Bildiğim kadarını söylüyorum yalnız.
Hep sevdiniz onu bir zamanlar,
Boşuna da değildi elbet sevginiz;
Sonra ne oldu da yanmıyorsunuz ölümüne?
Ey Düşünce, yırtıcı hayvanlar arasına kaçmışsın;
İnsanlar yitirmiş akıllarını... Bağışlayın beni;
Yüreğim şurda şimdi, Sezar'ın tabutunda:
Konuşamam dönünceye kadar bana."

Yine "Julius Caesar" oyunundan olan bir söz ile karşı karşıyayız. Bu sözü Marcus Antonius karakteri dile getiriyor oyunda. Bu sebeple "Marcus Antonius triadı" demişler. Farkındaysanız triadda bir ironi var. Adam triadın başında Sezar'ı gömeceğim diyor ama öve öve bitiremiyor. Niye böyle bir şey yapıyor peki? İçinde olduğu durum buna el vermiyor çünkü. Ne mi olmuş? Konspiratörler Sezar'ı bıçaklamışlar. Bunu yapmaktan kıvanç duyduklarını göstermek için de ellerini kana bulamışlar. Sonra da halka açıklıyorlar işte, "Biz Sezar'ı öldürdük." diye. Halk tabii ki bir sinirleniyor önce. Diyorlar ki "Siz ne yapıyorsunuz?" Brütüs bir konuşma yapıyor ve halkı Sezar'ın kötü biri olduğuna ikna ediyor. Sonra Marcus Antonius konuşmak için izin istiyor ve bu muhteşem tiratla tüm kalabalığı Sezar'ın iyi biri olduğuna ikna ediyor.

Kitap İncelemesi Analyse de livres

 Tuana ŞENBABAOĞLU

KÜÇÜK KADINLAR

Louisa May Alcott'ın 1868'de yayımlanan ölümsüz yapıtı Küçük Kadınlar; aile, arkadaşlık, dayanışma, savaş ve barış, insanın kendine, ailesine ve topluma karşı sorumluluğu arasındaki çatışma temalarına değinir. Çağının kadınlara biçmiş olduğu kurallara uymakta zorlanan yazarlık hevesli Jo, bana her zaman hayallerimin peşinden gitmeyi ve sevdiğim için özverilerde bulunmanın önemini; güzel kıyafetlerin ve zenginliğin özlemine duyan Meg, önemli olanın para değil sevgi olduğunu; koca yürekli ve narin Beth, sevdiğime her zaman nazik ve minnettar olmam gerektiğini; şımarık ve romantik Amy ise sevginin önemini anlamamı sağlamıştır. March kardeşler, Amerikan İç Savaşı sırasında ayakta kalmaya çalışırlar. Babaları savaşırken kendi imkanlarında büyük özverilerde bulunan farklı karakterlerdeki bu dört kız kardeşin öyküsü birçok kez filme uyarlanmıştır. En son 2019 yılında yönetmen Greta Gerwig tarafından beyaz perdeye aktarılmıştır. Bu filmi izlemek bana birçok farklı duygu yaşattı. Oyuncular gerçekten çok iyi seçilmişti ve filmin duygusunu yansıtmakta gerçekten çok başarılıydılar. Film eleştirmenleri tarafından En İyi Uyarılma Senaryo Ödülü alan film kesinlikle görülmeye değer.

PETITE FEMME

Petite femme, œuvre immortelle de Louisa May Alcott, publiée en 1868 ; le livre aborde les thèmes de la famille, de l'amitié, de la solidarité, de la guerre et de la paix, de la responsabilité envers soi-même et de la société. Ayant du mal à respecter les règles imposées aux femmes, le personnage Jo m'a fait comprendre l'importance de suivre mes propres rêves et de faire des sacrifices pour mes proches ; En quête de beaux vêtements et de richesse, Meg m'a fait comprendre que ce n'est pas l'argent qui compte mais l'amour ; Beth au grand cœur et délicate, m'a fait prendre conscience que je devrais toujours être gentille et reconnaissante envers mes proches; Amy, gâtée et romantique, m'a fait comprendre l'importance de l'amour. Les frères March tentent de survivre pendant la guerre et vont utiliser l'histoire de ces quatre sœurs et l'adapter plusieurs fois au cinéma. Il a été transféré sur grand écran par la réalisatrice Greta Gerwig en 2019. Regarder ce film m'a fait vivre beaucoup d'émotions différentes. Les acteurs étaient vraiment bien choisis et ils étaient vraiment talentueux à transmettre l'émotion. Le film, qui a reçu le prix du meilleur scénario adapté par la critique de cinéma, vaut vraiment le détour.

AŞK VE GURUR

Jane Austen'in en başarılı eserlerinden biri olan Aşk ve Gurur, 1813 yılında yayımlanmıştır. Yazar, taşralı bir adamın kızı olan Elizabeth Bennett ile varlıklı ve soylu Fitzwilliam Darcy arasında başlayan platonik aşkı ve kendi içlerinde yaşadıkları duyguları anlatır. Toplumda bize çoğunlukla zengin olanların doğuştan şımarık ve kendini beğenmiş olduğu söylenmiştir, fakat bence bu yanlış bir düşünce, çünkü bir insanın mal varlığı o kişinin kişilik özelliklerini belirlemez. Bu kitapta da bu durumun yarattığı ön yargıya değinilmiştir. Soyluluk ve servetten kaynaklanan gurur ile varlıklı olmamanın neden olduğu ön yargı ikisini mesafeli davranmak zorunda bırakır. Jane Austen'in en sevdiği kadın kahramanlarından zeki ve coşkulu karakteri Elizabeth, aynı zamanda İngiliz edebiyatının önde gelen kadın roman kişiliklerindedir. Kitapta ve filmde Elizabeth'in güçlü ve değer veren kişiliğini görebiliyoruz. Aşkın ve ön yargının ele alındığı bu eserin birçok kez dizi ve filmi çekilmiştir. Yönetmen Joe Wright ve baş kahramanı canlandıran Kiera Knightley'nin oyunculuğu ile izleyenlere yoğun duygular yaşatacak film 2005 yılında yayınlanmıştır.

AYNI YILDIZIN ALTINDA

New York Times Bestseller yazarı John Green'in en bilinen romanı "Aynı Yıldızın Altında" kanser ile mücadele eden iki gencin hikayesini anlatır. Okuyuculara kanserin ve kanser olmanın zorluklarını gösteren yazar baş karakter olarak 16 yaşındaki Hazel Grace'i kaleme alır. Hazel küçük yaşından beri kanser ile mücadele etmekte ve bir tıp mucizesi ile hayata tutunmuş fakat yine de burnundaki bir solunum tüpüyle zar zor nefes alabilmektedir. Hazel, hastalığı yüzünden içine kapanmış ve kitaplar dışında fazla arkadaşı olmayan bir gençtir. Annesinin zorlamasıyla kanser olan başka çocukların olduğu bir grup terapisine gider ve orada Augustus ile tanışır, böylelikle ikisinin deli dolu fakat fazla uzun sürmeyen macerası başlar. Hazel küçüklüğünden beri ölümlü burun buruna olduğundan bu konu hakkında çok düşünmektedir. Her zaman sevdiklerinden önce öleceğini düşünen Hazel'in başına beklediği şeyler gelir. Kitap 2014 yılında filme uyarlanmıştır. İki saat boyunca merak, üzüntü, heyecan ve mutluluk duygularını yoğunca hissettiren film, gençlerin izlenecekler listelerinde kesinlikle bulunmalıdır.

AMOUR ET FIERTÉ

Amour et fierté, l'une des œuvres les plus réussies de Jane Austen, a été publiée en 1813. L'autrice décrit l'amour platonique entre Elizabeth Bennett, la fille d'un homme de la campagne, et le riche et noble Fitzwilliam Darcy, et leurs sentiments intimes. On nous dit souvent que dans la société, les riches sont naturellement gâtés et arrogants, mais je pense que c'est une fausse idée parce que la richesse d'une personne ne détermine pas les traits de personnalité de cette personne. Les préjugés créés par cette situation sont également évoqués dans ce livre. La fierté issue de la noblesse et de la richesse et les préjugés causés par le fait de ne pas être riche obligent les deux à agir à distance. L'une des héroïnes préférées de Jane Austen, intelligente et enthousiaste, Elizabeth est également l'un des personnages importants de la littérature anglaise. Nous pouvons voir la personnalité forte et attentionnée d'Elizabeth dans le livre et le film. Cette œuvre, qui traite le thème de l'amour et des préjugés, a été tournée à plusieurs reprises en séries et au cinéma. Le film, qui fait ressentir au public des émotions intenses avec le jeu du réalisateur Joe Wright et Kiera Knightley, est sorti en 2005.

SOUS LA MÊME ÉTOILE

Le roman le plus connu de John Green, best-seller du New York Times, « Under the Same Star », raconte l'histoire de deux jeunes gens qui luttent contre le cancer. L'auteur, qui montre aux lecteurs les difficultés du cancer et d'avoir un cancer, nous fait découvrir la vie que mène Hazel Grace, 16 ans. Hazel lutte contre le cancer depuis qu'elle est jeune et s'accroche à la vie grâce à un miracle médical, mais elle peut encore à peine respirer avec un tube respiratoire. Hazel est une jeune fille qui à cause de sa maladie n'a pas beaucoup d'amis à part ses livres. À la demande de sa mère, elle se rend à une séance de thérapie de groupe avec d'autres enfants atteints de cancer et rencontre Augustus. Alors commence l'aventure folle mais finalement pas si longue des deux jeunes. Hazel se questionne puisqu'elle est confrontée à la mort depuis qu'elle est petite. Des choses inattendues arrivent à Hazel, qui a constamment à l'idée qu'elle mourra avant ses proches. Le livre a été adapté au cinéma en 2014. Le film, qui fait ressentir intensément les émotions de curiosité, de tristesse, d'excitation et de bonheur pendant deux heures, devrait absolument figurer sur la liste de films incontournables à regarder.

Mektup

Fyodor Dostoyevski

Fyodor Dostoyevski

 Beren YILMAZ

Sevgili Fyodor Dostoyevski,

Yeni yayınladığınız Suç ve Ceza adlı romanı büyük bir heyecanla kısa sürede okudum. Romanı birçok eleştirmen polisiye türünde tanımlamış olsa da bence bu başyapıtı tek bir kalıba sokmak kitabın doğasına aykırı olur. Romanda bulunan her karakterin psikolojik durumunu o kadar gerçekçi ve ustalıkla aktarmışsınız ki sayfaları çevirirken kendimi karakterleri tanımaktan öte sanki her birinin kafasının içine girip düşüncelerini duymuşum gibi hissettim. Fakat bu tahlilleri diğer başarılı romancılardan farklı kılan okurunuzun karakter her ne kadar bölünmüş, çarpık düşünceli olursa olsun onu anlayabilmesi ve bir noktaya kadar empati kurabilmesi. Her insanın içine doğduğu sosyal çevreden, ekonomik durumundan ve ailesinden ne derecede etkilendiğini; onların seçimlerini, düşüncelerini, hayallerini nasıl şekillendirdiğini bu raddede anlayabilmek üstüne üstlük bunu da büyük bir doğallıkla yansıtabilmek, sizin gibi usta yazarlara mahsustur.

Örneğin Marmeladov isimli karakterin yaşadığı çekişmeyi ele alalım. Tabii ki Raskolnikov'un yaşadığı içsel bunalımlar daha ön planda fakat ben Marmeladov örneğini daha ilginç buluyorum.

Cher Fiodor Dostoïevski,

J'ai lu votre roman « Crime et châtiment » récemment publié avec beaucoup d'enthousiasme. Bien que de nombreux critiques aient défini le roman dans le genre policier, je pense qu'il serait contraire à la nature du livre de mettre ce chef-d'œuvre dans un moule unique. Vous avez transmis l'état psychologique de chaque personnage du roman de manière si réaliste et habile qu'en tournant les pages, j'ai eu l'impression d'être entré dans l'esprit de chacun et d'avoir entendu leurs pensées, et non simplement de connaître les personnages. Cependant, ce qui différencie vos analyses des autres romanciers à succès, c'est que votre lecteur peut comprendre le personnage, aussi divisé et déformé qu'il soit, et faire preuve d'empathie. Nous arrivons à comprendre dans quelle mesure chaque personne est affectée par son environnement social, sa situation économique et sa famille ; Il n'est possible qu'aux maîtres écrivains comme vous l'êtes de pouvoir comprendre comment ces personnes ont façonné leurs choix, leurs pensées et leurs rêves, et de pouvoir nous les transmettre avec un grand naturel.

Prenons, par exemple, le conflit vécu par le personnage nommé Marmeladov. Bien sûr, les dépressions intérieures de Raskolnikov sont plus importantes, mais je trouve l'exemple de Marmeladov plus intéressant.

Akıp giden hayatın içinde sıkışmış, ahlaki açıdan zor seçimler yapmak zorunda kalan insan portresi ve suçlu psikolojisi gibi konular daha önce çokça ele alınmıştır. Marmeladov ve ailesinin yaşadıkları ise çokça ihmal edilir, ilginç bulunmaz. Ancak siz bu yapıtta birçok farklı türde karakteri inceleyerek ulaşılması zor bir başarıya imza attınız. Zavallı Marmeladov'a dönecek olursak, onun kişiliği ile ilgili belki de en önemli unsur alkolikliğinin sonuçlarının farkında olup konuyla ilgili çözüme yönelik bir adım atmamasıdır. Daha doğrusu atmamasıdır. Suçunun farkındadır ve içinde yaşadığı sefalet kendine uygun gördüğü cezadır. Cezasını çektiği için şikayet etmez, gururludur.

"Ben onun acılarını çok iyi duyuyorum. Duymuyor muyum sanıyorsunuz yoksa? Hem de ne kadar çok içerse, o kadar iyi duyuyorum. İçmemin nedeni de bu zaten. İçkide acıma ve duygu arıyorum ben... içiyorum, çünkü çok acı çekmek istiyorum."

Raskolnikov'la meyhanede başlayan tanışıklıkları sırasında ona neredeyse bütün hayat hikayesini anlatır; çünkü derdini ailesiyle bile paylaşamaz. Rezil bir haldedir, bunun da farkındadır fakat utanç duygusuyla yaşamayı öğrenmiştir. Bu örnekte çıkış yolu aramaktansa, kaderine boyun eğmeyi tercih etmiş, elini ayağını hayattan çekmiş gamsız bir adamı ne güzel anlatmışsınız. Daha da ilginç Marmeladov'u Raskolnikov'un hikayesine bağlama şekliniz. Marmeladov, her zaman söyleyecek çok şeyi olan ancak somut adımlar atacak cesareti olmayan bir karakter. Raskolnikov'un oluşturduğu 'bit insan' tanımına birebir uyuyor. Bu noktaya kadar Raskolnikov tefeci kadını öldürmeyi düşünse de planını gerçekleştirmeye henüz karar vermemiştir. Marmeladov'la tanışınca somut adımlar atmaya başlamaz ise sonunun aynen onunki gibi olacağını anlar ve cinayet kararını verir.

Tabii kararı verdikten sonra kendi içinde çelişecek, zorlanacak ve sonunda cinayeti işleyene kadar sıkıntılar çekecektir. Fakat bildiğimiz gibi Raskolnikov bit insan olmaktansa katil olmayı yeğler. Romanda kullandığınız Napolyon örneğini de fazlasıyla yerinde bulduğumu belirtmeliyim. Kahramanımız tarafından 'üst insan' sınıfında konumlandırılan Napolyon, zafer uğruna birçok askeri ölüme göndermesine rağmen bir kahraman olarak hatırlanıyor. Raskolnikov da ölümü varlığından daha faydalı olacak birini öldürmeyi üst insan olmanın bir bedeli olarak görüyor. Dolayısıyla da katil olmanın getireceği vicdan azabını hissetmeyeceğini düşünüyor. Burada kişiliği oturmamış, kendisiyle çatışma halindeki insan portresini ustalıkla tasvir etmişsiniz.

Des sujets tels que le portrait humain, la psychologie criminelle, ou encore les choix moraux difficiles ont déjà été abordés à maintes reprises par d'autres écrivains. Cependant la vie que mène Marmeladov et sa famille sont négligées et considérées peu intéressantes. Vous, vous vous êtes donné la peine d'examiner ces personnages et transmis cela avec un succès inatteignable dans votre travail. Pour en revenir au pauvre Marmeladov, peut-être que l'aspect le plus important de sa personnalité est qu'il est conscient des conséquences de son alcoolisme et qu'il ne peut rien faire à cela ou pour le dire autrement, qu'il ne veuille pas trouver de solution à ce problème. Il est conscient de sa culpabilité et de la misère dans laquelle il vit. Il considère même cela comme une punition appropriée. Il ne se plaint pas parce qu'il est puni, il en est fier.

« J'entends très bien sa douleur. Pensez-vous que je n'entends pas ? Et plus je bois, mieux j'entends. C'est pourquoi je bois. Je cherche la pitié et l'émotion dans la boisson... Je bois, parce que je veux tellement souffrir. »

Au cours de sa rencontre avec Raskolnikov dans la taverne, il lui raconte presque toute l'histoire de sa vie; parce qu'il ne peut même pas partager ses problèmes avec sa famille. Il est dans un état honteux, il en est conscient, mais il a appris à vivre avec le sentiment de honte. Dans cet exemple, vous avez décrit un homme insouciant qui a préféré s'abandonner à son destin, plutôt que de chercher une issue, et qui a ôté sa vie de ses mains. Encore plus intéressante est la façon dont vous reliez Marmeladov à l'histoire de Raskolnikov. Marmeladov est un personnage qui a toujours beaucoup à dire mais qui n'a pas le courage d'agir concrètement. Cela correspond exactement à la définition de « poux humains » créée par Raskolnikov. Jusqu'à présent, Raskolnikov a envisagé de tuer le prêteur sur gages, mais n'a pas encore décidé de mettre son plan à exécution. Lorsqu'il rencontre Marmeladov, il se rend compte que s'il ne commence pas à prendre des mesures concrètes, il finira comme lui, et il décide de tuer.

Bien sûr, après avoir pris cette décision, il se contredira, sera forcé et souffrira jusqu'à ce qu'il commette finalement le meurtre. Mais comme nous le savons, Raskolnikov préférerait être un meurtrier plutôt qu'un être humain habituel. Je dois dire que je trouve l'exemple de Napoléon que vous avez utilisé dans le roman très approprié. Placé dans la classe des « humains supérieurs » par notre héros, Napoléon reste dans les mémoires comme un héros même s'il a envoyé de nombreux soldats à la mort au nom de la victoire. Raskolnikov voit également tuer quelqu'un dont la mort serait plus bénéfique que son existence comme prix pour être un surhumain. Par conséquent, il pense qu'il ne ressentira pas la culpabilité d'être un meurtrier. Ici, vous avez habilement dépeint le portrait d'une personne dont la personnalité n'est pas fixée et en conflit avec elle-même.

Romanınızın başarısına rağmen birkaç eleştiri yapmadan mektubumu bitirmek istemiyorum. Eleştireceğim konulardan biri Sonya Marmeladova'yla ilgili. Öncelikle belirtmem gerekir ki zorlu hayat koşulları altında ailesine yardım edebilmek ümidiyle seks işçiliği yapmaya başlayan genç bir kızın hikayesini bu kadar derinden okumak beni ahlaki değerleri sorgulamaya ve empati kurmaya itti. Bu da çok önemli bir detay! Yine de Sonya'nın koyu dindar olması okurlarınıza onu sevdirmek ve ahlaki eksikliğini haklı çıkarmak için eklenen gereksiz bir özellik olduğu kanısındayım. Raskolnikov'un kurtarıcısı olmasının onu bir çeşit ilahi varlık haline getiriyor bu yadsınamaz bir gerçek. Sonya çok güçlü bir karakter ve fedakarlığı için bir açıklamaya ihtiyacı yok. Ayrıca Sonya'nın Raskolnikov'un itirafından sonra bile onu bırakmamasını gerçekçi bulmuyorum. Sürgün sırasında Sibiryaya taşınması ve sevgilisini bırakmamasını onun fedakar doğasıyla açıklamak kolayca kaçmak olur. Tabii buna toplumdan dışlanmış iki bireyin mutluluğu birbirinde bulması da diyebilirsiniz; ancak bu bana inandırıcı gelmiyor. Raskolnikov davranışları için bir ödülü hak etmiyordu.

Raskolnikov'un Sonya'ya duyduğu ilginin sebebi de bu aşkın bende bir etki bırakmasını zorlaştırıyor. Raskolnikov üst sınıf insanlardan biri olmak istiyor. Bu tür insanları da istediklerini, sonuçları ne olursa olsun elde eden atılgan insanlar olarak gördüğünden Sonya'yı da bu kategoriye koyuyor. Sonya da kendi hayatını ve ailesininkini iyileştirmek için 'ahlak dışı' bir işte çalışıyor üstüne üstlük bundan utanç da duymuyor. Tabii duyması da gerekmez. Raskolnikov işte tam olarak bundan etkileniyor. Birbirleriyle olan etkileşimlerini anlattığınız hikayeye birebir örtüşüyor. Tek sorun okuyucu olarak Raskolnikov'u pek sevemem ve Sonya'nın onunla birlikte kalmasını ona uygun bir son olarak görememem.

Burada bahsettiğim ve bahsetmeye kağıtların yetmeyeceği birçok detayla üstün bir yapıt ortaya çıkarttığınız aşikar. Fikirlerime verdiğiniz önemden dolayı teşekkürlerimi sunuyorum.

Malgré le succès de votre roman, je ne veux pas terminer ma lettre sans faire quelques critiques. L'une des questions que je critiquerai concerne Sonya Marmeladova. Tout d'abord, je dois dire que la lecture de l'histoire d'une jeune fille qui a commencé comme travailleuse du sexe dans l'espoir d'aider sa famille dans des conditions de vie difficiles m'a poussé à remettre en question les valeurs morales et à faire preuve d'empathie. C'est un détail très important ! Pourtant, je pense que la nature profondément religieuse de Sonya est un ajout inutile ainsi pour la rendre aimable aux yeux de vos lecteurs. C'est un fait indéniable que le fait que Raskolnikov soit son sauveur fait de lui une sorte d'être divin. Sonya est un personnage très fort et elle n'a besoin d'aucune explication pour son sacrifice. Je ne trouve pas non plus réaliste que Sonya ne soit pas partie même après les aveux de Raskolnikov. Il serait facile d'expliquer par sa nature sacrificielle son déménagement en Sibérie, sans quitter son amant pendant l'exil. Bien sûr, on peut aussi l'appeler le bonheur de deux exclus de la société ; mais cela ne me semble pas convaincant. Raskolnikov ne méritait pas de récompense pour son comportement.

L'intérêt que porte Raskolnikov pour Sonya ne m'impressionne point aussi. Raskolnikov veut faire partie de la classe supérieure. Il place Sonya dans cette catégorie, car il considère ces personnes comme des personnes audacieuses qui obtiennent ce qu'elles veulent. Sonya travaille également dans un travail « immoral » pour améliorer sa propre vie et celle de sa famille, et elle n'en a pas honte. Bien sûr, il n'a pas à le faire. C'est exactement ce qui impressionne Raskolnikov. La façon dont vous décrivez leurs interactions correspond exactement à l'histoire. Le seul problème est qu'en tant que lecteur, je n'aime pas beaucoup Raskolnikov et je ne vois pas Sonya rester avec lui.

Il est évident que vous avez créé un travail supérieur avec de nombreux détails que j'ai mentionnés plus haut et dont ces lignes ne suffiront pas à mentionner. En vous remerciant de l'importance que vous accorderez à mes idées.

Kış Tatili

 Başak Deniz UZUNER

Arabanın takırtısından bir türlü uyuyamıyordum. Başımı cama yaslamış dışarı bakıyor, sonsuza uzanıyormuş gibi görünen karla kaplı tarlaları izliyordum. Benim aksime yanımdaki Bahar derin bir uykuya dalmıştı, Defne ise her on beş dakikada bir ne kadar zaman kaldığını soruyordu. "Az kaldı." diyordu önde arabayı süren annem. Babam ise bazen arkaya dönüp elinden geldiğince onu eğlendirmeye çalışıyordu. Evden birkaç saat önce çıkmıştık, yazlığa gidiyorduk; kış tatilini orada geçirecektik. Doktor, babamın bir süre şehirden uzak zaman geçirmesini önermişti. Ne hastalığı olduğunu bilmiyorduk, eve sürekli gelip giden doktorlar ile annemin cevaplamadığı soruların arasında elimizden tek gelen şey tahmin yürütmekti, ancak kesin bildiğimiz bir şey vardı: Babamın fazla zamanı kalmamıştı.

Yaklaşık bir saat sonra vardık yazlığa, kırların içindeki eski taş ev kışın oldukça farklıydı. Annem kapıyı açıp ilk iş şömineyi yakmaya gitti, kimsenin -özellikle de babamın- üşütmesini istemiyordu; kardeşlerim ise yukarıdaki odalarına eşyalarını koymaya gitti. Ben de salondaki eski mobilyaların arasından geçip bahçeye bakan pencerenin önünde durdum, şimdi kapalı duran koyu yeşil kadife perdeleri tez hareketlerle açtım. Yazın güneş ışığı tembel tembel bu eski püskü pencereden içeri süzülürdü, bahçe cıvı cıvı görünürdü, kuşlar şarkılarını söyler, cırcır böcekleri onlara eşlik ederdi. Kahvaltılarımızı yemyeşil ağaçların yapraklarının altında yapardık; tüm gün güneşin altında kitap okur, yandaki komşularla oynardık. Şimdi böyle değildi, hava kasvetliydi. Güneş ışığı, kuşlar, böcekler; hepsi uykudaydı, saklanıyorlardı. Ağaçlar çıplaktı, komşular şehirde... Bizi evde yalnız bırakmışlardı, bir sonraki kış daha da yalnız olabilirdik. Annemin evin içinde yankılanan sesi ile irkildim, çıkıp biraz kardeşlerimle etrafta yürümemizi öneriyordu. Bu sırada onlar da eve yerleşecekti.

Üstümüzü sıkıca giydikten sonra dışarı çıktık. Ağır adımlarla yürüyorduk, çıkardığımız tek ses botlarımızın yerdeki yumuşak kara değerken çıkardığı seslerdi, doğanın sükûnetiyle bir bütün olmuştuk neredeyse. En önde ben vardım, nereye gittiğimi bilmiyordum veya bilmediğimi sanıyordum. Küçükken pek yürüyüş yapardık bu ormanda, belki aklımda kalan bir yolu izliyorumdur, diye düşündüm. Bir ağacı arıyordum galiba; kocaman, heybetli, yaşlıca bir çınar. Saatlerce durup yapraklarının sallanmasını izlerdim küçükken, kuşların seslerini dinlerdim, düşüncelere dalıp giderdim. Ayaklarım beni götürür diye umuyordum fark etmeden. Haklıydım da, bir süre sonra aradığım ağacı görebildim. Yanına doğru yürüdüm, iyice yaklaştım ağaca; bir şeyler yanıltı sanki. Sessizliği Bahar sonunda bozdu:

— Çürüyor galiba, dedi, bitkilerle ilgili az çok bilgisi vardı. Devam etti:

— Bu küçükken o sevdiğin çınar değil mi?

— Evet.

— Dışarıdan pek de kötü görünmüyor aslında ama içi tamamen çürümüş. Çınarlar öyledir, yapacak bir şey yok.

Bana içinin boş olduğunu göstermek için ağacın gövdesine iki kere vurdu. Defne ise küçük olduğundan daha önce hiç görmemişti bu ağacı, en kötü zamanına denk gelmişti. Tüm görkemiyle görmüş olmasını çok isterdim. Bir süre tekrar sessizlik çöktü, ağacın yakınında bir yerlere oturduk üçümüz de. Bahar ağaca odaklanmış gibi görünüyordu, ben ise yere usulca düşen kar tanelerini izlemeye koyuldum. Sonra ağacın dallarına doğru çevirdim kafamı, bir kuş yuvası vardı. Çürümeye başladığını fark etmemişlerdi belki de kuşlar, belki de ona arkadaş olmak istemişlerdi. Belki de kuş yuvası boştu ve çoktan terk edip gitmişlerdi. Bilmiyorum...

Bu düşünceler aniden gelen bir soru ile dağıldı:

— Sence ölecek mi?

Konuşan yine Bahardı.

— Ne, ağaç mı, diye sordum.

Aslında neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum. O da benim bildiğimi biliyordu. Neden aptala yatmıştım ki? Konuşmak zor olduğu için mi? Konuşamayacağım, kelimeler boğazımda takılıp kalacağı için mi?

— Galiba, dedim. Bilmiyorum...

— Kim ölecek mi, diye sordu Defne; birden göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim, keşke o anda yok olsaydım. Sanki bu zamana kadar inanmıyordum, anlamıyordum... Ağlayacak mıydım acaba? Ağlayabilirdim, Defne de bana niye ağladığımı sorardı; ne olduğundan bihaber.

—Eve gidince anneme söyleyelim ağacın durumunu, belki birilerini arar da ağaç kurtulur, ne dersiniz, dedi Bahar; acı bir tebessümle "Seni anlıyorum." dercesine gözlerimin içine baktı. Evet anlamında başımı salladım; ağacın kurtuluşunun olmadığını, çoktan geçtiğini ikimiz de biliyorduk.

Dönüş yolu oldukça sessiz geçti, ancak bu sessizlik farklıydı; sakin, huzurlu bir sessizlik değildi. Bu sessizlik hüznüydü, yorgundu, ağırdı; söylenememiş sözlerin sessizliğiydi. Eve geldiğimizde hava kararmaya başlamıştı, annem de camdan dışarıyı izliyordu, dalgın görünüyordu. Babam, akşam yemeğinden önce annemin yanındaki ahşap bir sandalyede kestiriyordu, bacaklarının üstünde bir battaniye ile Rus bir yazarın oyunu vardı. Karda ıslanmış kıyafetlerimizi değiştirmek için yukarı çıktık, aşağı indiğimizde annem salonun ortasındaki masayı kurmuştu. Defne gidip babamı uyandırdı, sonunda hepimiz masaya oturduk. Kim bilir bu masada daha kaç akşam yemeğimiz kalmıştı...

Yemek havadan sudan sohbetlerle geçti:

— Okul nasıl gidiyor?

— Fena değil.

— Bugün de hava biraz serindi sanki.

— Evet, bu kış sert geçiyor.

Boş laflar... "Gerçekten mi?" diye düşündüm. "Adam ölüyor ve konuştuğumuz şeye bak. Ne anlamı var?" Bu sırada Bahar, çürüyen ağaçtan bahsetti. "Baktırırız birine." gibisinden bir cevap verdi annem. Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı birden; bıraksam bir gölü, denizi doldururlardı. Masadan kalkıp iyi hissetmediğimi söyleyerek odama çıktım, kimse de peşimden gelmedi. Dayanamıyordum artık. Neden kimse anlamlı bir şey söylemiyordu? Olacakları hepimiz biliyorduk, yani en azından Defne dışında; o da anlamak için çok küçüktü. Yatağa girip gözlerimi kapadım ancak bir türlü uyuyamadım, huzursuzdum.

Ben odaya çıktıktan yaklaşık bir saat sonra odama doğru gelen adımlar duydum, bunlar babamın adımlarıydı. Kapıyı yavaşça açıp yatağının ucuna oturmasıyla yatak hafifçe gıcırdadı. Hala gözlerimi açmamıştım, açmamaya karar verdim; ne fark ederdi. Babam uyanık olduğumu biliyordu tabii, hissetmiş olsa gerek. Bana bir şey söylemesini bekledim; bir açıklama yapmasını, özür dilemesini, herhangi bir şey... Beklediğim sözler gelmedi. O yatağının ucunda sessizce otururken ilk kez babamın ne kadar yorgun olduğunun farkına vardım. Hastalık onu tüketmiş, yaşam enerjisini alıp götürmüştü; belki de bu yüzden anlamlı şeyler hakkında konuşamıyorduk. Bunlar güç gerektiriyordu, o ise gün geçtikçe güçsüzleşiyordu. Bir süre sonra uyuyakaldım. Kış tatili böyle akşamlarla geçiverdi.

Eve bir sonraki ilkbaharda tekrar geldik. Babamı defnetmemizin üstünden birkaç ay geçmiş, annem evi satmaya karar vermişti; son kez geliyorduk buraya. Çiçekler daha yeni yeni açmaya, kuşlar tekrardan cıvılamaya başlamıştı. O ağaca son bir kez bakmaya karar verdim. Çınarın eskiden olduğu yere gittiğimde yerinde yalnızca minik bir fidan buldum.

Hikâye

Mavi Kapaklı Defter

 Naz Şansel ALTUNA

26 Mayıs 2061 Cuma

Sevgili Mavi Kapaklı Defter,

Bugün hastanede oldukça ilginç bir gündü. Uzun süredir acilde benim dahi gitmemi gerektirecek kadar elzem bir olayla karşılaşmıyorduk, ama bu fırtına öncesi sessizlik olsa gerek. Çünkü tam kendime düşünebileceğim ve aklıma gün boyunca maruz kaldığım gereksiz evrak işlerinden ayırarak uygulamak için eğitildim. Salt tıbbı kafa yorabileceğim bir yer bulmuştum ki çağrı cihazım bir sabah horozu gibi ötmeye başladı. Nereye gitmem gerektiğini anlamak için herhangi bir bilgilendirmeye de ihtiyacım yoktu, zaten bir insan sürüsü Acil-3'e doğru akın ediyordu, ben de onları takip ettim. Oraya vardığımda kan revan içinde, neredeyse bütün sedyeleri doldurmuş insanlar vardı. Bir trafik kazası olmuş, ama öyle karada falan değil, hatta atmosferin içinde bile değil: uzayda! Evet uzayda. Biz insanlığı anlamanın mümkün olmadığına bir kez daha kanaat getirdim. Başka hangi canlı türü yürüyen uçaklar ve uçan arabalar yapmaya çalışıyordu ki? Gerçi bu kaza ikisini de içermiyor. Kazada biri gidiş biri dönüş için olan iki tren, makasların yaptığı bir tutukluk sebebiyle teknolojinin el verdiği en yüksek hızlardan birinde iç içe geçmişler.

Başta doğru söylemeliyim ki yüreğim ağzıma geldi, trende tanıdığım kimse var mıydı, bilmiyordum. Sonra biraz düşününce bunun mümkün olamayacağını anladım. Ama bu rahatlamama yetmedi, canlarımızı emanet ettiğimiz makinelerin bile insanların elinden çıktığını düşünmek beni ürpertti. Hem neden böyle olmuştu ki? Dünya'da burada olduğumuzdan daha az sefil halde değildik, gayet tabii orada da yaşayabilirdik. Acaba kader miydi bu? Garip kaderlerin farklı coğrafyalardan olageldiğine inananlardandım, ama son 20 yılda coğrafya kavramını algılayış biçimime format atıldığını söylemeliyim. Farklı bir gezegende onlarca farklı etnik kökenden, yüzlerce dili konuşan binlerce insan hep birlikte yaşıyoruz; kiminkine atılmamış olabilir ki.

Kadere inanışımın da pek aynı kaldığı söylenemez. Sanırım yirmi birinci yüzyılın gerçekliği bana artık kader denen kavramdan daha canlı geliyor. José Samarago'nun da dediği gibi, "Kötü kader diye bir şey yoktur. 21. yüzyıl vardır ve bu yüzyıl, yavrucuğum bir kelebeği bile intihar ettirebilir." Belki de ediyorlardır gerçekten, belki de bizim üç günlük dediğimiz ömür bunun için yeterlidir. Kim bilir?

Yarın görüşürüz, belki,
Kadim Dostun Naz

KARDELEN

Sevgili Mavi Kapaklı Defter,

Bu akşam yemeği için bamya yapmaya karar verdik. Bamya yemeyeli çok uzun zaman olmuştu, anımsadığım kadarıyla en son Dünya'da ilk gençlik yıllarımda yemiştim. İtiraf etmeliyim, bu yiyecek aramda garip bir bağ var. Beni her zaman varoluşum hakkında düşünmeye itiyor. Düşünsene sarı renkli muz, mor renkli patlıcan varken sen sıradan ve birçok insan tarafından sevilmeyen bir yiyecek grubuna ait, garip, yavan bir renktesin: yeşil! Üstüne öyle kansere, prostata falan da iyi gelmiyorsun; rahatsız edici oranda yumuşak, yanında pilav olmadan yenilmeyecek kadar tatsız. Ve hayatta erişebileceğin, en azından erişmeyi düşleyeceğin en son nokta insanların seni bir kerecik olsun sırf bir sebze yemek için değil de sen olduğun için yemiş olması ve belki bir de limonlu pişmek. Ama sen bir bamyasın ve bunların hiçbirinin farkında değilsin, hatta daha ötesi belki farkındasın ama bir bamya olarak rolünü o kadar iyi oynuyorsun ki insanlarla aranda varoluşsal ve ekşi bir bağ kuruyorsun ve bu bağdan biraz fesat, bolca tatmin edici bir keyif duyuyorsun. Çünkü sen bir bamyasın ve bu umrunda değil. Çünkü sen bir bamyasın ve dünyaya, şu anda Mars diye düzeltmem gerekir, bir insanın getirebileceğinden kat ve kat güzellik verebileceğini biliyorsun. Hem de kendine has yeşil ve yapışkan doğanı hiç değiştirmeden.

Ama bu sefer bamya yerken tüylerimi diken diken eden sadece bu düşünceler değildi. Geçmişe ait bir yiyecekti bu, buraya getirerek tüm ruhunu aldığımız bir gıda maddesi değildi. Okuldan eve dönünce annenize yaptığın için oflayacağınız, yuvada hissetmenizi sağlayacak bir yiyecek. Anneannemin de, annemin de, eşim Deniz'in de bir bamyanın izin verdiği sınırlara göre olabilecek en iyi şekilde pişirdiği bir yiyecek. O yüzden önümdeki koca tabağı bitirmeye çalışırken içimi özlem kapladı. Annemin genç ve anneannemin hayatta oluşunu özledim. Diğer herkesi de özledim: bamyayı çıkar açacak yeni bir şekilde pişirerek, onu maskesinin düşmesi tehlikesiyle burun buruna getirip ödünü patlatabilecek babamı; şimdi bile bamyayı yuvada hissettirecek şekilde pişirebilecek teyzemi; bamyayı insana aykırı doğasından tamamen sıyırıp, tarlalarcasını ayda bir kontrolle bile yaşatmanın yolunu bulabilecek dayımı; bamyanın vıcık vıcık maskesinin altında saklanan fesatlığı hissedip onu ömür boyu yemeyecek kuzenim Oğuz'u ve ona katılacak ama yememelerine bin kılıf uydurabilecek Defne'yi; düşüncelerimi ona anlatsam bana delirmişim gibi bakacak ama beni anlamasını ne kadar önemseydiğimi bildiği için bir tencere dolusu bamya yiyebilecek Yağız'ı; en önemlisi de bamyayı yumuşak, yeşil, sinsi hatta fesat olduğu için bile sevebilecek, ona kendi egolarıyla değil, bir bamyanın muzip vıcık vıcıklığıyla baktığı için aralarındaki farkı sezerek insan olabilen dedemi.

Ve biz ne yapmıştık? Bamyayı burada yetiştirmenin ve marketlerde satmanın bir yolunu bulmuştuk. Demek ki burada o kadar çok zaman geçirmişiz ki seralarda sıra bamyaya bile gelmiş. Demek ki biz ,söylemeye dilim varmıyor ama, buralı; "Marslı" olmuşuz. Demek ki hiç dönmeceğiz.

Yarın yine yazarım,
Naz

Mavi Kapaklı Defter,

Dün gece çok ilginç bir rüya gördüm. Son bir senedir bilinçaltını, insan psikolojisini ve Mars'ın etkilerini ölçmeye çalışan bir araştırma var. Normal bir insandan daha fazla rüya görme sıklığına sahip biri olarak ben de araştırmanın parçası olmak için gönüllü oldum, çünkü hâlâ kendimizi anlamaya çalışıyor oluşumuz bana komik ve acınası geliyor.

Her neyse, rüyaya dönersek başta çok ilginç ve oldukça ürpertici olduğunu söylemeliyim ama sonrasında kendimi bir kuş kadar hafif ve "en güzel güzelliği görebilecek kadar büyük" hissettim. Rüyada ölüyordum. Mavi nevresimli bir yatağın sol tarafında; üstümde koyu bej, tek parça bir giysi; bir bacağım yatağın yanındaki griye çalan yine mavi renkteki terliklere doğru sallanırken basbayağı ölüyüm. Fırtınanın etkisiyle tahtadan, eski bir sandalyenin yere savrulmuş ya da sonbaharı bahane ederek ağacı terk eden bir yaprağın nankörlüğü kadar ölüyüm. Ancak sadece bununla da kalmıyor, sanki hayal gördüğünü fark edip kalktığı veya uyandıktan sonra hayal meyal hatırladığın bir görüntü değildi. Sanki yaşıyordum, içindeydim, izliyordum olanları ve izlediğimin farkındaydım. Fakat bu farkındalığa ikinci boyutta bir bilinç eklendiğinde, yani izlediğimin farkında olduğumun bilincine vardığımda güçlü bir itkiyle uyandım. Şaşırmışım, konfor alanımın dışına çıktığım için korkmuşum, ama rüyanın verdiği hissi hatırlamaya çalıştım. Ölüm hakkında düşündüm.

Bir tanrısal varlığa inanmasam da, belki de tam bu yüzden, kendimi bildim bileli ölümle hep barışık olmuşumdur. Zaten kavgalı olunacak hiçbir taraf da göremiyorum. İşte bu yüzden o rüyadan sonra epey düşündüm ve ben, Naz, 54 buçuk yaşında ölümümün nasıl olması gerektiğine karar verdim: 42 sayısı gibi. Evet, bir sayı ve evet 42, Douglas Adams'ın "Otostopçunun Galaksi Rehberi" ndeki Derin Düşünce isimli bilgisayarın cevaplamak için onlarca yıl süre istediği "hayat, evren ve her şeye dair nihai sorunun" yanıtı. Şimdi elli dördünde kocamış bir kadının, pop kültür ile güzellik ve anlam arayışı arasında bu kadar kuvvetli bir bağ kurması garipsenebilir fakat öyle değil çünkü aslında cevap hem bu kadar basit hem de Adams'ın neden 42'yi seçtiğine dair yaptığı açıklama kadar kafa karıştırıcı. Adams, bir gün terasından bahçesini izlerken çimlere baktığını ve cevabın 42 olması gerektiğini söylüyor. Bu çok inanılmaz 42. Bir yandan her şeyi açıklayabilecek kadar yüce bir cevap, öte yandan tinsellikten tamamıyla uzak numerik bir kavram; ölümün doğal mizacı gibi. Ama biz insanlar ona tanrısal bakış açıları ve gidenin, özellikle de kalanın sahip olamayacağı bir asalet yüklemeye çalışıyoruz. Bu da bizim, en azından bazılarımızın mizacı, ne yapalım? Zaten güzelliği ve anlamı bilinmeyende aramak kadar normal bir şey olabilir mi? Ama bunu yaparken hayatı, ölüm ve yaşam değil de güzellik ve ölüm olarak görebilsek esen meltemle dans eden yaprağın rüzgâra teşekkür etmesini beklemek yerine, ağacın iradesini arayabiliriz. İşte ölümüm de böyle olmalı; birinin hareketsizliğinde, diğerinin hareketini aramak kadar mucizevi.

Yarın yine yazmalıyım,
Hareketsizliğinin Sesime Dönüşmesinden Memnun Naz

Sevgili Defterim,

Bugün işten geldikten sonra oğlumla kızlarım Sinan, Ege ve Tomris, geldiler. Yıllar önce bir falcı anneme; bir kızı olduğunu, bu kızın da büyüğü oğlan iki çocuğu olacağını söylemişti. Adeta ona inanmayışımla dalga geçercesine doğru çıktı. Tabii Sinan, Tomris'le liseden beri beraber olduğu için ona da kızım demekle bir sakınca görmüyorum. Karnı burnunda o kadar da güzel ve tatlı görünüyor ki. Onu görünce dayanamayıp eski albümleri çıkardım. Benim ve annemin hamileliklerimiz, bebekliklerimiz; anneannemle dedemin gençliği, düğün fotoğrafları; hatta albümlerin içinden dedemin 1980'lerden kalma askerlik hüviyeti bile çıktı. O kimliği ilk gördüğüm gün, eski rehber ve tapuların arasında duruyordu, anneanneme bunları almak istediğimi söylemiştim, o da çok sonra bir gün bana vermişti hepsini.

Dönem dizilerindeki gibi birkaç kare geçirdik. Keşke televizyonda olsa da izlesek. Ben dönem dizisi izlemeyi çok seven bir insanım, çocukluğumdan beri. Ama şu an sayıları yok denecek kadar az. Oysa Dünya'daki yaşamımızla ya da burayla, aralarındaki farklarla ilgili anlatacak bu kadar çok şey varken nesillerinin tükenmesi çok anlamsız.

Buranın iyi taraflarından çok sık bahsetmem, ama itiraf ediyorum Mars'ın daha tolere edilebilir bir moda anlayışı var. Öyle bilim kurgu filmlerindeki gibi dar, beyaz giysiler giymiyoruz ne de olsa. Daha sürdürülebilir ve geri dönüştürmesi mümkün kenevirden, keten benzeri kumaşlarımız çok rahat, ayrıca boyanması da mümkün. Ben zaten kendimi bildim bileli tek renk, sade ve birbirine benzeyen kıyafetler giymeyi severim; o yüzden tam bana göre. Sonra okullar şimdye kadar online olur diye düşünürdük hep ama en gerçekçi sanallık bile aynı tadı vermediğinden çocuklar hâlâ okula gitmeye "mahkum". Bir yandan, "Ben sizin zamanınızda okula bile yüz yüze giderdim." gibi klişelere ayak uyduramadığıma içten içe üzülüyorum ama okula bilgisayarlardan katılmak zorunda kalmış tek nesil umarım hep biz oluruz.

Buranın en sevmediğim yanlarından biri ise sanat, film, dizi anlayışı. Hep dalga geçerdik ama tam yirmi yedi sezon devam eden ve başrol oyuncularını kaybetmeleri nedeniyle biten "Arka Sokak" ların ikinci versiyonu "Arka Sokaklar: Başka Dünyalar" da yirmi yedi sezon devam edecek gibi. Yapılan müzikler de ses düzelticiden geçmekten estetikli gibi duyuluyor. Bu da yetmezmiş gibi ortak bahçeler ve alanlardaki bütün duvarlara natürmortlar asılmış hepsi de Fransız-Hollanda işi duruyor, neden? Çünkü natürmort rezervinin baş katkıları Ruysc'tan Monet'ye, Van Gogh'tan Gaugin'e bütün sanatçıların çizim tarzları ve renk paletleri veri tabanlarında var. Bunları kullanarak yapay zekalar "orijinal replikalar" çizebiliyor, bu çizimlere isim verip hikâyelerini anlatabiliyor. Bu beni bir yere kadar kandırmaya yetebilir, ama iyi bir göz tek bakışta her şeyi karıştırmanın ve sanat yaparken tümsel bir sezgiden yararlanmanın sonuçlarını fark eder. Ama natürmortların niteliği olmasa da niceliği; Rus romanlarını, diyalogların yarısı Fransızca olduğu için karışan karakter isimleri ve bu karakterlerin künt kibarlığı çok hoş diye ya da arka plandaki kayın ağaçları sayesinde değil; uzun, ağır dilli Rus romanları oldukları için seven kocam Deniz'i hiç rahatsız etmiyor. Ettiği gün aşkımız eskisi gibi olur mu bilemiyorum. Umarım Rus romanlarını okuyup aynı şeyleri gördüğümüz o sıkıcı ve tekdüze gün hiç gelmez.

Yarın yazamazsam beni bağışla,
Sırdaşın Naz

Eski Dostum,

Ben, bugün ne yazacağımı bilemiyorum. Dün gece yarısı bir haykırıyla uyandık, çocuklar bizde kalmışlardı. Hemen aşağıya indik. Tomris'in suyu gelmiş. Biraz erkendi, o yüzden apar topar hastaneye koştuk, hemen doğuma girdik. Yaklaşık 15 dakika sonra kollarımda pembe yanaklı, kocaman kahverengi gözlü, melek gibi bir kız çocuğu yatıyordu. Oğlumun bir kızı olmuştu, ilk torunum. Ben elli dört yaşında; anneannemden üç yaş büyük, annemden iki yaş küçük anneanne oldum. Hem Tomris hem Ayla çok sağlıklı. Hepimizden daha hamile Sinan da gayet iyi.

Ben ise çok mutluyum. Ona baktıkça içimde çok ilginç bir itki doğuyor. Ona bakıyorum ve bamyayla kuracağı ilişki hâlâ kendi ellerinde diyorum. Ona bakıyorum ve daha önce sadece ölümden gördüğüm 42'yi buluyorum, öyleyse o güzellik olmalı. Ona bakıyorum ve yaprağı görüyorum, o zaman o ağaç olmalı hatta aynı anda rüzgârdan ağaca geçen irade de yine o. Ona bakıyorum ve kendi kısacık olanımdan kuşku ve endişe duyduğum geleceği görüyorum, o zaman o şimdi hatta geçmiş de olmalı. O bir mucize.

Daima senin yapraklarını doldurmak dileğiyle,
Geçmişin, Geleceğin ve Şimdinin

Hikâye

Kar Küresi

 Nisan Bal ATALAY

Yağmurlu bir gündü, bahçeden efil efil esen rüzgar ve muffaktan gelen portakal kokusu evi doldurmuştu. İçi sonuna kadar dolu giysi sepetini alıp banyoya taşıdım ve çamaşır makinesinin içine attım.

“Mine! Ben çıkıyorum, akşam iş yemeği var beni bekleme.”

Düğmeye basıp cevap verdim.

“Tamam. Aral’ı sen mi okula götürüyorsun?”

“Maalesef, acelem var. İşlerini halledince sen götürsen?”

“Olur.”

“Sağ ol, görüşürüz.”

Tencerede pişen portakal reçelini biraz karıştırdım ve sonra Aral ve Sanem’e bakmak için merdivenlere yöneldim. Patır patır gelen koşma seslerinden yine ebelemece oynadıkları belli oluyordu.

“Hey! Kaç kere söyledim evde koşmak yok diye. Lütfen çocuklar, oynayacaksanız bahçede oynayın.”

Tam bunu söyledikten sonra olan oldu. Aral’ın ayağı holdeki halıya takıldı ve öne doğru yuvarlanmasıyla masaya çarptı. Asıl kötü olansa masanın sallanmasıyla üzerindeki kar küresinin devrilmesiydi. Onu tutmak için atıldım ancak yeteri kadar hızlı değildim. Büyük bir gürültüyle kar küresi parçacıklara ayrıldı ve bir sürü cam kırığı etrafa saçıldı. İşte o anda gözümün önüne geldi: kar küresinin hikayesi...

Lapa lapa kar yağan bir Aralık günüydü. Dışarıdaki tüm ağaçlar sanki bir tiyatro oyununa hazırlanmış gibi bembeyaz kostümlerini üzerlerine geçirmiş, bekliyorlardı. Hayvanlar soğuktan inlerine çekilmişti ve dışarıda top oynayan hiçbir çocuk kalmamıştı. Ben ve annem de sobanın başında oturuyorduk. Annemin elinde örgü, bana kazak örüyordu. Bense sanki olacakları biliyormuş gibi ha bire kapıya bakıyor ve hafif huzursuz koltuğumda oturuyordum. Televizyondan kalın sesli bir adamın sesi yükseliyor ve bize bugünün haberlerini veriyordu. Kar fırtınasından vefat edenler, soğuktan kurtarılan sokak hayvanları ve en sonunda konu savaşa geldi. Beş yıllık bekleyişimizin acısı gözlerimizi direkt ekrana çevirdi. Ölüler, yaralılar, muhtaçlar, pes edenler... Belirsizlik içinde geçen kapkaranlık bir bekleyişti bizimkisi. Gelecek mi, kurtuldu mu, savaş bitti mi yoksa en kötüsü öldü de haberimiz bile yok mu? Yine hiçbir sonuç almamakla annemin gözleri örgüsüne ve benim gözlerimse kapıya çevrildi. Doğru mudur bilinmez ama hayvanların ve bazen de çocukların içgüdülerinin çok güçlü olduğu söylenir. Belki de bu sadece o güne özeldir. Ancak tam o anda ağır, tahta kapımız hafifçe aralandı. İçeriye üzerinde kahverengi kürk manto olan bir cüsse girdi. Annemle beraber bir anda ayaklandık. Kapüşonunu çıkarmasıyla ise ikimiz de gözyaşlarına boğulduk. Gelen babamdı... beş yıldır savaşta olan, ayrı düşüğüm babacığımı. İlk anneme sınıksı sarıldı.

Örgü, iplik her şey yerlere saçıldı. Ardi arkası kesilmeyen gözyaşlarımla ise ben de koşarak ona sarıldım. Aynı eskisi gibi kokuyordu ancak saçlarına aklar yerleşmişti. Ayrıca önemli bir değişiklik daha vardı, gözlerindeki yaşam pırıltısı sönmüştü. O gözlerin gördükleri, o kalbin hissettikleri, o vücudun katlandıkları hafif şeyler değildi.

Annemi bırakıp bana doğru döndü. Mavi gözleri ve gülümsemesini o kadar özlemiştim ki hıçkırarak ağlamaya başlayabilirdim. O ise yanında getirdiği çantasını açtı ve içinden bir cisim çıkardı. Bir kar küresiydi bu... İçinde rengarenk bir atlıkarınca vardı ve tabanında karların kapladığı sıra sıra evlerle çam ağaçları diziliydi. Arkasındaki düğmeyi birkaç tur çevirip bıraktı ve yıllardır unutamadığım o melodi başladı...

Yıllar öncesinin anısından çıkıp geri yerdeki cam kırıklarına döndüm. Her yerdeydiler; bebekliğim, çocukluğum, yetişkinliğim... Bir anda cam kırıklarını hatıralarıma benzettim. Birkaç dakika öncesine kadar bir arada olan ancak bir anda etrafa saçılan hatıralarımdı onlar.

"Anne! Anne, sana telefon var! Çok acılmış öyle diyor anneannem."

Neler olduğunun hala idrakına varamamışken kızım Sanem kulağıma telefonu dayadı.

"Kızım?"

"Alo, efendim anne?"

Sesinin tonu, titrekliliği hiç anneme benzemiyordu.

"Bir şey mi oldu anneciğim?!"

Telefonun karşı tarafından gelen ağlama sesi beni iyicene endişelendirdi.

"Anne neredesin? Söyle gelip alayım seni!"

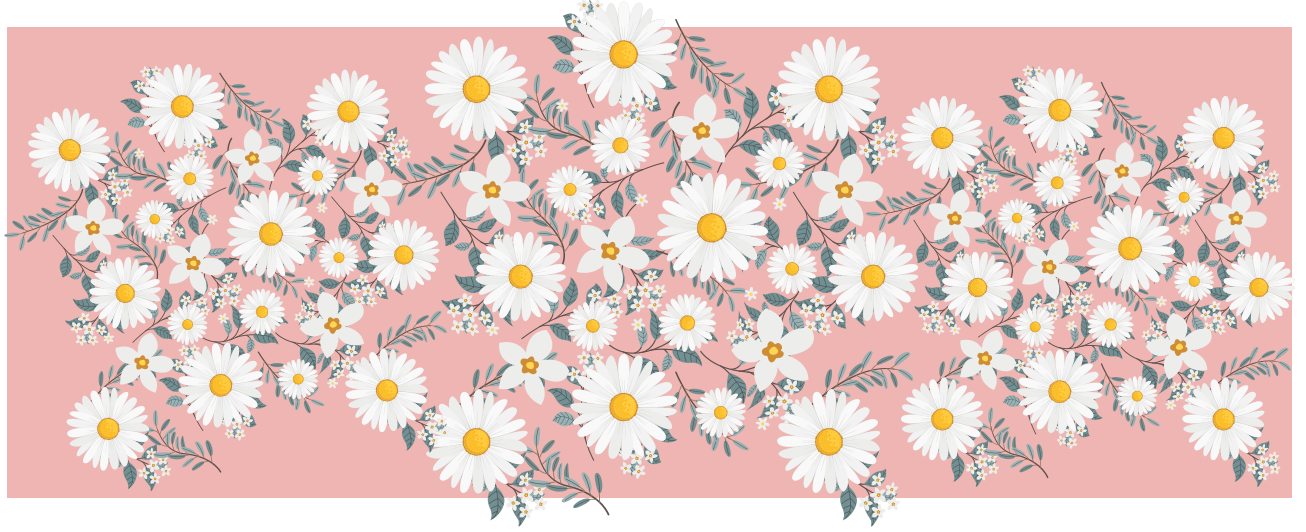
"Mineciğim, canım kızım benim... bana da demin haberi geldi. Baban bir araba kazasında vefat etmiş yavrurum."

Bir anda bulunduğum andan koptuğumu hissettim. Ayalarım yere basmıyormuş ve aslında telefonla konuşmuyormuş olmayı diledim. Geri sobalı evimize dönüp o Aralık gününü tekrar ve tekrar yaşamayı diledim. Her seferinde kar küresini bana uzatan kürk mantolu adamı istedim ben karşımda. Ben şu anda yanımda babamın olmasını istedim... Hem bu sefer cam kırıkları hatıralarım değildi, duygularımdı...

Öykü

Külden Çocuk

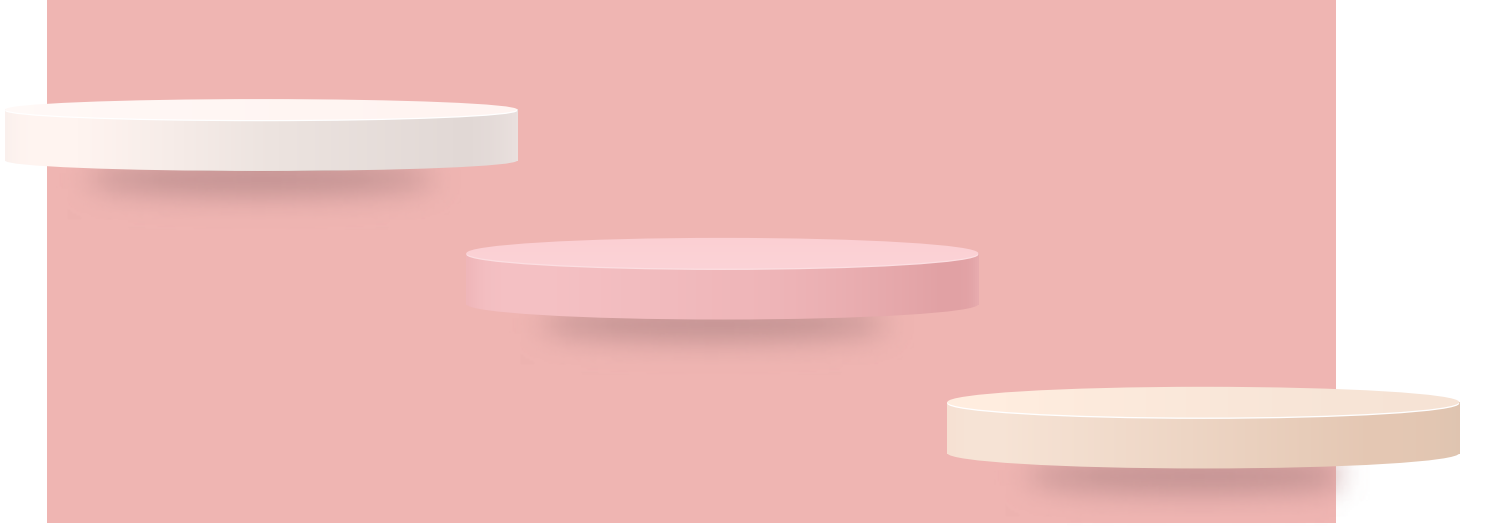
 Naz Şansel ALTUNA

- Sen papatya sever misin çocuk?
- Severiiim.
- Neye benzer papatyalar bilir misin ki?
- Beyazaaa.
- Beyaz neye benzer peki?
- Barışaaa.
- ...
- Neye gülüyorsun?
- Sana gülüyorum çocuk.
- Neden gülüyorsun ki bana?!
- Sen daha önce barış gördün mü ki?
- Küllerin arasında çıkıyor bazen. Siyah oluyor çıkanlar ama biliyorum aslında beyaz onlar, küllerin karası bulaşıyor üstlerine hep ondan.
- ...
- Neden ağlıyorsun?
- Sana ağlıyorum çocuk.

Perspektifler

 Sude ÇENESİZ

Çizgilere basmamaya çalışarak yürüyorum. Eğer bu yolu da başarıyla geçerse eve sadece bir sokak kalacak. Eve gitmek istemiyorum aslında. Bu küçük eğlencem annemin hızlı adımlarını yavaşlatıyor, bana ayak uyduruyor. Herhalde bugün iyi hissediyorum yoksa her zamanki cevabı alırdım: “Yeter Fadime! Bıktım senin şebekliklerinden! Rahat dur biraz.” Yüzümü anneme çeviriyorum. Tebessüm ederek başını öne eğmiş. Neye bu kadar sevindiğini anlamıyorum ama uzun zamandır ilk kez onu bu kadar dalgın görüyorum. Sebebini anlıyorum şimdi bağırmasının. Farkında değil çünkü. Bunları düşünürken çizgilere bastığımı fark ediyorum. Kendi kendime kızıyorum, en basit şeyi bile başaramıyorum. Bazı oyunları severim, bu da onlardan biri. Dikkat gerektirir, eğer ki hızlı yürüyorsan. Anneme bakmaya kalkmasam yolun sonuna kadar giderdim böyle. Hızlı gitmiyordum ne de olsa. Eve ne kadar geç gidersek günün en sevmediğim saatleri, akşam, o kadar geç başlayacak. Tam tersine, sabah saatlerini çok severim. Okula hazırlanırken babam ve amcam evden çıkmış olur, annem de öfkesi dinmiş olarak bana kahvaltı hazırlar. Çok sevdiğim okula hazırlanırken şarkı söylerim bazen.

Annem de kızmaz, sabahları mucizevi bir şekilde neşeli bir insana dönüşür. Sadece belli zamanlarda açan bir çiçeğe benzer annem. Onun zamanı sabahdır. Açmayınca da darılamazsınız, ne de olsa can çıkar huy çıkmaz. Annemi sevmek zordur, onun kurallarına dayalı bir ilişkiniz olur. Bir kere alıştınız mı da bir daha terk edemezsiniz. Her ne kadar sizi umursamasa da. Hayatımda tanıdığım en karmaşık insandır. Ne hissettiğini anlamak olanaksızdır. Her koşulda yüzünde umursamaz ve kaşları çatık bir ifade vardır. Uzun kahverengi saçlarını yalnız evdeyken açar. Ben saçlarını tararken onu izlerim, en güzel haliyle. İşte annem böyledir. Bana kahvaltı hazırlar, okuldan almaya gelince yüzü asıktır, gülmez. Bana hep “bir de sen çıktın başıma” der gibi bakar eve giderken. Ben umursamam, bilirim ki eve gidince işler zorlaşacak, bu anları değerlendiririm. Küçük oyunlar icat ederim kendime. Bazen çizgilere basmamaca olur bazen yanımdan geçen otobüsleri saymaca... Türlü türlü oyun üretirim. Bazen de bu oyunlara koşullar koyarım. “30 tane araba sayarsam bu akşam Ayşelere kaçacağım, bütün yol boyunca elimi cebimden çıkarmazsam bu akşam deliksiz uyuyacağım...”

"Çoğu zaman galip gelsem de bir şey değişmez. Söylediklerimi yerine getirmem. Söz olsun diye işte... Kime karşı oynadığım da bilinmez, kendi korkaklığıma mı yoksa hayatın inatçı değişmezliğine mi? Eve girdiğim andan itibaren kalbimi sıkıştıran, mideme ağrılar girmesine sebep olan acı korkaklığım ve bunun sebebini oluşturan, sakince süren tekdüzeliğin korkunçluğu. Böyle düşünerek yürürüm zaman zaman. Bazen de kafamda düşünecek bir şey kalmamış gibi hissederim. Boş bir sayfaya bakıyormuşum gibi. İşte yine böyle kar beyazı beynime renk gelmesi için annemle konuşmaya çalışıyorum şimdi. Belli ki keyfi yerinde, cevap veriyor; "Ne var yine Fadime?" "Gittiler mi Mersin'e?" " Öğleyin yola çıktılar da gittiler mi bilmem." Gülümsüyorum. Bugün yola çıktıkları nadir güzel günlerden biri. Annemin elini daha sıkı tutuyorum. Bu sefer seke seke ilerlemeye başlıyorum. Sarsılan annem kaşlarını çatıyor ilk önce, sonra ağız kara bir delik gibi, beni ve herkesi yok etmek istemişçesine açılıyor ve sözcükler ağızından ağır çekimde dökülüyor. Bana kızmayı bitirdiğinde yüzü yine o huzurlu ifadeye dönüyor. Kısa bir duraksamadan sonra mutluluktan kakhahalar atmaya başlıyorum. Bu güzel günü hiçbir şey mahvedemez diye düşünüyorum. Şaşırın annem etrafına bakıyor başta, birileri görüyor mu diye. Sonra beni durduruyor, gözlerime bakıyor uzun uzun ve o da kakhahalarla gülmeye başlıyor. Yavaş yavaş ve şaşkınlıkla yaptığı şeyin farkına varan ben de ona katılıyorum. Gittikçe artan, gürültülü, neredeyse saf bir mutluluktan yankılanan seslerimiz ıssız sokakta yayılıyor, her köşeyi dolduruyor. Bir süre sonra yoruluyor ve duruyoruz. Annem gözleri çok gülmekten dolu bir şekilde bana bakıyor, sonra da beni kendine çekip sarılıyor. Benim gözlerim ise hüznle doluyor. Biliyorum ki bu an bir daha gerçekleşmeyecek. Birkaç saniye sonra bitecek ve anlaşılan şimdiyi asla tekrar elde edemeyeceğim. Annem bana sarılırken bunun farkına vardığıma seviniyorum. Annemin bu günlerde gerçek kendisine dönüştüğünü düşünüyorum. Sürekli yüzüne taktığı garip maskesini çıkarıyor. Kaşlarını çatmaktan oluşan alnındaki çizgiler gevşiyor. Asık suratıma bakarken duraksıyor, sonra hafif bir tebessüm beliriyor yüzünde. "Üzülme Fadime, daha delirmedim."

Kızın yeniden elimden tutup kaldırımlara bakarak yürümesini izliyorum. Hafifçe başımı sallıyorum, bu kız iflah olmaz. Bu akşam güzel bir yemek yapayım da küçük bir ziyafet çekelim. Biz hak etmediyse kimse etmemiştir zaten. Ne çektik bu adamlardan...

Bu kız da hiç hak etmedi başına gelenleri. Bazen her şeyi alaya alıyormuş gibi geliyor, bazen de tam tersi, yetişkin olmuş gibi bakıyor gözlerime. Okuldan arıyorlar arada sırada, gelecek görüyoruz bu kıza diyorlar, ama bunu okutacak güç kimde? Zaten şu adamlardan kurtulursam sonunda, yaşayacak gücü ancak bulacağız... Bize artık zarar veremeyecekler. Her akşam eve kurbanlık gibi gelmekten yorulmuş. İşler yürümüyor böyle, başımızın çaresine bakmayı öğreneceğiz artık. Bu akşam valizleri hazırlayacağım, yarın tan ağarmadan da yola koyulacağız. Asıl planım baba evine dönüp her şeyi anlatmak ve bizi geri almalarını beklemek, fakat bu işe yaramazsa diye yedek bir plan düşünmek gerek. Gerçi anam babam bana oldum olası önem verirler, inanırlar bana. Yine de emin olamıyorum, bu adamların ailesine de bana güvendikleri kadar güvenirler çünkü. Olumsuz düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum, onun yerine kızı izliyorum. Az önce oynadığı oyuna geri dönmüş, her şeyi ve herkesi unutup. Her şeyin oynadığımız bir oyun olduğuna inanıyorum bir anlığına. Her akşam babasının kızımızın odasına gitmesi, bunu öğrenip babasını tehdit eden ve her akşam benim odama gelen amcası, ayda yılda bir biriktirdikleri bütün parayı harcamaya en yakın büyükhire, Mersin'e gitmeleri, hepsi oyunun parçası gibi gözüküyor gözüme. Sonra buğu kalkıyor ve gerçekler bir duvar gibi yüzüme çarpıyor. Benliğimize ve vücudumuza uyguladıkları bu acımasız şiddetin her günümüze olan bitmek bilmez etkisi gerçek, kendi hastalıklı zevklerine alet olurken normal algımızın yavaş yavaş kaybolması gerçek ve en önemlisi benim kızım ve ellerinde evirip çevirdikleri önemsiz bir kağıt parçasıymışçasına umarsızca çocukluğunu paramparça etmeleri, bunların hepsi gerçek. Sersemliyorum, bir kıza bir kendime bakıyorum ve hüznün hiç olmadığı gibi oturuyor içime. Kurtulma umudunun o masum sevinci yıkılıyor. Yıllardır ilk kez ortalıkta hüngür hüngür ağlıyorum. İçimde biriken her şeyi akıtıyorum, ta ki kızımın gözleri dolana ve gözyaşlarım kuruyana dek. Ondan sonra anlıyorum, bir daha aynı günü tekrar yaşamayacağım, kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ne de olsa her oyunun bir kaybedeni ve kazananı olmalı.

Suna Kırış Vakfı " Oyun " Temalı Öykü Yarışması
Üçüncülük Ödülü

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

 Zeynep BİBER

Yasım tam 48 gün 3 saat 25 dakika önce başladı. Sarı. Hatırlıyorum, mutfakta akşam için yemek hazırlarken olacakları tahmin bile edemezdim. Çok kez kazanın nasıl olduğunu aklımda canlandırmaya çalıştım.

Canın çok yandı mı, neredeydi cam kırıkları, gözlerin kapalı uyur gibi mi duruyordun, yoksa bu katlanılmaz acıyla kavrulup anlamsız sözler mi haykırdın, çok merak ediyorum. Acaba ölüme o kadar yakın olmak nasıl hissettirdi sana sevgilim? Sedyedeyken beynin işleyebildi mi olup bitenleri, yoksa kar beyazı koridorlardan hızla geçen sedyeden boşluğa sarkmışken ellerin, soğuk boşluktan kendine çoktan bir yer ayırmış mıydın? Her şeyin bittiğini anlamaya bu kadar yaklaşmışken ne hissettin, ya da hissedebildin mi? Mümkün olsa gelirim yanına biliyorsun. Ama çok korkuyorum. Çok mu soğuk, çok mu sıcak... Delireceğim, cevap verebilsem...

Kırmızı. Her şey üstüme geliyor. Duvarlar, büyük dolaplar, koltuklar... Her şeyi kırıp parçalayasım var. Bağırıp isyan edesim var ama ne çare. Ben çoktan hayatımın geri kalanını bu acıya teslim etmişim. Yalnız seni içine koyup kilitlediğim kalbim, şimdi cesedinin ağırlığıyla yokluğunu ruhuma işliyor sevgilim. Gözyaşlarım akarken hissetmiyorum artık. Tırnaklarımdaki ojeyi çıkarmamışım onu fark ediyorum. Acı acı gülüyorum, parmaklarımdaki en sevdiğin turkuaz rengine, sonra en sevdiğin az pişmiş ete, en sevdiğin klasik müziğe gülüyorum. Odamızın karşısındaki kitaplıkta senin kitaplarını inceliyorum, atıyorum hepsini aşağı. Nefret ediyorum bu evin her köşesinden. Senin içinde olduğun, ama şu an ben onlara bakarken yanımda durmadığın bütün şu fotoğraflarımızdan nefret ediyorum. Sevdiğin her şeyi dünyadan yok etmek istiyorum. Ben yerde ellerimi tahta zemine bastırılmışken kedimiz bakıyor bana. Senin sahiplendiğin kedimizi izliyorum. Çok kaygılı duruyor minnacık hayvan, deminki seslerle onu korkutmuş olmalıyım. Yine de yavaş yavaş yaklaşıyor yanıma, yere çöktüğümde kulaklarıma koyduğum ellerimi indirmek istercesine dokunuyor hafifçe. Bir şey istiyor ama anlamıyorum.

Gri. Ben daha kendi kaderime teslim olmamışken, gerçekler yüzüme çok sert vuruluyor. Herkes seni soruyor sevgilim, ne çok sevenin varmış. Üniversite ve lise arkadaşların, mahalledeki tanıdıklarımız, iş arkadaşların, öğrencilerin, en sevdiğimiz restoranın sahibi Faik amca, Kara'nın veterineri bile geldi. Tek tek bana "kader"den, "sabır"dan, kendi tecrübelerinden bahsettiler. Hepsi tam bir kabus. Ama en kötüsü annendi. Beni sevmediğini biliyordum. Yine de yaptığı çok ağır geldi. Sorun, onun dediği gibi ben miydim acaba? Ortalıkta onu durduracak bir sen olmadığından belki de, aklındakileri, kalbindekileri tek tek kustu. Nasıl bu "iş" başından beri tasvip etmediğini, benim senin gibi bir insana layık olmadığını anlattı. En son "Oğlumun en büyük kaybı, bilmeden senin gibi biriyle son zamanlarını harcamasıydı. Yazıklar olsun." dedi ve çekti gitti. O kadar utandım ki hayatım... O kadar çabaya rağmen tek bir zerremen umursanmadığını anladığım anki hayal kırıklığı ve görmezden gelinmeyle hissettiğim o umutsuzluk duyugum geri döndü.

Mavi. Kapımızın anahtarla boğuştuğunu duyuyorum. Hâlâ yerdeyken kalkıp duvarın ötesindekiyle konuşmak, derdimi anlatmak yapmak isteyeceğim son şey. İsteğim duyulmuş gibi kapıyı açıp giren her kimse beni rahatsız etmeden içeri yöneldi. Kafamı bir anlık kaldırdım. Sadece bir umut seni bekledim, ya da hayaletini, ya da kendi hayaletimin beni karşılamasını. Gerçi, benim senin anılarından kalan eserleri sahipsizce bıraktığımı görüyorsunuzdur. Senin yerinde benim hissiz vücudum tüm bu olanlara şahit olsa, senin çektiğin acıyı üstlenmek için bir çıkış yolu arar; kendimden nefret ederken yokluğuma ayrı, bana biçtiğin değere ayrı küfür ederdim. Şimdi sen beni aynı duygularla izlerken üzülüyorum, kendi yasımı haksız ve manasız buluyorum. Ta ki önümde tanıdık bir yüz görene kadar. Ben hâlâ ellerim dizlerimde çömelmişken gözlerimin doluluğunu yeni fark eden bu adama dönmek istiyorum. Midem bulanıyor. Ama konuşacağım, sadece kendimi toplamak ve konuşabilmek için birkaç saniye istiyorum.

Saniyeler sonra elimi omzuna koyuyorum. Tam konuşacağım an, karşımdaki adamın, kardeşin olduğunu fark ediyorum. Biliyorum dercesine kafasını sallayıp sonra öne eğen bu adam beni 48 gündür yanında biraz olsun rahat hissettiren tek insan. Çaresizliğime denk oluyor. "İyi ki burdasın." gülümseyip kafamı dizime koyuyorum. "O da burda ama dokunamıyorum, çok saçma." Kardeşin, ellerini yere bastırıyor ve geniş penceremizden gecenin karanlığına fısıldayacakmış gibi ağzını aralıyor. Sonra vazgeçiyor sanki. Gerek mi yoktu ne? "Sen de burdasın ama dokunamıyorum çok saçma." sağımdaki camdan ben de hilalin güzelliğine bakakalıyorum. "Belki rüyalarımıza girersin." Çok hissettiğim için, artık hissedemedim yasının yükünü sanki... 48 gün ve kurulmayan cümleler kafamda fazla büyümüş. Şimdi gözlerimi odada gezdirirken kitaplığımızın ucundaki pikaba bakıyorum. Küçük bir tünelden geçiriyor beni o koleksiyon bir anda. İçinde hep bizim olduğumuz anılara gidiyorum gözlerimi hafifçe kapatınca. Elini belime koydun sanki. Başını benimkine doğru eğdin. Şimdi kokularımız birleşiyor. Öğrettiğin dans hareketlerini yanlış yaptım. Güldün ve ayağınla ayağıma vurarak pozisyonumu düzelttin. Yine yanlış yaptım. İşte şimdi ikimiz gülmede beraberiz. Hep mükemmel olmaya çalışan ben hata yapınca büyük bir kayaya çarpmış kadar şaşkın ve her şeyden habersiz oluyordum. Sen yanımdayken değil.

Sen gülerken hiç değil. Gerçekliğe döndüm sanırım. Hayır. Dur. Bırakma. Biraz bekle, elimi tut. Söz burdayım. Değilim. Elim havadaymış meğer gözlerimden yaşlar süzülürken. Ayağa kalktım. "Lütfen dans edelim bu şarkıya." Karşımdaki şu adamı şaşırtacak kadar istekli dökülürken dudaklarımdan bu sözler, müziğin her şeye merhem olduğu gibi senin yokluğuna da çare olacağını düşündüm. "Nasıl istersen." Yine seninle aynı şekilde durduk gibi sanki. Benliğim sadece sana inanmak istiyor. Bu şarkılık izin veriyorum. Ortamdaki hava gittikçe samimileşirken kendimi sana bırakıyorum, iki elini de belime sarıyorsun. Çok hızlı gidiyoruz. Renkler daha canlı şu vakit. Ben daha mutluyum ve sanki şarkı daha hızlı. Yavaş akan tek şey zaman. Çekiyor kafamı geri, seni görüyorum. Gülmekten kendimi alamıyorum. Saçmalığa gülüyorum bir de deliliğin getirdiği rahatlığa. Delilik demişken, sanki sesini duymuş gibi oluyorum. "Hayal etmen yeterdi, her zaman yeter."

Yeşil. Bugün sevgilim, senden bana kalan sigara paketinin son dalını içiyorum. Varlığında beni sınavan şey yokluğunda bana umut veriyor. Elimden düşen sigaranın külleri yokluğa karışınca ölümünü kabulleniyorum.

Yeni Sanal Dünya: Metaverse

Nouveau monde virtuel : Metaverse

 Neslihan Nisa YILMAZ

Metaverse uzun süredir kendi başlarına gelişmekte olan teknolojileri aynı sanal ortamda toplayan bir platform. Aslında Metaverse teknolojisine tam anlamıyla yeni bir teknoloji demek doğru olmaz. Bu platformda kullanılan teknolojiler uzun zamandır hayatımızın, gündelik yaşamımızın içinde önemli bir yer kaplıyordu ancak biz onların sunduğu tüm avantajlardan yararlanmıyorduk. Başka bir deyişle, teknoloji vardı fakat bizim davranışlarımız ilkeldi. Metaverse'ün yaratacağı fark bizim davranışlarımızı modernleştirmek olacak. Ne demek istiyorum ? Bundan 10 küsur sene önce insanların evden işlerini halletmelerini sağlayacak teknoloji, ellerinin altındaydı. O zamanlar bütün iş dünyası bunu bildiği halde herkes ofise gidiyordu veya kimse okul derslerine online katılmaya çalışmıyordu. Peki ne değişti?

Pandemi çıktı ve çıktığı gibi de elimizi kolumuzu bağladı. Kimse ofisine, okuluna, alışverişine gidemez oldu. Metaverse'ün temel mantığı gündelik işlerimizin ve hatta gündelik hayatımızın hepsini sanal ortama taşımak, aynı pandemide olduğu gibi. İş, okul, ticaret, alışveriş, eğlence... hepsini evden yapabiliyor olmak, yine aynı pandemide olduğu gibi. Metaverse'ün sunduğu hayatla pandemi sürecimiz arasında ne kadar da çok benzerlik kuruyoruz ister istemez. Biz tüm hayatımızı evden yönetir hale gelmedik mi zaten? Tüm bu alışkanlıkları pandemi sürecinde edindik. Düşününce ne kadar güzel bir zemin hazırlanmış biz fark etmeden. Pandemiden sonra insanların Metaverse'e alışmalarının daha kısa süreceği kesin. Yine de teknolojik bilgisi zayıf, dolandırılmaktan korkan, alışkanlıklarını değiştirmek, fiziksel hayattan kopmak istemeyen büyük bir kitle var. Metaverse tüm bu insanları nasıl içine alacak ya da başka bir deyişle Metaverse kullanmaktan kaçınmak mümkün mü?

Şu anda elimizden düşüremediğimiz, nereye gitsek yanımızda taşıdığımız hangi nesne var deseler 'telefon' olacaktır çoğumuzun cevabı. Önüne bakmadıkları için ayağı takılıp düşenlerle dolu sokaklar.

Metaverse est une plate-forme qui rassemble des technologies qui se développent seules depuis longtemps dans un même environnement virtuel. En fait, il ne serait pas juste d'appeler la technologie Metaverse une technologie complètement nouvelle. Les technologies utilisées sur cette plateforme ont longtemps occupé une place importante dans nos vies, dans notre quotidien, mais nous ne profitons pas de tous les avantages qu'elles offraient. En d'autres termes, la technologie existait mais notre comportement était primitif. La différence que Metaverse apportera sera de moderniser notre comportement. Qu'est-ce que je veux dire par là ? Il y a plus de 10 ans, la technologie qui permettrait aux gens de faire leur travail à domicile était déjà à leur disposition. À l'époque, tout le monde savait que cette facilité existait mais se rendait tout de même à leur bureau ou essayait de suivre des cours en ligne. Alors qu'est-ce qui a changé ?

La pandémie a éclaté et nous a réellement ligoté les mains comme. Personne ne pouvait aller à son bureau, à l'école, faire ses courses. La logique de base de Metaverse est de transporter tout notre travail quotidien et même notre vie quotidienne dans un environnement virtuel, tout comme durant la pandémie. Travail, école, commerce, shopping, divertissement... pouvoir tout faire depuis chez soi, comme pendant la pandémie. Nous tirons inévitablement beaucoup de similitudes entre la vie qu'offre Metaverse et la période de pandémie. N'avons-nous pas déjà réussi à gérer toute notre vie depuis chez nous ? Nous avons acquis toutes ces habitudes au cours de cette période. Quand on voit tout cela, on ne s'en rend pas compte que nous tous étions déjà préparés à ce changement. Il est certain qu'après la pandémie, il faudra moins de temps pour que les gens s'habituent au Metaverse. Cependant, il existe une grande masse de personnes qui ont de faibles connaissances technologiques, ont peur d'être trompé, ne veulent pas changer leurs habitudes et rompre avec la vie physique. Comment le Metaverse abritera-t-il toutes ces personnes, ou en d'autres termes, est-il possible d'éviter d'utiliser le Metaverse ?

Si l'on nous demande quel objet nous est inséparable, que nous emportons avec nous partout où nous allons, la réponse pour la plupart d'entre nous sera le "téléphone". Les rues sont pleines de gens qui trébuchent et tombent parce qu'ils ne regardent pas devant eux.

Gencinden yaşlısına herkesin elinde bir akıllı telefon çünkü tüm iş hayatı, sosyal hayat, ticaret onun üstünden dönüyor. Bugün şehirde telefonsuz yaşamak, neredeyse mümkün değil. Metaverse'ün bunu yapamayacağı ne malum? Metaverse'ü kullanmayanlar ötekileştirilmeye başlanacak; oranın gündeminden, orada yaşanan hayattan bihaber olacaklar. Bu şekilde büyümek isteyen şirketlerden tutun, sanatçılara, markalara kadar nüfusun büyük bir bölümü Metaverse'ün içine çekilecek. Dolayısıyla diyebiliriz ki Metaverse'ün ve daha öncesinde Facebook'un diğer platformlardan farkı çok kişinin tüketebileceği bir toplum önerisi olması. Herkesin seveceği bir film, herkesin dinleyeceği bir şarkı yapmaktan farkı yok bunun. Platform sosyal yaşamı baz aldığı için her kesimden insanı saatlerce içinde tutabiliyor. İnsanlar Metaverse'de ne arıyor sorusuna cevaben yapılan bir ankette %75'inin aile ve arkadaşlarıyla görüşmek istediği ortaya çıkmış. Yani insanların çoğu sosyal ihtiyaçlarını gidermek, konserlere, etkinliklere gitmek, e-spor yapmak istiyorlar.

Bu konu üstünde düşünürken aklıma gelen bir başka soru ise Metaverse hayal gücümüzü nasıl etkileyecek? Metaverse bir pazar yeri kurdu aynı zamanda. Bu pazar yerinde üretilen ve satılan sanat eserleri de bir hayli gündemde şu sıralar. Peki teknolojinin gelişmesi ve getirdiği yeni imkanlar hayal gücümüzü genişletecek midir? Belki de tam tersi. Günümüzde çoğu sinemacının ortak görüşü 90'larda çekilmiş filmlerin, şimdi gelişmiş teknolojiyle çekilmiş filmlerden daha başarılı olduğu yönünde. Daha yeni teknoloji, yapılması daha kolay fakat pazara hızlı ürün yetiştirme telaşı yüzünden daha verimsiz işler çıkıyor. Filmler o kadar hızlı üretiliyor ki yılda 2-3 tane Marvel filmi çıkabiliyor. Oysa Avatar'ın yapılması 6 yıl sürmüştü. Daha kısa sürede daha çok duygu hissettiriyorlar, bunu insanların dikkat süresinin kısalmasına da bağlayabiliriz. Artık aynı anda bir çok şeyi yapabiliyor hale geldik bu da dikkat süremizin azalmasına, kolayca sıkılmamıza yol açtı. Günümüzde izleyicinin 90 dk aynı filme odaklanması eskisi kadar kolay değil. Dolayısıyla yeni filmler 18 dk ile sınırlandırılmaya çalışılıyor, online platformlarda kısa bölümleri olan diziler veya mini diziler oluşturuluyor. Pandemiyle hayatımıza giren bir çok şey gibi, filmlerin sinema yerine çoğalan online platformlarda izlenmesi, sinemada yaşanan sosyal etkileşimin kaybolması da elbette bir Metaverse önacağı olarak görülebilir.

Tout le monde, des plus jeunes aux plus âgés, a un smartphone entre les mains car toutes les affaires, la vie sociale et le commerce tournent autour de cet objet. Il est presque impossible de vivre sans téléphone dans une ville aujourd'hui. Comment savez-vous que Metaverse ne peut pas faire ça ? Ceux qui n'utilisent pas Metaverse seront marginalisés ; ils ignoreront l'agenda de ce lieu et la vie qui y est vécue. Une grande partie de la population, des entreprises qui souhaitent se développer de cette manière, aux artistes et aux marques, sera entraînée dans le métaverse. Par conséquent, on peut dire que la différence entre Metaverse et Facebook avant c'est qu'il s'agit d'une proposition de société qui peut être consommée par de nombreuses personnes. Ce n'est pas différent de faire un film que tout le monde aimera, une chanson que tout le monde écouterait. Étant donné que la plate-forme est basée sur la vie sociale, elle peut garder les gens de tous les horizons en quelques heures. Une enquête menée en réponse à la question de savoir ce que les gens recherchent sur Metaverse a révélé que 75 % d'entre eux souhaitent rencontrer leur famille et leurs amis. En d'autres termes, la plupart des gens veulent répondre à leurs besoins sociaux, aller à des concerts, à des événements et faire du e-sport.

Une autre question qui me vient à l'esprit à ce sujet est de savoir comment Metaverse influencera notre imagination ? Il faut savoir que la Metaverse a également établi un marché. Les œuvres d'art produites et vendues sur cette plateforme font partie de l'actualité en ce moment. Mais le développement de la technologie et les nouvelles possibilités qu'elle apporte élargiront-ils notre imagination ? Peut-être que cela aura un effet contraire. L'opinion commune de la plupart des cinéastes d'aujourd'hui est que les films tournés dans les années 90 ont plus de succès que les films tournés avec une technologie de pointe aujourd'hui. Une technologie plus récente, plus facile à faire, mais un travail plus inefficace fait son apparition en raison de la ruée vers la commercialisation rapide des produits. Les films sont produits si rapidement que 2 à 3 films Marvel peuvent sortir par an. Cependant, Avatar est sorti après 6 ans de travail. Ils vous font ressentir plus d'émotions en moins de temps, ce qui peut être attribué à la durée d'attention plus courte des gens. Maintenant, nous sommes capables de faire beaucoup de choses en même temps, ce qui a entraîné une diminution de notre capacité d'attention. De nos jours, il n'est pas aussi facile pour le public de se concentrer sur le même film pendant 90 minutes. Par conséquent, les nouveaux films sont tentés d'être limités à 18 minutes, des séries avec de courts épisodes ou des mini-séries sont créées sur des plateformes en ligne. Comme beaucoup de choses qui sont entrées dans nos vies avec la pandémie, des films sur des plateformes en ligne prolifèrent à la place du cinéma, et la perte d'interaction sociale au cinéma peuvent bien sûr être considérées comme un précurseur du Metaverse.

Metaverse'de satılan dijital sanat eserlerinden bahsetmiştik. Bu aslında orada kurulan pazarın çok küçük bir bölümü. Bu platformda ticaret yapabiliyor olmak, para kazanabiliyor olmak insanları Metaverse'e bağlayan çok büyük bir etken olacağından satılabilir ürün çeşitliliği de oldukça fazla. Şu an turizimden, kozmetiğe; sanattan, eğitime bir çok alanda ürün satın alınabilir veya yatırım yapılabilir. Peki bu yatırım hangi para birimiyle yapılacak? Yine daha önceden hayatımız entegre edilmiş olan coin'lerle yani sanal paralarla. 2015'ten beri insanlar bitcoin, eteryum, uranyum gibi para birimlerini, değeri arttıkça alıp satıyorlar. Problem şuradaydı: biz bu kripto paraları nerede kullanacaktık? Bu sanal paraların harcanması gereken bir platforma ihtiyaçları vardı. Metaverse de bu ihtiyacı fazlasıyla karşılayacaktır. Şu an Metaverse'de dijital ve fiziksel nesnelere coinlerle satın alabilmemizi sağlıyorlar. Bugün Türkiye'deki yasalarla fiziksel bir nesneyi, örneğin bir kalemi, coinle satın alamıyoruz ama bu yarın alamayacağımız anlamına gelmez.

Biraz da platformu nasıl kullanacağımızdan bahsedelim. Yine önceden oyunlarda görmüş olduğumuz avatarlar bu yeni sanal dünyada insanların yerini alacaklar. Herkes kendi avatarını oluşturacak: uzun,kısa,esmer,kumral... O dünyada kendinizi nasıl görmek istiyorsanız. Kilolu avatar olmayacak belki de, güzel ve çirkin ayrımı yapılamayacak. Şu an bu konuda az çok bilgisi olan çoğu kişi birden çok Metaverse olma olasılığını da oldukça yüksek görüyor. Avatarınız bir Metaverse'de oyun oynarken diğer Metaverse'de günlük işlerini halledebilecek. Sizin anlatım şeklinizi bilen, nasıl oyun oynadığınızı öğrenen, verilerinizin hepsini toplayan bir sistem var. Bu sistem sizin adınıza oyununuzu oynarken, siz farklı bir Metaverse'e girebileceksiniz belki de. Kullanıcı verisi toplamanın yine eski bir teknoloji olmadığına, şu an pek çok uygulamanın reklam vermek veya kullanıcının ilgisini çeken içerikler bulmak için bu yöntemi kullandığına da değinmeden geçemeyeceğim. Neredeyse telefonumuzdaki uygulamalar bizi ailemizden, en yakınlarımızdan daha iyi tanır hale geldiler. Haliyle bu yöntemle başvuran şirketler de dev bir veri deposuna dönüştü. Hatta işi daha da ileri boyuta taşıyalım. Belki de ölen insanlar avatarlarıyla yaşayacak. Sonuçta günümüzde bir insanın sesini bile adeta o kişi konuşuyormuşçasına, o kişinin tonlamasıyla yapay zekadan dinlemek mümkün. Yaptığımız her hareketi, davranışlarımızı, alışkanlıklarımızı sistem biliyor.

Étant donné que pouvoir échanger et gagner de l'argent sur cette plateforme sera un facteur énorme qui lie les gens à Metaverse, la variété des produits vendables est également assez élevée. En ce moment, du tourisme aux cosmétiques ; les produits peuvent être achetés ou investis dans de nombreux domaines, de l'art à l'éducation. Alors, dans quelle devise cet investissement sera-t-il effectué ? Encore une fois, cela se fera à l'aide de la monnaie virtuelle qui est déjà intégrée dans nos vies. Depuis 2015, les gens achètent et vendent des monnaies virtuelles telles que le bitcoin, l'éther et l'uranium à mesure que leur valeur augmente. Le problème posé était de savoir où cette crypto-monnaie serait utilisée. Ils avaient donc bien besoin d'une plate-forme pour dépenser ces pièces virtuelles. Metaverse fera plus que répondre à ce besoin. Ils nous permettent actuellement d'acheter des objets numériques et physiques avec des pièces sur la métaverse. Aujourd'hui, nous ne pouvons pas acheter un objet physique, comme un stylo, avec des pièces de la crypto-monnaie, mais cela ne signifie pas que nous ne pouvons pas l'acheter demain.

Parlons un peu de l'utilisation de la plateforme. Encore une fois, les avatars que nous avons déjà vus dans les jeux prendront la place des personnes dans ce nouveau monde virtuel. Chacun créera son propre avatar : grand, petit, brun, roux... Comment voulez-vous vous voir dans ce monde. Il n'y aura pas d'avatar en surpoids, peut-être que la distinction entre beau et laid ne sera pas possible. La plupart des gens qui connaissent ce nouveau monde savent qu'il est possible d'avoir plus d'un avatar dans la Métaverse. Pendant que votre avatar joue à des jeux dans un décor parallèle, vous pourrez faire votre travail quotidien dans un tout autre décor dans la Métaverse. Il existe un système qui connaît votre mode d'expression, apprend comment vous jouez et collecte toutes vos données. Pendant que ce système joue votre jeu pour vous, vous pourrez peut-être entrer dans un autre univers différent. Je ne peux m'empêcher de mentionner que la collecte de données des utilisateurs n'est pas une technologie nouvelle et que de nombreuses applications utilisent actuellement cette méthode pour faire de la publicité ou trouver du contenu qui vous intéresse. Les applications de nos téléphones nous connaissent mieux que notre famille et nos amis les plus proches. En fait, les entreprises qui ont eu recours à cette méthode se sont également transformées en un entrepôt de données géant. Poussons les choses encore plus loin. Peut-être que les personnes décédées vivront avec leurs avatars. Après tout, de nos jours, il est possible d'écouter la voix d'une personne à partir d'une intelligence artificielle avec l'intonation de cette personne, presque comme si cette personne parlait devant nous. Le système connaît chaque mouvement que nous faisons, notre comportement, nos habitudes.

Belki de gerçek hayatta kaybettiğimiz bir insanla dijital dünyada buluşmak, muhabbet etmek, kahve içmek mümkün olacak. Onun gibi konuşan, hareket eden bir avatarı olacak karşımızda.

İşin eğitim boyutuna da atlamayalım. Pandemi süresi boyunca neredeyse dünya üzerindeki çoğu öğrenci okul hayatlarını online derslere katılarak devam ettirdiler. Yakın gelecekte öğrencilerin derslere online katılmasının tek sebebi pandemi olmaktan çıkabilir. Belki de evden Amerika'daki, İngiltere'deki okulların dersini alabilmek mümkün olacak. Bu sayede ulaşım, yemek, konaklama masrafları ortadan kalkacak; çoğu aile maddi açıdan rahatlayacak. Hiç erişemeyecek engelli bir öğrenci Harvard'da okuma fırsatı bulabilecek, az gelişmiş ülkedeki genç bir birey oraya aklıyla değer katabilecek veya turnuvalarından dolayı sürekli seyahat etmesi gereken genç bir sporcu dünyanın her ülkesinden eğitimini görebilecek. Bu açıdan bakınca, gelişen teknoloji gitgide artan dünya nüfusunda her türlü bireye fırsat eşitliği sağlıyor diyebiliriz. Bir diğer yandan, lise veya üniversite hayatını online geçirmenin beraberinde getireceği dezavantajlar da olacaktır. Her şeyden önce bahsettiğimiz okulların tek getirisinin akademik başarı olmadığını bilmek lazım. Bu okulların bir kültürü, kampüslerinin bir ruhu var. Orada öğrencilere sadece ders değil yaşam da öğretiliyor. Online derslerle eğitim tarafı alınabilir fakat kişisel gelişim tarafında çok ciddi eksiklikler oluşacağı oldukça yüksek bir ihtimal. Bu açık nasıl kapatılabilir? Metaverse'ün fiziksel kadar olmasa da aradaki boşluğu dolduracak ikili diyalogların, ortak düşünme süreçlerinin, grup diyaloglarının yapılacağı platformlar oluşturacağı düşünüyor.

Uzak değil, çok yakın bir gelecekte hayatımızda köklü değişimlere adım atıyor halde bulacağız kendimizi. Hatta pek çok değişikliği pandemi nedeniyle şimdiden gerçekleştirmiş durumdayız. Şu an bir parçası olduğumuz sanal dünya bizim bir parçamız olacak; içinde aylarımızı, yıllarımızı harcadığımız çok büyük bir parça.

Peut-être sera-t-il possible de rencontrer, de discuter et de partager un café avec une personne que nous avons perdue dans la vraie vie. Il y aura un avatar qui parlera et bougera comme lui. Nous avons parlé des œuvres d'art numérique vendues sur Metaverse. Il s'agit en fait d'une toute petite partie du marché qui s'y établit.

Cependant, n'oublions pas de parler de la dimension pédagogique. Pendant la période de pandémie, presque la plupart des élèves du monde entier ont poursuivi leur vie scolaire en suivant des cours en ligne. Dans un avenir proche, la seule raison pour laquelle les étudiants suivront des cours en ligne pourrait ne pas être une pandémie. Peut-être sera-t-il possible de suivre des cours dans des écoles en Amérique et en Angleterre depuis chez soi. De cette façon, les frais de transport, de nourriture et d'hébergement seront éliminés; La plupart des familles trouveront une aide financière. Un étudiant handicapé qui ne pourra jamais y parvenir aura la possibilité d'étudier à Harvard, un jeune d'un pays sous-développé pourra y ajouter de la valeur avec son esprit, ou un jeune athlète qui doit constamment voyager en raison de ses tournois pourra étudier de n'importe quel pays du monde. De ce point de vue, on peut dire que le développement de la technologie offre des chances égales à toutes sortes d'individus dans une population mondiale en constante augmentation. D'un autre côté, il y aura sûrement des inconvénients à passer une vie de lycéen ou d'universitaire en ligne. Tout d'abord, il faut savoir que la réussite scolaire ne sera peut-être pas le seul atout des écoles. Certaines écoles tentent d'inculquer un bagage culturel et certains campus portent une toute autre âme. Là, les étudiants apprennent non seulement des leçons mais aussi la vie. Avec les cours en ligne, le côté éducatif sera peut-être réalisé, mais il y a une très forte probabilité qu'il y ait de sérieuses carences du côté du développement personnel. Comment combler cet écart ? On pense que Métaverse créera des plateformes pour des dialogues bilatéraux, des processus de réflexion partagés et des dialogues de groupe qui combleraient ce vide.

Nous nous retrouverons à faire un pas vers des changements radicaux dans nos vies dans un avenir proche, et cela n'est pas très loin. En fait, nous avons déjà apporté de nombreux changements en raison de la pandémie. Le monde virtuel dont nous faisons maintenant partie fait partie de notre quotidien; C'est un énorme morceau dans lequel nous passons nos mois et nos années.

Deneme

Kaçış S'échapper

 Yağmur YILMAZKARAOSMANOĞLU

Bazen kaçmak ister misiniz? Sorumluluklardan, ailenizden veya hayattan. Tükendiğiniz olur mu hiç? Yoksa çok mu azimlisiniz? Hiç yıkılmaz mısınız, çok mu güçlüsünüz? Hayır, hayır değilsiniz!

Şahsen ben, ben değilim... Kaçmayı çok düşündüğüm oldu ama durup mücadele etmeye karar verdim. Aslında ben bu mücadeleye daha anacığımın karnındayken başlamışım, daha doğrusu ben ve ikizim. İkimiz de sıkı sıkı tutunmuşuz hayata. Mekke, Medine, ambulans tepeleri vız gelmiş bize... Ne acayip değil mi? Bebekken bu kadar güçlü olup sonra zayıflamak... Ama hayır! Güçsüz olsam bile öyle davranmayacağım. Bunu reddediyorum! Evet, evet ben bunu reddediyorum. Neden mi? Çünkü mecburum. Hayatta kalmak için güçsüz olmadığımı düşünmeye, bunu hissetmeye mecburum! Yoksa nasıl yaşarım? Nasıl bakarım başkalarının yüzüne, değil mi? Bakmak istemiyordum belki, evet istemiyordum! Ama zorunda mıyım, bilmem! Sizce?

İşte böyle düşünceler alır beni, götürür uzaklara... Bakarım Filizi Köşk'ten denize, sonra ağaca, sonra yaprağa... Ama oraya gitmeden, hayalimde... Zaten gitmek mi lazım illa? Hayır! Ben bunu da reddediyorum!

Envie de vous évader parfois ? Des responsabilités, de la famille ou de la vie. Vous arrive-t-il d'être fatigué ? Ou êtes-vous trop déterminé ? Êtes-vous indestructible, si fort ? Non, non, vous ne l'êtes pas !

Personnellement, je ne le suis pas... J'ai beaucoup pensé à m'enfuir, mais j'ai décidé de rester et de me battre. En fait, j'ai commencé cette lutte alors que j'étais encore dans le ventre de ma mère, ou plutôt moi et ma jumelle. Nous nous accrochons tous les deux à la vie. La Mecque, Médine, les sirènes d'ambulance sonnaient après nous... N'est-ce pas étrange ? Être aussi fort qu'un bébé et ensuite s'affaiblir... Mais non ! Même si je suis faible, je n'agirai pas comme ça. Je refuse cela ! Oui, oui, je refuse cela. Vous me demandez pourquoi ? Parce que je le dois. Je suis obligé de sentir, de penser que je ne suis pas impuissante pour survivre ! Ou comment je vis ? Comment puis-je regarder les visages des autres, n'est-ce pas ? Peut-être que je ne veux pas regarder, oui je ne veux pas ! Mais je ne sais pas si je dois le faire ! Qu'en pensez-vous ?

De telles pensées m'emmènent et m'emmènent loin... Je regarde vers la mer, puis vers les arbres, puis vers les feuilles... Mais avant d'y aller, c'est dans mes rêves... Dois-je quand même y aller ? Non ! Moi aussi je refuse !

KARDELEN

Gitmek istemiyorum ki, ya da gidemiyor muyum? Bilmem, kim bilir? Sizce uzanamadığım ciğere murdar mı diyorum, bilmem! Ben ne bilirim ki? Şurada, boş dersin ortasında, yapacak bir şey bulamadığı için yazı yazan küçük bir mahluktan başka neyim ki ben? Bilmem, belki o mahluk bile ben değilimdir... Sadece rol yapıyorumdur, belki bu yazdıklarım benim düşüncelerim değildir, belki başkalarını kopya ediyorumdur... Bilmem! Kim bilir?

Bu yazı çok mu sıkıcı geldi, keyfiniz mi kaçtı? N'apayım, ben de hiçbir zaman "sempatik" olamadım zaten, olmaya da çalışmıyorum. Açıkçası bunu da reddediyorum! Evet, iki gün önce yaşamayı reddederken şimdi ölmeyi reddediyorum! Reddediyorum! Ben yaşayacağım, ama en iyi şekilde... Evet, itiraf ediyorum: Tembelim ve bu tembelliğe yakışmayacak bir şekilde istekli hatta belki hırslı, sinirli.... Kim mi beni sinirlendirdi? Herkes! Belki sen, belki o, ne önemi var ki? Ben size, hepinize sinirliyim! Neden mi? Bilmem, kim bilir?

Tek bildiğim çok, çok keyifsiz ve huysuz olduğum... Konudan da uzaklaştım galiba, geri döneyim. Konu neydi? Evet, kaçış! Beynimdeki düşüncelerden, takıntılardan ve sorunlardan kaçmayı da reddediyorum! Onların üstüne üstüne gideceğim! Ya da gidebilecek miyim? Belki de yapamayacağım yapabilecek miyim?

Sizden daha güçlü sayılmam elbet! Ama öyle davranacağım! Bunu yapmaya mecburum, belki de değilim. Kim bilir?

Alors, est-ce que je ne veux pas y aller ou je ne peux pas y aller ? Je ne sais pas, qui sait ? A vrai dire, peut-être que je ne fais que salir ce que je ne peux pas atteindre ! Qu'est ce que je sais ? Que suis-je sinon une petite créature là-bas, au milieu d'une salle de classe vide, écrivant parce qu'elle ne trouve rien à faire ? Je ne sais pas, peut-être que cette créature n'est même pas moi... Je fais juste semblant, peut-être que ce ne sont pas mes pensées, peut-être que je copie les autres... Je ne sais pas ! Qui sait ?

Cet article vous semble-t-il si ennuyeux, avez-vous perdu votre humeur ? Que diable, je n'ai jamais été "sympathique" de toute façon, et je n'essaie pas de l'être. Franchement, je refuse cela aussi ! Oui, il y a deux jours je refusais de vivre, maintenant je refuse de mourir ! Je refuse ! Je vivrai, mais de la meilleure façon... Oui, je l'avoue : je suis paresseuse et impatiente, peut-être même ambitieuse, nerveuse.... Qui m'a énervé ? Tout le monde ! Peut-être toi, peut-être lui, qu'importe ? Je suis en colère contre vous, vous tous ! Vous me demandez pourquoi ? Je ne sais pas, qui sait ?

Tout ce que je sais, c'est que je suis très, très maussade et grincheuse... Je suppose que je me suis éloigné du sujet, je vais y retourner. Quel était le sujet ? Oui, évadez-vous ! Je refuse aussi de fuir les pensées, les obsessions et les problèmes de mon cerveau ! Je vais les suivre ! Où puis-je y aller ? Peut-être que je ne peux pas ?

Je ne suis certainement pas plus forte que vous ! Mais j'agirai comme cela ! Je dois le faire, peut-être pas. Qui sait?

Deneme

20. Yüzyılın, Saniyede 24 Kerelik Gerçeklikleri 24 fois par seconde réalités du 20e siècle

 Zeynep TUNBIŞ

"Fotoğraf gerçektir, sinema ise saniyede yirmi dört kere gerçektir..."

- Jean-Luc Godard

Kâğıt üstünde basit bir açıklama olarak sinema, kamera ile elde edilen görüntülerin ışık aracılığıyla perdeye yansıtılarak film adı verilen hareketli görüntüler elde edilmesi işidir. Ancak sinema aslen, insanlığın en spontane ve çıplak yansımasıdır. En değerli sanat dallarındandır ki İtalyan asıllı Fransız film kuramcısı Ricciotto Canudo sinemayı, "yedinci sanat" olarak tanımlamıştır ve günümüzde de bu şekilde kabul edilir.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse sinemayı icat etmemiştir. Böylesine büyük uğraş, tutku ve yetenek gerektiren bir sanatı, tek bir kişi nasıl icat edebilirdi ki zaten? Ancak, başlangıcını tetikleyen faktörleri ve öncülerini biliyoruz. 19. yüzyılın sonlarında Kinetoscope'un -resimleri hareket ettirerek izleyiciye bir akış illüzyonu yaratan bir icat-bulunması, yine o dönemde yaşayan Lumiere kardeşlerin sinematograf patentini alarak tarihin ilk filmini çekmesini ve ilk sinema yapımcıları olmasını sağlamıştır.

20. yüzyılın başlangıcından 1950'ye kadar devam eden bir renklendirme süreci başlamış (Eastman Kodak tarafından geliştirilen Eastmancolor), ses kaydı standarda alınmıştır (Warner Bros tarafından geliştirilen Vitaphone). Böylelikle sinema; "kısa, sessiz ve siyah beyaz" normlarından arınmıştır. 1914'ten itibaren sinema sektörü yavaş ama kararlı bir şekilde yükselmiş, 1930'larda tepe noktasına ulaşmıştır. Bunun nedeni Amerika'daki Hollywood sinemasının doğuşudur. 1930-1940'lı yıllarda insanların haftada iki kez sinemaya gitmesinden dolayı olduğu gibi sinema, eğlence sektörünün başı haline gelmiştir.

« La photographie est réelle, le cinéma est réel vingt-quatre fois par seconde... »

-Jean-Luc Godard

Comme une explication simple sur papier, le cinéma est le travail d'obtention d'images en mouvement continue et en réfléchissant celles-ci avec la caméra sur l'écran au moyen de la lumière. Pourtant, le cinéma est en réalité le reflet le plus spontané et le plus nu de l'humanité. L'une des branches les plus précieuses de l'art, le théoricien du cinéma italo-français Ricciotto Canudo a défini le cinéma comme le "septième art" et cela est toujours accepté comme tel aujourd'hui.

Sans surprise, personne n'a inventé le cinéma. Comment une seule personne a-t-elle pu inventer un art qui demandait tant d'efforts, de passion et de talent ? Cependant, nous connaissons les facteurs qui ont déclenché son apparition et ses précurseurs. A la fin du XIXe siècle, l'invention du Kinetoscope - une invention qui crée l'illusion de flux pour le spectateur par des images animées - permet aux frères Lumière, qui vivaient également à cette époque, de prendre le brevet du cinématographe et de tourner le premier film dans l'histoire et devenir les premiers producteurs de cinéma.

Un procédé de coloration a commencé dès le début du 20e siècle jusqu'en 1950 (Eastmancolor développé par Eastman Kodak), la prise de son a été standardisée (Vitaphone développé par Warner Bros). Ainsi, le cinéma s'affranchit des normes du « court, calme et noir et blanc ». À partir de 1914, l'industrie du cinéma a progressé lentement mais régulièrement, atteignant son apogée dans les années 1930. La naissance du cinéma hollywoodien en Amérique en est aussi la cause. Le cinéma est devenu le chef de file de l'industrie du divertissement : les spectateurs vont jusqu'à deux fois par semaine au cinéma dans les années 1930-1940. La télévision, qui est apparue et qui s'est généralisée au cours de ces années, n'a cependant pas nuit à la popularité du cinéma.

Bu yıllarda piyasaya sürülüp yaygınlaşan televizyon, bariz bir şekilde sinemanın popülerliğini ve gördüğü rağbeti zedeleyememiştir.

Savaş sırasında kötümserlikleriyle tavan yapan noir -yani kara film- yönetmenleri, savaş sonrasında yerlerini dans, silahlı çatışmalar, gerilim ve kapana kısılmış ev kadınlarını konu alan sinemacılara bırakmıştır. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa kendine gelmeye çalışırken sinemacılar, İtalyanların yeni-gerçeklik üslubundan etkilenmiş ve farklı anlatım yolları bulmuştur.

Böylece Rock müziğin dünyayı etkileyip Pop'tan Hiphop'a kadar bütün müzik türlerini doğurması gibi; "yeni- gerçeklik" akımıyla beraber film endüstrisi dallanıp budaklanmıştır. Cinsellik ve melodram, 70'lerin Amerikan sineması, Asya Ana akımı, Asya ve Latin Amerika'da Dünya sineması ve son olarak da Yeni Amerikan Bağımsızları ve Dijital Devrim gibi akımlar oluşmuş, sinema her zevke ve estetik anlayışına uygun, bambaşka konuları kapsayan dev bir sektöre dönüşmüştür. Haydi, 20. yüzyılın efsaneleşmiş isimlerine ve filmlerine göz atalım.

60'lardan 80'lere Türk Sineması - Yeşilçam

Her şeyi anlatıp da Türk sinemasını es geçmek mümkün müdür? Hayır, imkânsız! Sinemamızın 1960'lardan beri anıldığı bir isim vardır: Yeşilçam. Bu ilk duyulduğunda alakasız gelen isim, İstanbul'un Beyoğlu semtinde, Taksim yakınlarındaki Yeşilçam Sokağı'ndan gelir. Burası, 1980'lerden önce bütün film şirketlerinin yazıhanelerinin bulunduğu bir sokaktır aslında.

Türkiye'nin zorlu dönemleri sırasında kısıtlı imkânlarla rağmen Yeşilçam, adından da anlaşıldığı gibi kışın dahi yapraklarını dökmeyen bir ağaç misali dimdik durmuştur. Bu şekilde Türk sineması, güç ve dayanıklılığın simgesi olmuştur.

Kalıplaşmış tiplerini aynı kalan fakat oyuncularını değişen Yeşilçam filmlerine şöyle örnekler verilebilir: Süt Kardeşler, Şaban Oğlu Şaban, Battal Gazi, Canım Kardeşim, Neşeli Günler, Al Yazmalım, Talih Kuşu... Ancak Yeşilçam'ın olmazsa olmaz, çok sevilen bir ismi vardır.

Les réalisateurs du « cinéma noir », dont le pessimisme a culminé pendant la guerre, ont laissé leur place aux cinéastes qui se sont concentrés sur la danse, les conflits armés, la tension et les ménagères piégées après la guerre.

Alors que l'Europe tentait de se redresser après la Seconde Guerre mondiale, les cinéastes ont été influencés par le style néo-réalisme italien et ont trouvé différentes manières de s'exprimer.

Ainsi, tout comme la musique Rock qui a influencé le monde et a donné naissance à tous les genres musicaux de la Pop au Hiphop ; Avec le mouvement de la « nouvelle réalité », l'industrie cinématographique s'est diversifiée. Des mouvements sont nés tels que le mélodrame mais se développent aussi le cinéma américain des années 70, l'Asian Mainstream, le cinéma mondial en Asie et en Amérique latine, et enfin les nouveaux indépendants américains avec la révolution numérique. Le cinéma est devenu un vaste secteur qui couvre des domaines complètement différents, adaptés à tous les goûts. Jetons maintenant un coup d'œil aux noms et films légendaires du XXe siècle.

Le cinéma turc des années 60 - 80 – Yeşilçam

Est-il possible de tout raconter et de ne pas parler du cinéma turc ? Impossible ! Notre cinéma porte un nom bien précis qui lui a été accordé dans les années 1960 : Yeşilçam. Ce nom, qui sonnait hors de propos lorsqu'il a été entendu pour la première fois, vient de la rue Yeşilçam, près de Taksim, dans le quartier de Beyoğlu d'Istanbul. En fait, c'est une rue où se trouvaient tous les bureaux de sociétés cinématographiques avant les années 1980.

Malgré les opportunités limitées pendant les temps difficiles en Turquie, Yeşilçam, comme son nom l'indique, se tenait debout comme un arbre qui ne perd jamais ses feuilles même en hiver. Ainsi, le cinéma turc est devenu le symbole de la force et de l'endurance.

Des exemples de films de Yeşilçam, dont les stéréotypes restent les mêmes mais dont les acteurs ont changé, peuvent être donnés comme suit : Süt Kardeşler, Şaban Oğlu Şaban, Battal Gazi, Canım Kardeşim, Neşeli Günler, Al Yazmalım, Talih Kuşu... etc.

Yediden Yetmiş Kadar Güldüren Bir Sinema Oyuncusu: Kemal Sunal

Üç erkek çocuktan en büyüğü, Malatyalı Kemal Sunal, içi içine sığmayan, cevher bir çocuktur. Lisedeki felsefe öğretmeni Belkıs Balkır'ın kendisini Müşfik Kenter ile tanıştırması üzerine, Kemal Sunal'ın hayatı tamamen değişmiştir. Oyunculığa tiyatrolarla başlamış, 1973'te ilk sinema filminde - Tatlı Dillim- oynayarak Yeşilçam'ın vazgeçilmezi, belkemiği olmaya adım atmıştır. Daha sonraki süreçte kendini her anlamda geliştiren sanatçı, ardı ardına aldığı rolleriyle zirveye ulaşmış, komedi filmlerinin vazgeçilmezi olarak akıllara kazınmıştır.

Efsaneleşmiş filmlerine şunlar örnek verilebilir: Devlet Kuşu, Çöpçüler Kralı, Hababam Sınıfı, Kibar Feyzo, Tosun Paşa, Üç Kâğıtçı...

Kemal Sunal, "Balalayka" filminin çekimleri için Trabzon'a giderken kalp krizi geçirmiş, 56 yaşında hayatını kaybetmiştir. Türkiye'deki herkesin tanıdığı bu ismin bu denli erken kaybedilmesi, çok büyük üzüntü ve can acısına sebep olmuştur.

2015 İçin Uçan Kaykaylar Hayal Eden Bir Sinema Filmi: Geleceğe Dönüş "Back to the Future" (1985)

Dünya çapında kültür fenomeni olan ve 1985 yılının en yüksek hasılat yapan filmi Back to the Future; iki teatral devam filmi, bir televizyon çizgi dizisi, bir lunapark turu, oyuncaklar, çizgi romanlar, bilgisayar oyunları ve daha fazlasının yaratılması sağlamış; Universal Studios'un en başarılı film serilerinden biri olmuştur.

Orijinal senaryosu sinema okullarında "mükemmel senaryo örneği" olarak öğretilir, nedenini de anlamak zor değildir. Back to the Future; rahatça yerleştirilmiş, pek önem arz etmez gibi duran bilgilerle doludur ve hepsi bir şekilde karşılığını alır. Bu açıdan Anton Çehov'un "Eğer bir sahnede duvara asılı bir silah varsa, mutlaka patlar." sözünü akıllara getirir.

Bütün zaman yolculuğunu konu alan filmler gibi, bir paradoksun üzerine kuruludur aslında. Daha da önemlisi bir lise öğrencisiyle garip, yaşlı bir adamın arkadaşlığını, ahlakı, etiği konu alır. İnsanın ön yargılarını, içgüdülerini, inatçılığını, umutsuzluğunu ve çıkmazlarını; hayatı nasıl çözebileceğini anlatır izleyiciye.

Un acteur de cinéma qui vous fait rire de sept à soixante-dix ans : Kemal Sunal

L'aîné des trois garçons, Kemal Sunal de Malatya, est un garçon qui débord de talent. La vie de Kemal Sunal a complètement changé lorsque son professeur de philosophie au lycée, Belkis Balkır, l'a présenté à Müşfik Kenter. Il a commencé sa carrière d'acteur dans les théâtres et, en 1973, il a joué dans son premier long métrage - Tatlı Dillim - et est devenu l'indispensable et l'épine dorsale de Yeşilçam. L'artiste, qui n'a arrêté de se développer, a atteint le sommet avec ses rôles successifs et a gravé son nom dans les esprits comme un incontournable des films de comédie.

Des exemples de ses films légendaires sont : Devlet Kuşu, Çöpçüler Kralı, Hababam Sınıfı, Kibar Feyzo, Tosun Paşa, Üç Kağıtçı, etc.

Kemal Sunal a eu une crise cardiaque alors qu'il se rendait à Trabzon pour le tournage du film "Balalayka" et est décédé à l'âge de 56 ans. La perte de ce nom, connu de tous en Turquie, si tôt, a causé beaucoup de tristesse et de chagrin.

Un film rêvant d'hoverboards pour 2015 : Retour vers le futur (1985)

Retour vers le futur, un phénomène culturel mondial et le film le plus rentable de 1985 ; fourni la création de deux suites théâtrales, une série de dessins animés télévisés, un manège de parc d'attractions, des jouets, des bandes dessinées, des jeux vidéos, etc. ; C'est l'une des franchises cinématographiques les plus réussies d'Universal Studios.

Son scénario original est enseigné dans les écoles de cinéma comme un "exemple de scénario parfait", et il n'est pas difficile de comprendre pourquoi. Retour vers le futur; Il regorge de détails, mais toutefois qui ne semblent pas être très pertinents, et tout cela est payant d'une manière ou d'une autre. À cet égard, Anton Tchekhov a déclaré que chaque détail apporte sa pierre à l'édifice : "S'il y a une arme à feu accrochée au mur dans une scène, elle explosera à coup sûr."

Comme tous les films de voyage dans le temps, il est en fait basé sur un paradoxe. Plus important encore, il s'agit de l'amitié, de la morale et de l'éthique d'un lycéen et d'un vieil homme étrange. Les préjugés humains, les instincts, l'entêtement, le désespoir et les situations difficiles ; Il raconte au public comment il peut résoudre ces énigmes de la vie.

Arkasından iki tane de devam filmi çekilip üçleme haline gelen bu seri, Hot Tub Time Machine ve 2020'nin Rick and Morty'si gibi popüler kültür yapımlarına ilham vermiştir. Back to the Future'in üç filmi de benzer tempolarda gitse de ilki kuşak farkını, ikincisi uçuk gelecek beklentilerini, üçüncüsü ise kovboy tarzı aşk hikâyesini konu edinir.

Oscar Reddeden, Vurdumduymaz Bir Sinema Oyuncusu: Marlon Brando

Marlon Brando, Hollywood'un reklam propagandasına kendini yaşıtırmayan, 20. yüzyılın en iyi aktörü olarak belirlenmiş, aktivizmi ve alışılmışın dışına çıkmasıyla bilinen şahane bir oyuncudur. Çalkantılı bir gençlik hayatı vardır, koridorlarda motosiklet sürmesinden dolayı liseden atılmış, askeri akademiye gönderilip kaçtığı için oradan da atılmıştır. Ertesi sene tekrar çağrılrsa da bir daha okula dönmemiştir. 18 yaşında New York'a taşınıp oyunculuk tutkusunun peşinden koşmuştur.

Robert de Niro, Al Pacino, Jim Carey gibi isimlerin de benimsediği "Metod aktörlüğü" nün öncüsüdür. Bu tekniği kullanarak oynadığı karakterlerin ruhlarının derinliklerine girmiş, yaşadıklarını kendine yaşatmış, böylece sahne önünde kişiyle bütünleşip oyunculuğun Nirvana'sına ulaşmıştır. Sektördekiilerin sert çıkışmalarına rağmen ne senaryoyu ne de sözlerini ezberlemiş, replik kartlarıyla oynamanın karakteri daha gerçekçi ve spontane yansıtmasını sağladığını savunmuştur.

Brando, kariyeri boyunca kendini Sivil Haklar Hareketi'ne adanmış, yerli Amerikan haklarını savunmuştur. Ayrımcılığın doruk noktalarına ulaştığı 60'lı yıllardaki açık sözlü aktivizmi, Martin Luther King'in 1963'teki "I Have A Dream" (Bir Hayalim Var) konuşması sırasında ona, kendisine ayrılmış bir yer kazandırmıştır.

Herkesin bildiği, Francis Ford Coppola'nın ikonik klasiği Godfather filmlerinden önce, Marlon Brando 10 sene boyunca gişe başarısı görmemiştir. The Godfather, Brando'nun akıl almaz oyunculuğuyla beraber tüm zamanların en başarılı filmlerinden biri olmuş; Vito Corleone rolü, oyuncuyu endüstrinin başına tekrar geçirmiştir.

Sektördeki vurdumduymaz tavrını özel hayatında da sürdürmüştür. Aydınlanma, sosyal yabancılaşma ve asi gençliğin sembolü olan aktör James Dean ile ilişkisi olduğu söylenir ve bu Hollywood'u sarsan bir haberdir.

Cette série, qui est devenue plus tard une trilogie avec deux suites, a inspiré des productions de la culture populaire telles que « Hot Tub Time Machine » et « Rick et Morty » des années 2020. Bien que les trois films de Retour vers le futur se déroulent à des rythmes similaires, le premier concerne le fossé des générations, le second concerne les attentes futures folles et le troisième concerne l'histoire d'amour de style cow-boy.

Un Oscar refusé, un acteur imprévoyant : Marlon Brando

Marlon Brando est un brillant acteur connu pour son activisme et son caractère hors du commun, distant à la propagande publicitaire hollywoodienne, est désigné comme le meilleur acteur du XXe siècle. Il a une jeunesse mouvementée, expulsé du lycée pour avoir conduit une moto dans les couloirs, et expulsé de l'académie militaire pour s'être enfui. Bien qu'il ait été rappelé l'année suivante, il n'est jamais retourné à l'école. Il a déménagé à New York à l'âge de 18 ans et a poursuivi sa passion pour le théâtre.

Il est le pionnier de la "méthode d'action", qui a été adoptée par des noms tels que Robert de Niro, Al Pacino et Jim Carey. Grâce à cette technique, il pénétrait au plus profond de l'âme des personnages qu'il incarnait et atteignait ainsi le sommet du jeu d'acteur. Malgré les sévères critiques de l'industrie cinématographique, il ne prend pas l'habitude de mémoriser son texte et fait valoir que jouer le script de façon imprévisible rend le personnage plus réaliste et spontané.

Tout au long de sa carrière, Brando s'est consacré au mouvement des droits civiques, défendant les droits des Amérindiens. Son activisme franc dans les années 60, lorsque la discrimination atteint son paroxysme, lui vaut une place réservée au discours "I Have A Dream" de Martin Luther King en 1963.

Avant les films classiques emblématiques de Francis Ford Coppola, Le Parrain, Marlon Brando n'a pas connu de succès au box-office pendant 10 ans. Le Parrain, avec l'incroyable jeu d'acteur de Brando, est devenu l'un des films les plus réussis de tous les temps. Le rôle de Vito Corleone a remis l'acteur à la tête de l'industrie.

Il a également maintenu son attitude imprévisible dans sa vie privée. Symbole de l'illumination, de la distanciation sociale et de la jeunesse insoumise, il se met en couple avec l'acteur James Dean, une nouvelle qui a secoué Hollywood.

Kesinlikle bir çift oldukları, ancak ikisinin de kelime haznesinde "sadakat" bulunmadığı açıktır. Kimileri James Dean'in Brando'ya aşık olduğunu, ancak Brando'nun sadece kendine aşk beslediğini söyler. "Brando was in love with Brando..."

Psikolojik Gerilimiyle Kendine Hayran Bırakan Bir Sinema Yönetmeni: David Lynch

Merakı ve cesaretiyle hiçbir sanatçıyla aynı kefeyle konamayan David Lynch, farklı konular, türler, medya ve felsefelerden korkmayan bir sinemacıdır. Açık fikirliliği, belirsiz ve harikulade dünyayı keşfetmesine izin vermiştir. Kişisel büyülenmeleri ve aydınlanmaları sanatına yeni boyutlar kazandırmış, onu eşsiz kılmıştır.

40 yıllık film yapımcılığı sırasında yönetmen, seyirciyi gün ışığı içindeki Amerikan tarzı anlatımlardan, şeytanların yaşadığı gerçeküstü boyutlara, görsel ikizlere ve psikopat katillere kadar götürmüş, izleyenini şoke etmekten bıkmamıştır. Sahneleri unutulmayacak ve rüyaları ele geçirecek niteliktedir. Eraserhead filmindeki inleyen deforme olmuş bebek, Blue Velvet'taki – bu filmiyle Oscar adaylığı kazanmıştır - kesik kulak, Wild Heart'taki kanlı, kafatası kırma düzeyindeki şiddet, Twin Peaks: The Return'deki nükleer patlama gibi ebediyen zihne kazınan sahneleri vardır. İnternete "David Lynch korkunç" yazınca bile milyonlarca sonuç karşınıza çıkar.

Son derece gerçek dışı ve güçlü bir hikaye örgüsüne sahip olan Eraserhead filminde, hayal gücünün daha önce sinemada hiç görülmediği kadar karanlık ve gizemli yerlere gitmesine izin vermiştir. Bu seviyeye de meditasyon yaparak ulaşmıştır. Meditasyonun filmi yönetip bitirebilmesini sağladığını, içindeki siniri atıp daha neşeli bir kişiliğe sahip olmasına yardım ettiğini söylemiştir.

Sette değişik gelenekleri olduğu, sadece megafonla bağırarak emirler verdiğini ve "normal" sohbetler yaşamadığını filmlerinde rol alan birçok oyuncu dile getirmiş, ancak onunla çalışmanın büyük bir zevk olduğunu ve sosyal etkileşim zorluğunun buna değdiğini söylemeden geçmemiştir. Bir kere "Jaws", "Schindler's List", "Indiana Jones" gibi başyapıtların yönetmeni Steven Spielberg'e şu sözleri söylemiştir: "Siz çok şanslısınız çünkü sevdiklerinizi milyonlarca insan seviyor, benim sevdiğilerimi ise binlercesi." Buradan da anlaşıldığı gibi Lynch'in herkese hitap etmeyen bir tarzı vardır.

Il est clair qu'ils forment définitivement un couple, mais aucun n'a de "fidélité" envers l'autre. Certains disent que James Dean est amoureux de Brando, mais Brando n'est amoureux que de lui-même. "Brando était amoureux de Brando..."

Un réalisateur impressionne avec son thriller psychologique : David Lynch

David Lynch, dont la curiosité et le courage ne peuvent être comparés à aucun artiste, est un cinéaste qui n'a pas peur des différents sujets, genres, médias et philosophies. Son ouverture d'esprit lui a permis d'explorer le monde incertain et merveilleux. Sa fascination et son illumination personnelles ont ajouté de nouvelles dimensions à son art et l'ont rendu unique.

Au cours de ses 40 années de cinéma, le réalisateur ne s'est jamais lassé de choquer le public, proposant des histoires à l'américaine en plein jour puis basculant dans une dimension surréaliste peuplée de démons et de tueurs psychopathes. Les scènes sont inoubliables et capturent les rêves. Il y a des scènes qui sont gravées à jamais dans l'esprit, comme le bébé déformé qui gémit dans « Eraserhead », l'oreille coupée dans « Blue Velvet » - pour lequel il a valu une nomination aux Oscars - la violence sanglante et cela jusqu'à aller briser un crâne dans « Wild Heart », l'explosion nucléaire dans « Twin Peaks : Le retour ». Allez même taper « David Lynch terrible » sur Internet et cela fera apparaître des millions de résultats.

« Eraserhead », un film dont l'histoire est extrêmement irréaliste mais puissante, a permis à l'imagination d'aller dans des endroits sombres et mystérieux comme jamais vus au cinéma auparavant. Il a atteint ce niveau en méditant. Il a dit que la méditation lui avait permis de réaliser et de terminer le film, et l'avait aidé à se débarrasser de sa colère et à avoir une personnalité plus joyeuse.

De nombreux acteurs de leurs films ont déclaré qu'ils avaient des coutumes différentes sur le plateau, ne criant que des ordres via le mégaphone et n'ayant pas de conversations « normales », mais il va sans dire que c'était un grand plaisir de travailler avec lui et la difficulté de l'interaction sociale ça valait le coup. Une fois, le réalisateur de chefs-d'œuvre tels que « Jaws », « Schindler's List », « Indiana Jones » a déclaré à Steven Spielberg : « Vous avez beaucoup de chance car des millions de personnes aiment ce que vous aimez, par contre ce n'est qu'un petit millier pour ma part. ». Comme on peut le comprendre ici, Lynch a un style qui ne plaît pas à tout le monde.

Ancak bu özelliklerine karşın, son derece garip macera/pembe dizi olarak nitelendirilebilecek bir televizyon dizisiyle geniş çapta popülerlik kazanmıştır. Mark Frost ile birlikte yarattığı Twin Peaks (1990-91) dizisi çok sadık bir hayran kitlesine sahip olmuş, kültürel bir mihenk taşı haline gelmiştir. Aynı zamanda Hollywood'un en belirgin özelliklerinden izler taşıyan 2001 yapımlı eseri Mulholland Drive, müthiş bir psikolojik gerilim örneğidir ve şüphesiz 21. yüzyılın en önemli filmlerinden biridir. Kendi kendine öyle bir bütünlük içindedir ki en büyük hayranları bile filmin açıklanmasından, hatta açıklanmaya çalışılmasından nefret eder. Çünkü sonuçlanmaktan çok, dünyaya bakış açısı "ölümcül bir atmosfer" olan bir filmidir.

Film yönetme ve senaryo yazımı dışında, David Lynch ses tasarımcısı olarak çalışıp kendi filmleri için müzik bestelemiştir. Sinema sektörünün yanında dünyaya bir ressam, fotoğrafçı, yerleştirme sanatçısı, hatta marangoz olarak tanıtılmıştır kendini. Yakınları onu zeki, nazik, cömert ve dışa dönük olarak tanımlar; garip olmadığı konusunda ısrar ederler.

Lynch'in sıra dışı kişiliğine karşın Hollywood kültürüne ve ünlülerine özel bir ilgisi, oyunculara tapan bir yaklaşımı vardır. Kendisi Marlon Brando'yla arkadaşlık kurmuş, hatta onu filmlerinde oynatmak istemiştir ancak sadece özel gösterimde yer alacak kadar ikna edebilmiştir. Eşi benzeri olmayan bu yönetmen, saf bir sinema dünyasına özlem duyar, genç kuşağın bu konudaki ilgisizliğine ise sıkça değinir.

Hayat Değiştirici Bir Sinema Filmi: "Forrest Gump" (1994)

Özellikle küçük yaşlardan itibaren aralıklarla seyredilmesi gereken, Polyanna benzeri ancak bir o kadar da sıkıntı içeren bir anlatıma sahiptir bu film. Çocukluğun saf güzelliği, gerçek dostluklar, mükemmeliyetçilik ve imkansızlık, romantizm, "coming of age" yani büyüme, hissetme ve hayatı doruklarına kadar yaşamayı kapsayan bu serüven, yaş fark etmeksizin herkesin kendinden parçalar bulduğu bir klasiktir.

Filmin ana kahramanı Forrest o kadar doğal, nazik ve iyidir ki, sahneler ilerledikçe, dünyanın da ona aynı şekilde davranacağını sanırsınız. Forrest'ı oynayan müthiş aktör Tom Hanks, pozitif ve sınırlanmayan karakteri müthiş bir şekilde anlatır izleyiciye, film bittiğinde sizi Forrest Gump'ın gerçek olabileceğine inandırmıştır bile.

Malgré ces caractéristiques, il a gagné en popularité avec une série télévisée qui peut être décrite comme une aventure / un feuilleton très étrange : « Twin Peaks » (1990-91), co-créée avec Mark Frost. Cette série est un classique pour les fans dévoués et est devenue une référence culturelle.

Son film de 2001 « Mulholland Drive », qui porte les traces des caractéristiques les plus distinctives d'Hollywood, est un excellent exemple de thriller psychologique et est sans aucun doute l'un des films les plus importants du 21e siècle. C'est un film qui propose une certaine vision du monde dans une « atmosphère mortelle ».

Outre la réalisation de films et l'écriture de scénarios, David Lynch a travaillé comme concepteur sonore et a composé la musique de ses propres films. Outre l'industrie du cinéma, il s'est présenté au monde en tant que peintre, photographe, artiste d'installation et même menuisier. Ses proches le décrivent comme intelligent, gentil, généreux et extraverti ; Ils insistent sur le fait que ce n'est pas bizarre.

Malgré la personnalité extraordinaire de Lynch, il a un intérêt particulier pour la culture et les célébrités hollywoodiennes, et une approche d'adoration des acteurs. Il s'est lié d'amitié avec Marlon Brando et a même voulu l'avoir dans ses films, mais n'a pu que le persuader d'apparaître dans une projection privée. Ce réalisateur unique en son genre aspire à un univers cinématographique pur et fait souvent référence à l'indifférence de la jeune génération.

Un film qui change la vie : "Forrest Gump" (1994)

Ce film, qui devrait être regardé dès le plus jeune âge, a à la fois une narration similaire à « Polyanna », mais aussi très angoissante. Cette aventure, qui comprend différents thèmes dont la beauté pure de l'enfance, les vraies amitiés, le perfectionnisme, l'impossibilité, la romance, le "passage à l'âge adulte", le fait de grandir et de ressentir et de vivre la vie à son apogée. Un film classique dans lequel chacun, quel que soit son âge, se perd et se retrouve.

Forrest, le protagoniste du film, est si naturel, gentil et bon qu'on pourrait penser que le monde le traiterait de la même manière au fil des scènes. Tom Hanks, le grand acteur qui joue Forrest, présente au public un personnage positif et décomplexé d'une manière merveilleuse, et lorsque le film est terminé, il vous convainc que Forrest Gump peut être réel.

İnsan kendini küçük bir çocuk gibi neşeli, umutlu, yaşam sevinciyle dolu hisseder film boyunca. En kısa haliyle, gerçek hayatı anlatarak izleyiciyi kalbinden vurmaya amaçlamıştır Forrest Gump.

“Run, Forrest! Run!”

Kitaplardan Kült Filmler Yaratan Bir Sinema Yönetmeni: Stanley Kubrick

20. yüzyılın şüphesiz en etkili ve nüfuz sahibi film yapımcılarından biri olan Stanley Kubrick; hayatı boyunca edebiyat, resim, tasarım ve sinema tarihinden ilham almıştır. Okulda ortalama bir öğrenci olmasına rağmen hiçbir derse ilgi duymayıp bir hedef için uğraşmamıştır. İlerleyen hayatındaki Amerikan eğitim sistemine karşı tavrı da bunu açıklamaktadır. Hatta bir keresinde “19 yaşına kadar ne okuldan tek bir şey öğrenmişim, ne de zevk için bir kitap okumuştum.” demiştir.

Genç yaşlarda şehir fotoğrafları çekip komşusunda geliştirerek hırslı bir fotoğrafçı olmuştur. Hatta 18 yaşında “Look” adlı dergiye ilk fotoğrafını satıp sonrasına Amerika’yı dolaşan bir foto muhabiri olmuştur. Ancak bu dönemde sinemaya bir bağlılık göstermeye devam etmiş, film teorisi kitapları okumuş ve bir sürü sinemaya gidip filmler izlemiştir. Sessiz, çalışkan ve özverili bir insan olarak tanımlanmıştır.

“Eğer bir şey yazılabiliyor veya düşünülebiliyorsa, filmi çekilebilir.”

40’lı yılların sonlarında ilk belgesel filmlerini yapmayı başarmış ve şu kaniya varmıştır: Bir film yapmak için gereken şey işin içine dalıp her şeyi yapmaktır. Genellikle Kubrick, kapsamlı fotoğrafçılık bilgisinden ötürü hem kamera işini hem de yönetmenliği yapmaya çalışmış, kameramanlarla sıkıntılar çekmiştir. Kendisi tek açılı perspektif sahneleriyle bilinir: bu açıda sahnenin sanat yönetimi, aksiyon ve kamera hareketleri izleyenin odağını tek, spesifik bir yöne çeker.

“Bir film müziğe, kurgudan daha çok benzer - ya da öyle olmalıdır. – Daha çok hisler ve ruh hallerinin bir gelişimi şeklinde olmalıdır. Tema, duygunun arkasındaki şey, anlam; bunların hepsi sonra gelir.”

Neredeyse bütün filmleri kitap uyarlamaları olduğu için, Kubrick edebiyatın görsel dünyaya çevrimi hakkında çok derin bir anlayışa sahiptir. Sahnelerini uzatıp filmin ritmini yavaşlatmasıyla - böylece senaryoya duygu ve gerilim katar – ünlüdür.

Tout au long du film, on se sent joyeux, plein d'espoir et plein de joie de vivre comme un petit enfant. Dans sa forme la plus courte, Forrest Gump visait à toucher le public en plein cœur.

« Cours Forrest ! Cours ! »

Un directeur de la photographie créant des films cultes à partir de livres : Stanley Kubrick

Stanley Kubrick, sans doute l'un des cinéastes les plus influents du XXe siècle ; Tout au long de sa vie, il s'est inspiré de l'histoire de la littérature, de la peinture, du design et du cinéma. Bien qu'il ait été un élève moyen à l'école, il n'était intéressé par aucun cours et ne s'efforçait pas d'atteindre un objectif. Sa déclaration envers le système éducatif américain dans sa jeunesse explique également cela. Il dit un jour : "Jusqu'à l'âge de 19 ans, je n'avais rien appris à l'école ni lu un livre pour le plaisir." dit-il.

Très jeune, il devient un ambitieux photographe en prenant des photos de ville et en les développant dans son quartier. En effet, à l'âge de 18 ans, il vend sa première photographie au magazine "Look" et devient plus tard un photojournaliste en tournée en Amérique. Cependant, il a continué à montrer un engagement envers le cinéma pendant cette période, a lu des livres de théorie du cinéma, est allé dans de nombreux cinémas et passé son temps à regardé des films.

“Si quelque chose peut être écrit ou pensé, il peut être filmé.”

Il réussit à réaliser ses premiers films documentaires à la fin des années 40 et arriva à la conclusion suivante : Tout ce qu'il faut pour faire un film, c'est plonger et faire le nécessaire. Kubrick avait souvent des problèmes avec les caméramans, essayant à la fois de travailler avec la caméra et de diriger, en raison de sa connaissance approfondie de la photographie. Il est connu pour ses scènes à angle unique : la direction artistique, l'action et les mouvements de caméra de la scène attirent l'attention du spectateur dans une seule direction spécifique.

« Un film ressemble – ou devrait être – à de la musique plus qu'à une fiction. – Il devrait s'agir davantage d'un développement de sentiments et d'âmes. Thème, n'a de sens que si elle se cache derrière l'émotion. »

Presque tous ses films sont des adaptations de livres. Kubrick a une compréhension très profonde de la traduction de la littérature dans le monde visuel. Il est célèbre pour prolonger ses scènes et ralentir le rythme du film – ajoutant ainsi de l'émotion et du suspense au scénario.

En bilinen ve dünyayı sarsan filmlerinden biri olan 2001: Bir Uzay Destanı "2001: A Space Odyssey" (1968) ile seyirciyi hipnotize etmeyi amaçlamıştır. Kendisi bile film hakkında şu sözleri söylemiştir: "Açıkçası [film]; izleyeni tıpkı müzik veya bir resmin yaptığı gibi iç bilinç seviyesinden vuran görsel, sözsüz bir deneyim..." Space Odyssey ani bir başarı kazanmasa da, zaman içinde kült bir klasik haline gelmiştir. 1968 yılına göre müthiş yaratıcılık, çığır açıcı görsel efektler, partiyon, minimal diyalog ve ses dizaynına sahip olduğu için akıllara kazınmıştır.

Zamanının Anlaşılmazı, Şimdinin Cevheri Kült Bir Sinema Filmi: Cinnet "The Shining" (1980)

Zaman içerisinde kült mertebesine erişen bu filmle ilgili birçok gizemli olay ve teori, bugün bile hâlen konuşulmaya devam eder. Kendisinden sonra gelen birçok filme de ilham kaynağı olan bu başyapıt, kamera önünde yaşananların yanında yapım süreci, ele aldığı konu, bakış açısı, kamera kullanımı gibi birçok yönüyle sinemaya yepyeni bir yön vermiştir.

Filmin sonu halen spekülasyona ve neredeyse saptırmaya açık, ancak bir o kadar da saklı bir şekilde karşımıza çıkar. Herkesin farklı görüşleri mevcuttur, politik nedenlerden salt fantezi üzerine kurulmuş olanlara kadar değişik açıklamalar yapılmaktadır.

İzolasyon ve yalnızlık, filmdeki ana temalardan biridir. Derine inecek olursak ana karakter Jack'in akıl sağlığını tamamen kaybetmesinin ana nedeni, kendisini ailesi de dâhil olmak üzere herkesten yavaş yavaş izole etmeye başlamasıdır; artık hiçbir şey önemli değildir, bir anlam da ifade etmez. Bu film, zamanında çok anlaşılmasa da ilerleyen dönemde izleyicilerine şu fikri kazandırmıştır: Tek varlığın siz olduğu bir dünyada olsaydınız, hemen olmasa da yavaş yavaş hayat anlamını kaybederdiniz.

İnsan Olmanın Güzelliğini Öğreten Bir Sinema Oyuncusu: Audrey Hepburn

Tarzıyla bir moda ikonu, yeteneğiyle doğuştan bir rol modeli, yardımseverliğiyle ise insan suretinde yeryüzüne inmiş melek niteliği taşıyan bir kadın olmuştur Audrey Hepburn. Adı geçtiğinde çoğu kişinin aklına; zayıf, narin ve şımarık ifadeli kusursuz bir yüze sahip hayran olunası Hollywood oyuncusu gelir. Hepburn, Belçikalı bir aktris, moda ikonu ve hayırseverdir.

Il visait à hypnotiser le public avec « 2001 : l'Odyssée de l'espace » (1968), l'un de ses films les plus connus et les plus bouleversants. Il a même dit ceci à propos du film : « Franchement [le film] ; c'est une expérience visuelle et sans paroles qui frappe le spectateur dans sa conscience intérieure, tout comme la musique ou une peinture... » Bien que ce film n'ait pas été un succès instantané, il est devenu un classique au fil du temps. Pour les années 60-70, ce film reste incroyablement créatif, ses effets visuels révolutionnaires, sa partition, son dialogue à minima et sa conception sonore ancrés dans notre conscience.

L'incompréhensible de son temps, le minerai du cinéma désormais culte : Insanity "The Shining" (1980)

De nombreux événements et théories mystérieux sur ce film, devenu culte au fil du temps, continuent de faire parler d'eux encore aujourd'hui. Ce chef-d'œuvre, qui a également inspiré de nombreux films qui lui ont succédé, a donné une toute nouvelle direction au cinéma avec de nombreux aspects tels que le processus de production, le sujet traité, le point de vue et l'utilisation de la caméra, ainsi que tout ce qui se passe devant la caméra.

La fin du film est toujours ouverte à la spéculation et à la distorsion. Chacun a des opinions, des explications différentes, allant des raisons politiques à celles fondées sur le pur fantasme.

L'isolement - la solitude sont l'un des thèmes principaux du film. En approfondissant, la principale raison pour laquelle le personnage principal, Jack, a complètement perdu la raison, c'est qu'il commence progressivement à s'isoler de tout le monde, y compris de sa famille ; plus rien n'a d'importance, ça n'a plus de sens. Bien que ce film n'ait pas été bien compris à l'époque, il a plus tard donné au public l'idée suivante : Si vous étiez dans un monde où vous étiez la seule existence, vous perdriez progressivement le sens de la vie.

Une actrice qui a enseigné la beauté d'être humain : Audrey Hepburn

Audrey Hepburn est devenue une icône de la mode avec son style, un modèle né avec son talent et un ange descendu sur terre sous forme humaine avec sa bienveillance. Quand son nom est mentionné, la plupart des gens la décrit comme « L'admirable actrice hollywoodienne au visage irréprochable, à l'expression fine et délicate ». Hepburn est une actrice belge, icône de la mode et philanthrope.

22 yaşında Gigi adlı Broadway yapımında rol almış, iki yıl sonra Gregory Peck ile beraber oynadığı Roman Holiday (1953) filmiyle En İyi Kadın Oyuncu Akademi Ödülü'nü kazanmıştır. 1961'de, Breakfast at Tiffany's'deki Holly Golightly rolüyle zamansız bir moda akımı başlatmış, moda algısını baştan aşağı değiştirmiştir. Emmy, Tony, Grammy ve Oscar kazanan çok nadir oyuncularındadır.

Hayatının son dönemlerinde oyunculuğu arka planlara oturtmuş, çocuklarıyla ilgilenmiştir. 1980'li yılların sonunda UNICEF iyi niyet elçisi olmuş, dünyayı gezerek yardıma muhtaç çocuklarla alakalı farkındalık yaratmak için uğraşmıştır. 1993'te Jean Hersholt İnsani Yardım Akademi Ödülü'nü kazansa da, alacak kadar uzun yaşayamamıştır. Şimdi adını herhangi bir topluluğun içinde, herhangi bir zaman ağızınıza aldığınızda illaki onu bilen, tanıyan ve hayranlık duyan insanlarla karşılaşacaksınız.

Burtonesque Bir Sinema Yönetmeni: Tim Burton

Karşıtlık, kontrast, sıra dışılık, tekrarlama ve gotik stil gibi kavramları çok seven ve filmlerinden eksik etmeyen Tim Burton, diğer yönetmenlerden oldukça farklıdır ve sevenleri, bu stile hayrandır. Kendisi karşılaşılabileceğiniz en absürt, alışılmışın dışında ve bağımlılık yapıcı sinemacılarındandır. Kolayca ayırt edilebilen, kendine has görsel bir stili vardır ve neredeyse bütün filmleri gotik temalar etrafında gelişir.

Yaptığı filmlerde karakterlerden dekora, evlerden filmin geçtiği şehirlere kadar her şey abartıdır, neredeyse gotik özelliklerin karikatürize edilmiş halidir. Bu stilin en açıkça görüldüğü yer, Johnny Depp'in canlandığı Edward Scissorhands karakteridir. Bu tipleme, gotik bir punk rock grubundan çıkmış gibidir, sadece kendisi değil, evi de karanlıklar içindeki bir şatodur. Ayrıca Tim Burton karanlık ve aydınlığın kontrastını çok iyi yansıtır, karanlığı kendi tarzına uydururken aydınlığı bazı fikirleri vurgulamak için kullanır. Beetlejuice filmindeki ev gün ışığında çok tatlı, davetçi ve parlak görünürken içi karanlık, korkunç ve kirlidir. Burton'ın kullandığı başka bir metot ise karakterlerini resmettiği şekildedir, çoğu filmde izleyiciye kolay tanıtılacak arketipler kullanır.

Birbirine benzeyen karakter ve görsel stilin dışında, Tim Burton'ın favorize ettiği oyuncular vardır.

Elle a joué dans la production de Broadway de Gigi à l'âge de 22 ans et a remporté l'Oscar de la meilleure actrice deux ans plus tard pour le film « Roman Holiday » (1953) avec Gregory Peck. En 1961, elle a lancé une tendance de la mode intemporelle avec son rôle de Holly Golightly dans « Breakfast at Tiffany's » et a complètement changé la perception de la mode. Elle est l'une des rares actrices à avoir remporté un Emmy, un Tony, un Grammy et un Oscar.

Dans la dernière période de sa vie, elle a laissé le théâtre au second plan et s'est occupée de ses enfants. À la fin des années 1980, elle devient ambassadrice de bonne volonté de l'UNICEF, parcourant le monde pour sensibiliser le public aux enfants dans le besoin. Bien qu'elle ait remporté le « Jean Hersholt Humanitarian Academy Award » en 1993, elle n'a pas vécu assez longtemps pour le recevoir. Maintenant, quand vous prononcez son nom dans n'importe quelle communauté, à n'importe quel moment, vous rencontrerez des gens qui le connaissent, le reconnaissent et l'admirent.

Un directeur de la photographie Burtonesque : Tim Burton

Tim Burton, qui aime les concepts tels que le contraste, l'insolite, la répétition et le style gothique, est très différent des autres réalisateurs et ses fans admirent ce style. Il est l'un des cinéastes les plus absurdes, peu orthodoxes et addictifs que vous ne rencontrerez jamais ailleurs. Il a un style visuel différent qui se distingue facilement et presque tous ses films tournent autour de thèmes gothiques.

Tout dans ses films, des personnages au décor, des maisons aux villes où se déroule le film, est une exagération, presque une caricature de traits gothiques. Ce style est le plus évident dans le personnage d'Edward aux mains d'argent, interprété par Johnny Depp. Cette caractérisation est comme s'il sortait d'un groupe de punk rock gothique, non seulement lui-même mais aussi sa maison, un château dans le noir. De plus, Tim Burton reflète très bien le contraste de l'obscurité et de la lumière, utilisant la lumière pour mettre en évidence certaines idées tout en adaptant l'obscurité à son style. Alors que la maison dans le film « Beetlejuice » a l'air si douce, invitante et lumineuse à la lumière du jour, l'intérieur est sombre, effrayant et sale. Une autre méthode utilisée par Burton est la façon dont il dépeint ses personnages, dans la plupart de ses films, il utilise des archétypes faciles à présenter au public.

Outre le caractère et le style visuel similaire, Tim Burton a des acteurs phares.

Johnny Depp ve Helena Bonham Carter'la sırasıyla 8 ve 7 film yapmıştır; ayrıca müzisyen Danny Elfman, Burton'ın biri dışında bütün filmlerinin müziğinden sorumlu olmuştur.

Hayatı hem renkli hem tatsız, hem eğlenceli hem depresif, aynı zamanda da rahatsızlık veren bir şekilde anlatır. Örneğin, Charlie and Chocolate Factory adlı filminde gerçeküstü ama sevecen Oompa Loompa'ları, kuralcı kenti ve hayalperest fabrikayı; Alice in Wonderland filmindeyse gelenekleri ve buna ters düşen harikalar dünyasını izleyiciye tanıtmıştır. Modern gelenekselliği reddeden yaklaşımı yüzünden Tim Burton'a grotesk tarzı yakıştırılmış, ancak eşsiz tavrı yüzünden "Burtonesque" diye tanımlanmıştır.

Il a réalisé 8 films avec Johnny Depp et 7 films avec Helena Bonham Carter; De plus, le musicien Danny Elfman était responsable de la musique de presque tous ses films.

Il décrit la vie d'une manière à la fois colorée et désagréable, divertissante et déprimante, et en même temps dérangement. Nous pouvons citer le surréaliste mais attachant Oompa Loompas dans « Charlie et la chocolaterie », mais aussi la ville souveraine et l'usine onirique ; Dans Alice au pays des merveilles, il a fait découvrir au public le monde des merveilles et des traditions. Le style grotesque de Tim Burton lui a été attribué en raison de son approche qui rejette la tradition moderne, mais a été décrit comme " Burtonesque " en raison de son attitude unique.

Supercharge'lar (Supercharges)

Supercharge'lar motoru daha yüksek RPMs'lerde çalıştırmak için silindir hanesine daha fazla kompakt hava pompalar. Kompakt hava daha kuvvetli patlar ve silindir daha hızlı döner. Tabii ki bunun da alt grupları mevcuttur.

*Turbolar (Centrifugal)

*Supercharge'lar (Roots ve Twin-Screw)

Turbolar (Centrifugal)

Turbolar, Türkiye'de ve başka ülkelerde genellikle fabrika dışında takımı yasak eklentilerdir. Turbolar, silindir şeklinde genellikle motorun üst çaprazına konularak içerisindeki pervaneyi çevirerek motora daha fazla hava akımı sağlar. (Görsel 2.1) Turbolar da içerlerinde alt dallara ayrılır: single-turbo, twin-turbo, twin-scroll turbo, variable geometry turbo, variable twin scroll turbo ve electric turbo. Turboların maksimum kapasitede çalışması için belli bir süre gerekir. Bu süreye de "turbo lag" denir.

Superchargerlar (Roots ve Twin-Screw)

Supercharge, turbonun aynısıdır. Tek farkı yukarıda bahsettiğim turbo lag'ı büyük oranda ortadan kaldırmasıdır. Motorun tam olarak üstüne yerleştirilerek (Görsel 2.3) havayı direk olarak motora iletir. Turboların aksine superchargerlar motora bağlıdır, yani turboların içindeki pervanenin motorun RPMs'ine yetişmesi gibi süreler harcamaz. Superchargerların içinde genellikle 2 tane spiral demir çubuk vardır (Görsel 2.2). Bu çubukların arasında itirilen hava motora doğru yollar.

Les superchargeurs (Les suralimentations)

Les systèmes de suralimentations pompent de l'air de façon plus compact dans la chambre du cylindre pour faire tourner le moteur à des régimes plus élevés. L'air compact explose avec plus de force et le cylindre tourne plus vite. Bien sûr, il a aussi des sous-groupes.

*Turbos (centrifuges)

*Supercharges (Roots et Twin-Screw)

Les Turbos (centrifuges)

Les turbos sont généralement interdits en dehors de l'usine en Turquie et dans d'autres pays. Les turbos sont généralement placés sur la diagonale supérieure du moteur sous la forme d'un cylindre, faisant tourner l'hélice à l'intérieur et fournissant plus de flux d'air au moteur. (Image 2.1) Les turbos sont également divisés en sous-branches : mono-turbo, biturbo, turbo à double volute, turbo à géométrie variable, turbo variable à double volute et turbo électrique. Les turbos nécessitent un certain temps pour fonctionner à leur capacité maximale. Cette période est appelée « turbo lag ».

Les Superchargeurs (Roots et Twin-Screw)

Le Superchargeur est le même que le turbo. La seule différence est qu'il élimine en grande partie le décalage du turbo que j'ai mentionné ci-dessus. Il est placé exactement au-dessus du moteur (Image 2.3) et transmet l'air directement au moteur. Contrairement aux turbos, les compresseurs sont connectés au moteur, ce qui signifie que l'hélice à l'intérieur des turbos ne prend pas de temps pour rattraper les RPM du moteur. Il y a généralement 2 barres de fer en spirale à l'intérieur des compresseurs (Figure 2.2). L'air poussé entre ces barres est envoyé vers le moteur.

Dostlar Ben Size Ne Yaptım?

Ey dostlar neden yüzünüzü çevirdiniz?
Ne ettim ben size?
Halbuki
Kendi halinde, tekdüze
Yaşayan bir beşerdim ben.
Sanıyorum ki siz benim
Bu halimi pek sevmediniz
Tekrar tekrar, yılmadan ve severek,
Kendimi
Kanıtlamam gerekiyordu ki
Gözünüzde yücelecektim.
Ey dostlar, siz çok değiştiniz
Veyahut
Hep böyle vefâsız idiniz de
Ben kör, sağır idim.
Artık değişme zamanı, fark ettim bu
Kaçınılmaz, tatsız, ama hayatın
Tam içinden gelen sonu.
Tekrarlıyorum bir kere daha,
Ey dostlar neden yüzünüzü çevirdiniz?
Pişman olmayacak mısınız?
Halbuki
Siz benim gözümde kıymete binmişsiniz.
Şimdi, öylesine yürüyen
Sokaktaki herhangi birisiniz.

Önce Bir Çığlık

buzullarda oynuyorum
kaydıraklardan kaymak ister misin ?
tehlikeyi görmeden
içimizde saklı bir karabasan
yasak şehirlerde gözlerimden biri
kırmızıya dönüyor kardeşini gözlerken
geri dönmüyor bizimki ağlamak istiyor
sen de ölmüşsün dün gece
uyandığında gömülüydün
artık bir yetişkinsin
bahsetmeyi bıraktın
çocukken seni çığlık attıran şeylerden

Doğum

farksız gelir yüzüme hiç bakmaman
derimi sıyıran bıçaklardan
zayıf patlamalar illa bir canda buluşur
bir gün hepimizi havaya uçuracak
kayıp hissettiğim her an
dünyanın ruhu anlaşılmadığından
bencilim belki ve
sevgi bilmezdim sana kadar
yapraklar arasında kalemlerden dumanlar
uçar uçar hepsi farklı bir tona konar
artık tonlarını sevdiğim biri çıktı
benim için fazla renkliyen her şey
ben fırtınalar içinde doğdum
olur olmaz çayırlara daldım
işlenmiş düzen ve düzensizlik
iki çizgi arasında sıkışmış
anlamadığım bir diyarıdayım
korku damarımdan ilerlerken
ve gece vaktini gözlemeye başlarken
boğazımda izler, kelimeler beni boğar
ruhtan doğdum kaçamam
yeniden doğmak ancak seninledir şimdi
koruyucum belki
kapıyı kimseye açma seninle kalmak isterim
siyah kediler arasında musmutlu olmaz mıyız
iletişim biçimimiz sessizlik bile olsa
sevgi, tam tamına bedenime vuruyor

Fuzuli Yaşam

Bir gün,
Bana çok zeki bir adam demişti ki:
Duygular bir sarmaşığa benzer,
Hepsi döne döne iner beraber.
Ancak bilemezsin hangi yaprağın altında ne gizli,
Teker teker dalları koparmak fuzuli.
İnsanoğlu meraklı varlıktır.
Sonundaysa hep hırpalanır.

Bir gün,
Bana çok aşık bir kadın demişti ki:
"Nasılsın yavrumsu?"
Aynı cevabı vermeye mahkum,
"İyiyim." dedi sanki yeni sönmüş bir mum.
İçinden geçenler çok,
Lakin anlatacak, onu dinleyecek yok.

Bir gün,
Bana çok neşeli bir çocuk demişti ki:
"Asma suratını be abi!"
Döndüm baktım karşıdaki aynaya,
Sanki yüzümü kaplayan sahte bir boya.
Ne bir şeye benzer,
Bendeyse ne gezer?

Bir gün,
Bana çok üzgün bir yaşlı demişti ki:
"Bu hayat yaşamaya değer mi?"
Beni canlı hissettiren en küçük şeylerden başladım düşünmeye,
İstanbul... bir daha koklayamayacak kadar hissettim mi ?
Annem... bir daha özlemeyecek kadar sevdim mi?
Listesini yapmaya ne ağaçlar yeter
Ne de benim bu fuzuli dünyadaki sürem yeter.

İnsan kendi hayatını kendi şekillendirir.
Yaşama "Keşke.."lerle başlarsan
Sadece kötülükleri aran.
Yaşama "İyi ki..."lerle devam edersen
Karşına türlü mucizeler çıkar bazen.
Sonuçta insanoğlu değişik bir varlıktır:
Bazen sever, bazen nefret eder.
Lakin sevdi mi sonuna kadar gider...

Fısıldayan Duvarlar

Ah, bir ev gördüm oracıkta!
Kapkaranlı kargalar uçuşur çatısında,
Ondandır ağlıyor için için köşecikte.
Yalnız bırakmışlar onu zamanında.
Sesini kime duyuracak?

Eskiden kestane rengiymiş dışı,
Hani vardır ya topak topak.
Eskiden mürdüm eriği rengindeymiş içi,
Yazın yenir ya oluk oluk.
Derdini kime anlatacak?

Eskiden doluymuş boy boy şamdanlar,
Salonda oturup kahkaha atanlar,
Bahçede koşturanlar...
Sebebi elbet görülecek,
Eskiye kime vaat edecek?

Şimdiyse yaprakları dökülmüş bir gül,
Üstüne konanı bile korkutan.
Haklıdır hakkı olan bülbül,
Sonunda maskesini çıkaran.
Ah, o gül bir canlansa!

Bir bir dökülmüş o yapraklar;
Önce kahkahalar dinmiş,
Sonra sakinleri gitmiş.
Bir bir akmış o damlalar.
Ah, o neşe bir canlansa!

Bir ev bir de duvarlar anlar,
Yılların yaşanmışlıklarını.
Bir ev bir de duvarlar anlar,
O yalnızlığın nasıl sert çarptığını.
Ah, o duvarlar bir konuşsa!

Özlü Sözler

He For She Kulübü

"Eğer kadın erkek eşitliğine inanıyorsan bu seni bir feminist yapar."
-Emma Watson

"Kadınlar bütün baskı ve zulüm zincirlerinden kurtulmadıkça özgürlükten bahsedilemez."
-Nelson Mandela

"Feminizm hiçbir zaman bir kadın için iş bulmakla ilgili olmadı. Feminizm her yerde kadınlar için hayatı daha adil hale getirmekle ilgili. Mevcut turtadan bir parça almakla ilgili değil. Yeni bir turta pişirmekle ilgili."
- Gloria Steinem

"Bir kadın olarak benim bir ülkem yok. Kadın olarak benim ülkem tüm dünya."
-Virginia Woolf

"Ben hiçbir zaman feministin ne olduğunu anlayamadım. Ancak şunu biliyorum ki beni kapı paspasından ayıran duygularımı açıkladığımda insanlar bana feminist dediler."
-Rebecca West

"Ey kahraman Türk kadını, sen yerde sürüklenmeye değil, omuzlar üzerinde göklere yükselmeye layıksın."
-Mustafa Kemal Atatürk

"Bir toplum, bir millet erkek ve kadın denilen iki cins insandan meydana gelir. Mümkün müdür ki, bir toplumun yarısı topraklara zincirlerle bağlı kaldıkça, diğer kısmı göklere yükelebilsin!"
-Mustafa Kemal Atatürk

« Si vous croyez en l'égalité des sexes, cela fait de vous une féministe. »
-Emma Watson

« On ne peut parler de liberté que si les femmes sont libérées de toutes les chaînes d'oppression et de harcèlement. »
-Nelson Mandela

« Le féminisme n'a jamais consisté à trouver un emploi pour une femme. Le féminisme consiste à rendre la vie plus juste pour les femmes du monde entier. Il ne s'agit pas de prendre une part du gâteau existant. Il s'agit de préparer une nouvelle tarte. »
- Gloria Steinem

« En tant que femme, je n'ai pas de pays. En tant que femme, mon pays est le monde entier. »
-Virginia Woolf

« Je n'ai jamais compris ce qu'était une féministe. Mais je sais que lorsque j'ai exprimé mes sentiments, ce qui me différencie d'un simple paillason, les gens m'ont traitée de féministe. »
-Rebecca West

"Ô héroïque femme turque, tu ne mérites pas d'être traînée par terre, mais de t'élever vers le ciel."
-Mustafa Kemal Atatürk

« Une société, une nation se compose de deux types de personnes, hommes et femmes. Est-il possible que la moitié d'une société soit enchaînée au sol, l'autre moitié puisse s'élever vers le ciel ! »
-Mustafa Kemal Atatürk

Etkinlik

Yaratıcı Yazarlık Atölyesi

Notre Dame de Sion Fransız Lisesinin düzenlemiş olduğu Yaratıcı Yazarlık Atölyesinde öğrencilerimiz yazar İrmak Zileli ile buluştu. İki oturum şeklinde düzenlenen atölyenin 1. oturumu 15.04.2022 Salı günü gerçekleşti.

İstanbul'daki Fransız liselerinden gelen öğrenciler İrmak Zileli eşliğinde hayal kurdular ve bunları canlandırmanın tekniklerini öğrendiler. İnteraktif bir şekilde gerçekleşen atölyenin 2. oturumunda çocukların yazdıkları öykülerle, onların hayal dünyasına keyifli bir yolculuk yapmaya hazırlanıyoruz.

Nos élèves ont rencontré l'écrivain İrmak Zileli lors de l'atelier d'écriture créative organisé par le lycée français Notre Dame de Sion. La première session de l'atelier, organisé en deux sessions, a eu lieu le mardi 15.04.2022.

Des élèves des lycées français d'Istanbul ont rêvé accompagnés par İrmak Zileli et ont appris les techniques de mise en scène. Dans la deuxième session de l'atelier, qui s'est déroulée de manière interactive, nous nous sommes évadés dans le monde des rêves avec les histoires écrites par les enfants.

Etkinlik

Göç La migration

 Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi | Le zümre de langue et de littérature turques

Göç; yapılmak istenen, asıl yerinden ulaşılmak istenen yere harekettir.

Asıl yer memleketdir ve yollara düşüldüğünde gurbet duygusu iliklerine kadar işlemeye başlamıştır bile. Kentleşme sürecine dahil olma, mümkün olan en kısa sürede sınıf atlama çabası içindeyken suça bulaşmak da beraberinde gelen bir tehlike olarak belirir. Kimliğini hatta etnik kimliğini korumakta zorlanması ve daima "öteki" algısıyla yaşamayı kabullenışı her şekilde göçmenleri bir yitirişle yüzleşmek durumunda bırakır. Tanıdığı tatlar, doğa, mevsimler belki de isminin alışkın olduğu söylenişi bile gerilerdedir. Artık oralı değil de buralı mıdır yoksa içeride mi dışarıda mıdır?

Şu bir gerçektir ki net bir cevaba ne yapsa ulaşamayacak olmanın ağırlığıyla hayatı sırtlamaya devam edecektir.

Bu yıl, 25-26-27 Nisan tarihlerindeki "Göç" temalı Edebiyat Günleri etkinliklerimizde çok yönlü bir bakış açısıyla bu konuya yöneliyoruz.

La migration consiste dans le déplacement voulu de son lieu d'origine vers une destination souhaitée.

Le lieu d'origine est le foyer, et dès lors qu'on le quitte, un puissant sentiment de déracinement s'empare de nous. L'effort pour trouver sa place dans la vie citadine et accéder à un statut social supérieur le plus rapidement possible entraîne dans sa course un risque de recourir à des voies criminelles. En les plaçant en situation de devoir sauvegarder leur identité, voire leur identité ethnique, et d'accepter d'être considéré·e·s comme d'éternel·le·s "autres", la migration astreint celles et ceux qui y recourent à faire face à une perte. Pour les migrant·e·s, les goûts, la nature, les saisons familières, voire même la façon accoutumée de prononcer leur nom appartient désormais au passé. À présent, sont-ils ou elles d'ici, de là-bas, de l'extérieur ou de l'intérieur ?

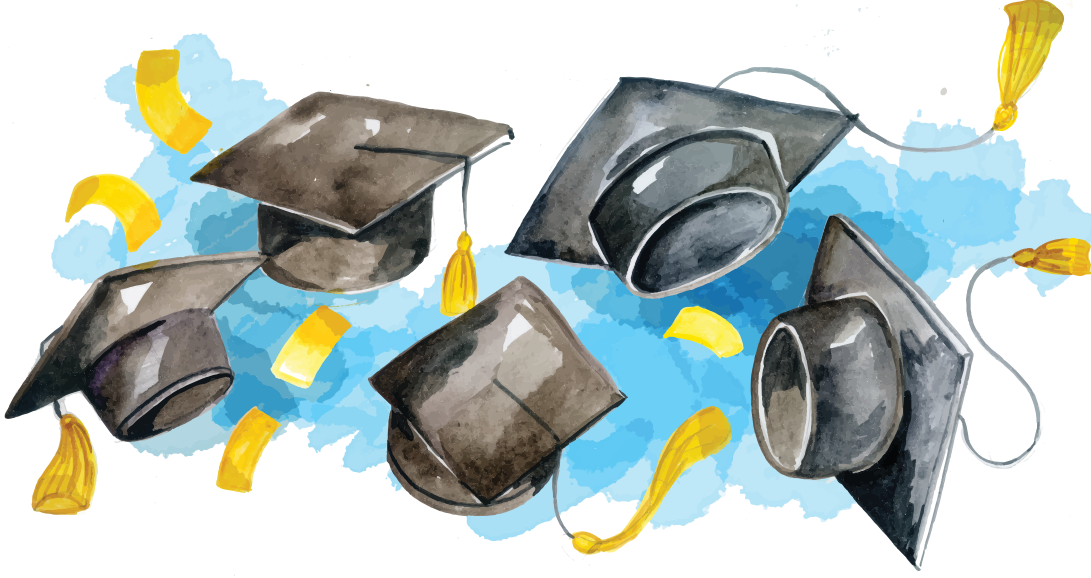
Le fait est qu'ils et elles doivent désormais continuer à vivre en portant le fardeau de ne pas pouvoir apporter une réponse définitive à ces questions, quels que soient leurs efforts.

Cette année, les 25-26-27 avril, nos journées littéraires, qui ont pour thème "Les migrations", seront l'occasion d'aborder ce sujet de la perspective la plus large possible.

Essay

A Senior's Farewell

 Ayça DERİÇIKARAN

When I first came to Saint-Joseph, it felt like 5 years would never pass. But now that it's my last year, I understand that time both flies as we grow older and helps us fully understand its value. Because I'm a senior student, when I think about my years at Saint-Joseph I realize that I have learned many things. Our school and our esteemed teachers have given us not only lessons, but much more, like experiences that will be very useful in our future lives.

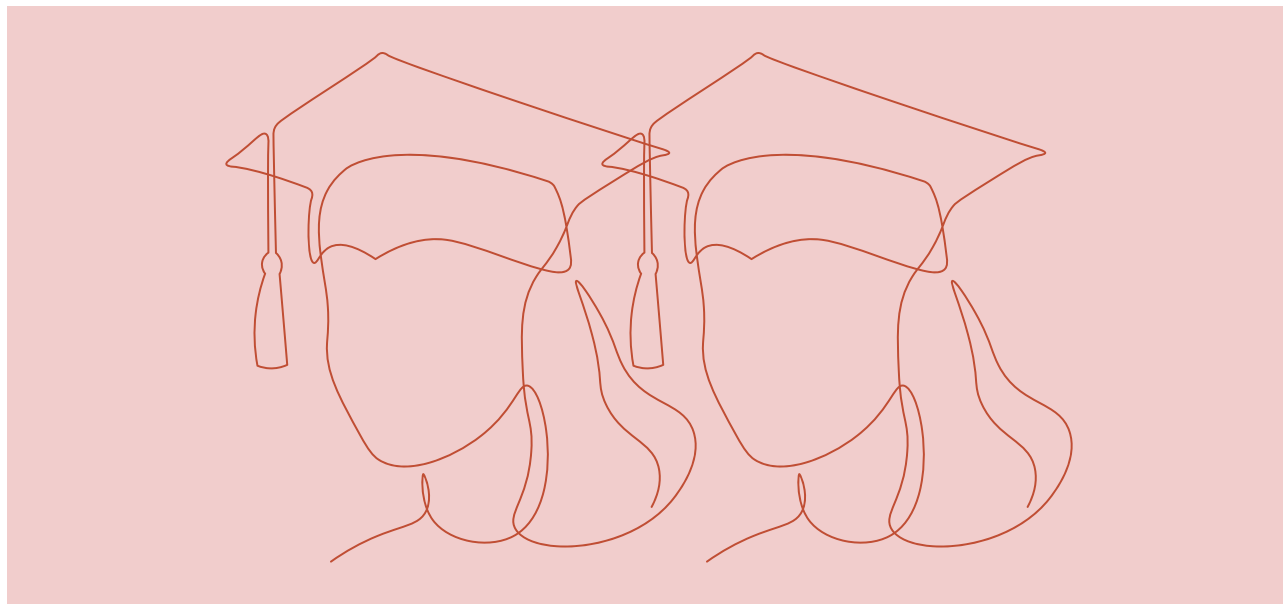
Every corner of our school is like a time machine. As I look at it, I remember many good memories.

It's here that I met many people that I want to stay friends throughout my life. Moreover, I encountered many opportunities to improve myself. I realized that each of the school's strict rules actually had a good reason and that our school really cared about each and every one of its students. Studying here has given me so many things in my life that I cannot quantify. I will always be very grateful for every year at Saint-Joseph and everything I have learned there.

Essay

A Senior's Farewell

 Duru KARAKÖSE

One cannot understand how time passes and years fly by. Especially in a period like high school, which is full of challenges and responsibilities. Therefore, it can be difficult to appreciate this time and look on the bright side while dealing with all the difficulties. In other words, as students, we are generally preoccupied and stressed with homework or examinations, particularly in our final year. As a result, we have always waited for minutes, hours, and days to pass. However, now as our high school life is approaching the end, we realize once again how important it is to benefit and enjoy every moment.

During my five years in Saint-Joseph, I had the opportunity to build unforgettable friendships, while learning a new language and getting to know myself. Moreover, my teachers helped me to look at life from different perspectives which, in my belief, will allow me to succeed beyond essays or standardized tests at university. Even though it's sad that we were separated from our school and our friends for two years, I believe that we have also made good memories which we will remember for the rest of our lives.

Essay

The Riveting Question in Everyone's Mind: Is traveling through time possible?

 Melisa MUMCUOĞLU

Everyone at least once asked themselves the same question. Does time travel actually exist, and how the existence of it would affect us? What would happen if we could go back in time and visit our parents before they met each other? What about our big sister? How was her infancy? Was she a naughty child? And if we managed to go back far enough to see the world before humans, what would the dinosaurs look like? Are they really big lizards with huge tails and wild like the paleontologists told us, or did the sources misguide the scientists and in reality they are much more different than we know? And what about the future? What would the earth look like in 10 years? What will happen to my friends, my home, my parents? Will my friend get her dream job, will she be married, maybe with children running around?

Scientists have been asking whether time travel is possible and what the way to put it into practice is. Let's start with analyzing Einstein's opinions and studies about this topic. He asserted his "theory of relativity" which suggests that if the gravity or the speed increases, this leads to the result which is called "time dilation", which means the faster you move or the heavier you are the time will fly more slowly.

This is best illustrated with the example of the movie "Interstellar". In the movie, Cooper and his teammates land on a planet which is filled with water. On this planet the gravity is 130% of Earth, which means people are heavier on that planet than on Earth, and it orbits at 55% of light speed. This planet is situated near to a black hole called "Gargantua" which orbits 99.8% of light speed. The mass of Gargantua is equal to 100,000,000 suns. As a result of having these two values, the time on this planet passes 61,000 times slower than a spaceship outside the orbit. In other words, when Cooper returned the spaceship around 3 hours, his friend had aged 23 years.

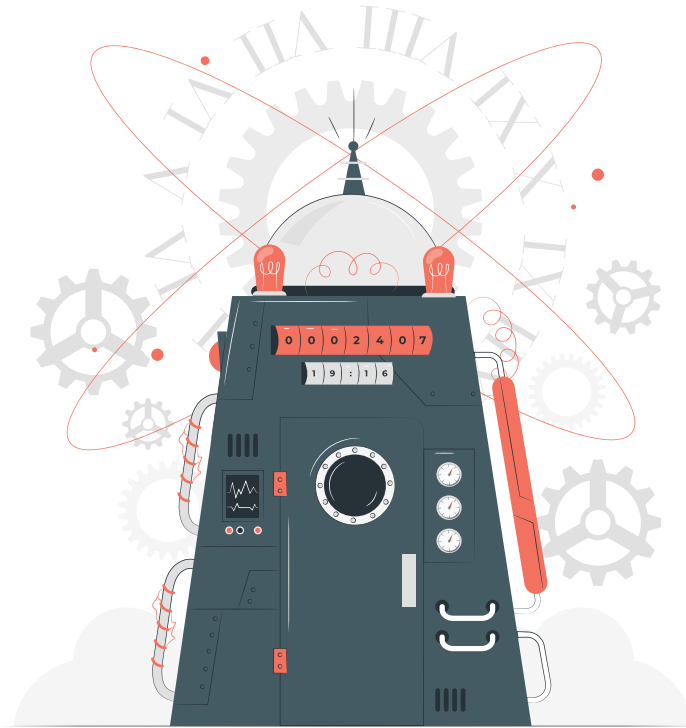
Furthermore, if we synchronize two clocks and put one of them on the ground and the other on a plane which moves so fast, we can observe that the time for the clock that is in the plane has slowed in a split second.

As it is seen, traveling into the future is possible and can be made under certain circumstances. The main problem starts with traveling backwards in time. Many scientists believe that it is not possible due to the paradoxes that will occur.

Let's discuss a case. Imagine you found a way to go backwards in time and you decided to go visit your grandparents. In this scenario, you kill your grandfather before he met your grandmother. At this stage you prevent your grandparents from meeting and falling in love, which means you efface your own existence. If you don't exist, you won't be able to go back in time and kill him and if you don't kill him, that means he's still alive. So it means that you will be born and go back in order to kill him. Right this moment, the loop starts again and goes on. This case is called the "grandfather paradox".

The solution of paradoxes is provided by a theory which is called "Novikov self-consistency" created by Russian physicist Igor Novikov. He basically says that an event which can lead us to a paradox or which can cause any kind of change to the past cannot exist. Thus, it would not be possible to create time paradoxes.

Another way to travel to past is using the wormholes. Wormholes are like a tunnel which connect two places. According to Einstein's theory of relativity, the existence of wormholes is essential. Another name of wormholes is "Einstein-Rosen bridge" that is a consequence of them being the ones who build that theory up. There are 2 ways of using a wormhole so as to travel in time.

The first way is to speed up the end of a wormhole a significant quantity of speed of light, then to bring it back to the same point. Hence, the entrance on the accelerated wormhole will age much more slowly than the unaccelerated one.

In the second way, we place the end of a wormhole within a gravitational area of an object which holds higher gravity than the field of the other wormhole. After that we bring it back to where it was.

To give a specific example to usage of wormholes: Let's imagine you have two watches synchronized to the year of 2022. The entrance of the first wormhole will be accelerated to near the speed of light, then will be brought back. For example if the accelerated watch shows the year 2026, the unmoved watch could be in the year of 2034. Someone would enter the entrance in 2026 and exit in 2034 at the exact place. That basically means he is in the same location but 8 years later in time.

We can also think of wormholes as a piece of paper which is folded back and pierced by a pencil. The paper represents space-time and the two holes let us skip time and distance between these two points in a very short time. But as a result of the structure of wormholes, we can only travel back to certain years. We cannot go back further than the creation of the wormhole.

In the light of the aforesaid factors, it can be said that traveling through time is possible in theory. Nevertheless applying it in practice is hard and brings so many problems which aren't totally understood and tackled. Nevertheless, it would be quite cool to have a time machine and be able to travel through time and see the dinosaurs, even if it is worth seeing the artificial intelligences running the world in a remote future.

William Shakespeare

 Can BİRCAN

William Shakespeare is one of the most well-known and successful playwrights and poets worldwide. Although the English writer wrote in various fields, he is best known for his theater plays. Tragedies are the best known of these plays. King Lear, Romeo and Juliet, Macbeth, Hamlet, Othello and so on. The fact that his tragedies were written in a language different from the classicism movement that dominated the time, gave birth to the concept of "Shakespearean Tragedy" in literature. He is one of the leading artists of the early modern English theater, known in history as the English Renaissance theater. It is possible to see some common characteristics in their tragedies.

First of all, the most striking feature in Shakespeare's plays in general is the poetry and aesthetics in the language. At the same time, with the advantage of being a poet, his sentences contribute to the reader's full understanding of the emotions and connect them to the story. The love-themed dialogues in his play Romeo and Juliet are one of the most obvious examples.

"Juliet:

A thousand times good night!

Romeo:

A thousand times worse, to want your light."

Secondly, external pressures experienced by the protagonist can be given as an example. When we look at the plays, it is easily seen that it is a person, group or understanding that drags the main hero to the place where he will go. Although Shakespeare refers to the inner conflicts of the heroes, most of them originate from external pressures. For example, Hamlet is already saddened by the death of his father, but the real events are ignited when he figures out that it was actually his uncle who killed him to take the throne.

Last but not least, the tragic ending of the main characters is worth mentioning. This is the most important feature that makes it tragic. Whatever the case, when the dust settles, they face a tragic ending that often ends in death. Sometimes it can even result in the death of many characters. In Othello, for example, the play ends with the death of a handful of people along with the Moor. Given that Shakespeare tells his stories through the noblemen, it even helps him increase the level of the tragedy. The stronger the character is, the more tragic and dramatic his fall becomes.

Murder On The Orient Express

 Ece DOĞAN

Written by Agatha Christie, the peculiar events happening in the book starts from in hometown, Istanbul. The book is said to have been written in Istanbul, at the Pera Palace Hotel. This information was never proved, nevertheless it is true that Agatha Christie's time in Istanbul inspired the book.

The book begins with the famous detective Hercule Poirot being summoned for an emergency, required to be in Paris as soon as possible. Poirot manages to find a place in the Istanbul-Calais Coach, just before the train leaves. The simple problem of Poirot staying in a second class compartment is solved when the director of a railway company, Monsieur Bouc, switches to the Athens Coach. The following morning, during breakfast Poirot gets a better chance to observe his fellow travelers. Surprised at the amount of people traveling during the low season, he also notices people from many different nationalities. Around noon, Poirot is disturbed by Monsieur Ratchett, an American businessman, who has apparently got into some shady business, asks for Poirot's help. He offers a large sum of money in return for Poirot being his personal bodyguard, however he is rejected by Poirot. When he asks why, Poirot simply says "Forgive me for being personal, but I do not like your face." That night, Poirot willing to get a good night's sleep, gets ready for bed. Around midnight the train gets stuck in snow just between Vinkovci and Brod. Poirot is suddenly awakened by a sound coming from the next compartment, Mr.Ratchett's. The crashing sounds are followed by the footsteps of Michel, the train conductor. Michel asks if anything is wrong, and is answered by Ratchett calling out "Ce n'est rien.Je me suis trompé." Just then ,Mrs.Caroline Hubbard, a widow obsessed by her daughter, rings the bell summoning Michel. She insists that there was a man in her room, but is grudgingly comforted by Michel. Poirot hears yet again a loud sound from next door, looking out, he sees a woman in a red kimono.

Next morning, the body of Mr.Ratchett is discovered in his compartment. He was brutally stabbed 12 times. The window is open and there is an immense amount of "clues" on the floor. Monsieur Bouc asks Poirot to solve the mystery. Upon finding a piece of burnt paper that has "member Daisy Armstrong" written on it, so the case deepens. The brutal murder of Daisy Armstrong and the unfortunate events that happened to her family are resurfaced. Having Michel's statement that nobody entered Ratchett's compartment makes Poirot believe that Mrs.Hubbard's endless rant about a man being present in her room. There are 13 suspects however none of them seems related to Ratchett.

Agatha Christie, the queen of mysteries, yet again presents a masterpiece. Making every element of the story so pronounced that when reading, the reader might find themselves actually living the scenes. The setting is of great importance, seeing that the book takes place in a coach, stuck in snow and not permitting anyone to leave. It is so deeply thought about , that one of the keys to the solution lies upon the position of a lock of a compartment door. The characters are also very well created, including many different professions and nationalities. The way everyone fits into the puzzle in the end is simply genius. Christie also incorporated real life events into the novel, such as the kidnapping and murder of Charles Lindbergh's son. Personally this book is a must read and I strongly suggest it.

An Analysis On “Chinese Satellite” By Phoebe Bridgers

 Can BIRCAN

The song “Chinese Satellite” by the alternative indie artist Phoebe Bridgers really resonates with me. I have yet to find a song this raw, emotional and depressingly realistic. Much like her other work, “Chinese Satellite” also has a profound and rooted meaning that can be interpreted in different ways, but this is about how I see it.

From my point of view, the song is about Phoebe’s relationship with religion and spirituality, and her struggles to find her true self after the death of a close friend. In the first verse she writes, “I’ve been running around in circles/Pretending to be myself”. Following her friend’s death, Phoebe tries to “find herself” again, but this effort is futile, just like running in circles. Phoebe wants to think she knows herself, but deep down she’s aware that she’s pretending to be someone else. She asks “Why would somebody do this on purpose, when they could do something else?” Personally, in this part Bridgers is “talking” to God and asking him a question. She wonders why anyone would do such a thing (referring to the death of her friend) when they could do anything else. She might also be talking to religious people who believe God has a “plan” and he makes everything happen for a reason; but Phoebe struggles to find a reason for this to happen. She then writes, “Drowning out the morning birds/With the same three songs over and over/I wish I wrote it, but I didn’t so I learn the words/Hum along ‘til the feeling’s gone forever.” Bridgers listens to the same songs continuously because they are reminiscent of her deceased friend. She wishes she wrote those songs, but she didn’t. Therefore, the most she can do is to learn their words and sing until they no longer make her feel something special. She numbs the pain of her loss as she writes “till the feeling’s gone forever.”

In the chorus Bridgers starts off singing, “Took a tour to see the stars/But they weren’t out tonight/So I wished hard on a Chinese satellite.” Phoebe goes out to see the stars which could be a metaphor for seeing her friend since in certain religions it is believed that once a person dies they get resurrected and then ascend to the afterlife, which is in the sky. She doesn’t see any stars though. Due to her lack of faith, even if she wants to see them, she can’t see any. Consequently, she wishes on a more science-based belief: a Chinese satellite. The chorus continues as Phoebe writes, “I want to believe/Instead I look at the sky and I feel nothing/You know I hate to be alone/I want to be wrong.” In this section, Bridgers desperately wants to believe that there’s a higher being, or an afterlife, since that would mean she would see her friend again. Her efforts turn out to be pointless though. She still looks at the sky and feels nothing, no connection. She wants to change this, she wants to believe as she doesn’t want to be alone, she wants to be with her friend.

In the second verse Phoebe sings, “You were screaming at the Evangelicals/They were screaming right back from what I remember.” She’s talking about her friend who passed, who also didn’t have any religious beliefs. The verse continues, “When you said I will never be your vegetable/Because I think when you’re gone it’s forever.” In my opinion, these two lines are from the mouth of her friend who’s arguing with the Evangelicals. Her friend believes that being part of such religions is similar to being a vegetable, having no mind or opinions of your own. The ending of this verse is the most heartbreaking part of the song in my opinion. The lines go, “But you know I’d stand on the corner/Embarrassed with a picket sign/If it meant I would see you when I die.” Bridgers says that she would be willing to join the Evangelicals herself if it meant that there was an afterlife where she could get the chance to see her friend again.

The last chorus expresses the sensation of missing someone while also feeling as if they are still present. Bridgers writes, "Sometimes, when I can't sleep/It's just a matter of time before I'm hearing things/Swore I could feel you through the walls/But that's impossible." Phoebe is dealing with missing someone deeply. She wants to believe that they're still with her, but unfortunately that's impossible, at least in Bridgers' beliefs. Lastly, she writes "I want to believe/That if I go outside I'll see a tractor beam/Coming to take me to where I'm from/I want to go home." A tractor beam represents something commonly seen in sci-fi movies. Phoebe wants to see it to confirm her beliefs in science instead of religion. Finally she expresses that she wants to go back to where she's from, her home, because she wants to belong somewhere once she is gone.

This song is beautifully written and it can be a great source of comfort for people dealing with a loss of a close friend, or people who are unsure of their beliefs. Plus, the lyrics of the song being very open to interpretation makes it easy for listeners to find a piece of themselves in it. It's a similar case for all of Bridgers' songs, which is why, in my opinion, she is one of the greatest songwriters right now.

An Analysis On “Chinese Satellite” By Phoebe Bridgers

 İpek Tara KARTAL

The song “Chinese Satellite” by the alternative indie artist Phoebe Bridgers really resonates with me. I have yet to find a song this raw, emotional and depressingly realistic. Much like her other work, “Chinese Satellite” also has a profound and rooted meaning that can be interpreted in different ways, but this is about how I see it.

From my point of view, the song is about Phoebe’s relationship with religion and spirituality, and her struggles to find her true self after the death of a close friend. In the first verse she writes, “I’ve been running around in circles/Pretending to be myself”. Following her friend’s death, Phoebe tries to “find herself” again, but this effort is futile, just like running in circles. Phoebe wants to think she knows herself, but deep down she’s aware that she’s pretending to be someone else. She asks “Why would somebody do this on purpose, when they could do something else?” Personally, in this part Bridgers is “talking” to God and asking him a question. She wonders why anyone would do such a thing (referring to the death of her friend) when they could do anything else. She might also be talking to religious people who believe God has a “plan” and he makes everything happen for a reason; but Phoebe struggles to find a reason for this to happen. She then writes, “Drowning out the morning birds/With the same three songs over and over/I wish I wrote it, but I didn’t so I learn the words/Hum along ‘til the feeling’s gone forever.” Bridgers listens to the same songs continuously because they are reminiscent of her deceased friend. She wishes she wrote those songs, but she didn’t. Therefore, the most she can do is to learn their words and sing until they no longer make her feel something special. She numbs the pain of her loss as she writes “till the feeling’s gone forever.”

In the chorus Bridgers starts off singing, “Took a tour to see the stars/But they weren’t out tonight/So I wished hard on a Chinese satellite.”

Phoebe goes out to see the stars which could be a metaphor for seeing her friend since in certain religions it is believed that once a person dies they get resurrected and then ascend to the afterlife, which is in the sky. She doesn’t see any stars though. Due to her lack of faith, even if she wants to see them, she can’t see any. Consequently, she wishes on a more science-based belief: a Chinese satellite. The chorus continues as Phoebe writes, “I want to believe/Instead I look at the sky and I feel nothing/You know I hate to be alone/I want to be wrong.” In this section, Bridgers desperately wants to believe that there’s a higher being, or an afterlife, since that would mean she would see her friend again. Her efforts turn out to be pointless though. She still looks at the sky and feels nothing, no connection. She wants to change this, she wants to believe as she doesn’t want to be alone, she wants to be with her friend.

In the second verse Phoebe sings, “You were screaming at the Evangelicals/They were screaming right back from what I remember.” She’s talking about her friend who passed, who also didn’t have any religious beliefs. The verse continues, “When you said I will never be your vegetable/Because I think when you’re gone it’s forever.” In my opinion, these two lines are from the mouth of her friend who’s arguing with the Evangelicals. Her friend believes that being part of such religions is similar to being a vegetable, having no mind or opinions of your own. The ending of this verse is the most heartbreaking part of the song in my opinion. The lines go, “But you know I’d stand on the corner/Embarrassed with a picket sign/If it meant I would see you when I die.” Bridgers says that she would be willing to join the Evangelicals herself if it meant that there was an afterlife where she could get the chance to see her friend again.

The last chorus expresses the sensation of missing someone while also feeling as if they are still present. Bridgers writes, "Sometimes, when I can't sleep/It's just a matter of time before I'm hearing things/Swore I could feel you through the walls/But that's impossible." Phoebe is dealing with missing someone deeply. She wants to believe that they're still with her, but unfortunately that's impossible, at least in Bridgers' beliefs. Lastly, she writes "I want to believe/That if I go outside I'll see a tractor beam/Coming to take me to where I'm from/I want to go home." A tractor beam represents something commonly seen in sci-fi movies. Phoebe wants to see it to confirm her beliefs in science instead of religion. Finally she expresses that she wants to go back to where she's from, her home, because she wants to belong somewhere once she is gone.

This song is beautifully written and it can be a great source of comfort for people dealing with a loss of a close friend, or people who are unsure of their beliefs. Plus, the lyrics of the song being very open to interpretation makes it easy for listeners to find a piece of themselves in it. It's a similar case for all of Bridgers' songs, which is why, in my opinion, she is one of the greatest songwriters right now.

Poetry

People Watcher

 İdil AKYOL

Crimson silk curtains, neatly arranged flowers, crystal chandeliers... There's a golden sheen in the air. The room smells like perfume and the air tastes sweet. The footsteps of the dancers compliment the orchestra sublimely.

I sit there, watching people. I notice that the second violinist's wig is slightly crooked to the left and see the disgust on the young duchess's face that lasts less than a second when she tries one of the delicacies. I remark that Mr. Caldwell is always half a beat late and that the pearl earring on Mrs. Shaw's ear is about to fall off.

My eyes rest on someone. Flaxen hair, blue eyes. I offer her my hand, she takes it. We dance. Blue dress, the same shade as her eyes, gilded hairpins in her hair. We chat, about the weather, about the people, about everything and nothing at all. Her mind is sharper than diamonds, her voice velvet when she speaks. She looks at me and I know. I am not watching people anymore.

There's a golden sheen in the air. I know why. Her gloves fine silk, neatly arranged flowers pinned to her dress, her eyes crystal clear... Her hair smells like perfume and her lips taste sweet. Her voice compliments the orchestra sublimely when she speaks.

Before she leaves, she gives me one of her gloves. I put it in my coat pocket. She walks with her golden halo above her, there is a certainty in her steps, she does not hesitate. Before she steps into the carriage she gives me a piercing glance. My expression makes her smile she waves and turns away. Her carriage takes off and I start dreaming of balls to come, waltzes to be danced. I look at her glove and I know we will meet again.

Poetry

Tell Me*

 Ece DOĞAN

Oh Captain, my Captain I sometimes wonder.
Do we but really do we,
Have time to see the whole sea,
And to fly free?
Or at least to be?

You owe to tell me Captain
Is a daisy called a flower, even if it doesn't bloom?
Or if the wind doesn't caress it's manes,
Can't we tell the wild
That the end of it's child is gonna be soon?

'Cause dear Captain
Even the sun can't act on her desires,
When she's condemned to the sky
That imprisoned her at noon.

So speak the truth Captain,
Do I get to choose the next port
Or is it the waves who will sort?
So that I can save myself from the effort.

**Inspired by the poem "Oh Captain! My Captain" written by Walt Whitman.*

Poetry

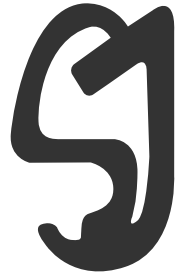
Seasons

 Naz Şansel ALTUNA

Even in the darkest wind of winter,
Listen to what spring has to whisper:
I will blossom the most beautiful flower.
Just hold your breath in for a while.

And when those enchanting leaves find their way,
Beneath the snow after their resilient lay.
Hear what summer has to say:
The reddest cherries are to thrive
But I won't come right away

So learn to love the thunderstorms of the cold.
There's also wiseness in the icy power they hold,
Among the hummings the lessons of fighters are told.
And even a butterfly fragile as a bomb
Can pass this season of bold.

İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat Işık Cad. No: 62 34710
Kadıköy / İstanbul - Türkiye

sj.k12.tr